

Avancinus Miklós S. J.

V.

A tanító

és csodatevő

Jézus

Szalézi Művek, Rákospalota

Lelkiélet kis könyvei.

- Avancinus M.
10. **A megdicsőült Jézus**
Elmélkedések húsvétól pünkösd után 4.
vasárnapig.
Ára 1 P.

11. Avancinus M.
- A tanító és csodatevő Jézus I.**
Elmélkedések pünkösd után 4. vasárnapig
13. vasárnapig
Ára 1 P.

12. Avancinus M.
- A tanító és csodatevő Jézus II.**
Elmélkedések pünkösd után 13. vasárnapig
22. vasárnapig.
Ára 1 P.

14. Paul de Jaegher S. J.
- Bizalom Szűz Máriában**
Ára 80 fillér.

15. **Szűz Mária és a Szíve**
Ára 60 fillér.

A TANITÓ ÉS CSODATÉVŐ JÉZUS. II.

LELKIÉLET KIS KÖNYVEI

XII.

AVANCINUS MIKLÓS S. J.

JÉZUS KRISZTUS ÉLETE ÉS TANÍTÁSA ELMÉLKEDÉSEKben.

V. RÉSZ.

A TANÍTÓ ÉS CSODATÉVŐ
JÉZUS

SZALÉZI MŰVEK,
RÁKOSPALOTA.

AVANCINUS MIKLÓS S. J.

**A TANÍTÓ
ÉS CSODATÉVŐ
JÉZUS**

II.

ELMÉLKEDÉSEK PÜNKÖSD UTÁN
13. VASÁRNAPTÓL 22. VASÁRNAPIG

LATIN EREDETIBŐL
ÁTDOLGOZTA:

NAGY IMRE LEÓ

SZALÉZI MŰVEK,
RÁKOSPALOTA.

**Nihil obstat. Carolus Szitkey censor
dioecesanus. 929/1935. Imprimatur Vacii,
die 25-a Februarii 1935. † Stephanus,
episcopus Vacienis.**

Don Bosco Nyomda, Rákospalota.

Tizenharmadik hét pünkösdszombat után.

293. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. A naimi ifjú feltámasztása az Úr Jézus egyik legtanulságosabb csodatétele. Mert mint Szent Ágoston hangoztatta, Jézus csodái mind megannyi tanítás volt, hogy az események, és történések ne csak az ő istenségéről tegyenek tanúságot, hanem az ő isteni tanítását is megvilágítsák, mert szavait a tévtanítók kiforgathatják értelméből, de a csodáit már nem lehet félremagyarázni, különösen, ha azokat egy-egy nagy isteni igazság bizonyosságára cselekedte. Az Úr ugyanis mindig megválasztotta a csodatétel helyét, idejét, azokat, kikkel csodát tett és a csoda lefolyásának minden egyes sza-

vát, mozzanatát. A naimi ifjú feltámasztása is ilyen tanító csoda. Az anya az Anyaszentegyházat jelképezte; özvegy az, mert Jézus felment a mennyekbe, pedig ő az Anyaszentegyház isteni jegyese, miként Szent Pál is tanítja, mikor a házasság szentségét az Egyház és Krisztus közötti viszonyhoz hasonlítja. Ez az Egyház minden egyes gyermekét úgy szereti, mintha egyetlen volna; mikor bűnbe, halálos bűnbe esett, sírva megy utána, mert kiviszik az igazak, az élők városából, hogy azon kívül tegyék sírjába. És Jézus most is megkönyörül az anya, az Anyaszentegyház siralmán, mikor a bűnösök megtéréseért imádkozik, illeti a koporsót, feltámasztja a bűnben meghaltakat, és visszaadja őket az Anyaszentegyháznak.

2. Jézus, mikor a város kapujához közeledett, — mondja az Írás, — íme egy halott viteték ki, egyetlenegy fia anyjának, ki özvegy vala... Az Úr könyörülvén rajta, mondá

neki: Ne sírj! Es odajárulván illeté a koporsót... és mondá: (Azok pedig, kik viszik vala, megállának) Ifjú, mondom neked, kelj fel! És felüle, aki meg volt halva, és szólan kezde... és visszaadá anyjának. (Lk. 7, 12—15. Íme milyen kíméletlen a halál, nem tekinti a fiatal kort, nem azt, hogy egyetlen gyermeke egy özvegynek. Ki ígérheti magának a holnapi napot? Jó, ha a fiatalság többször gondol erre. Mert többen meghalnak fiatalon, mint öregen. Nagy baj volna, ha a halál készületlenül találna minket. Ne bízunk az életben, nem sok kell ahhoz, hogy életünk fénye egyszerre kialudjék. A halálra minden percben készen kell lennünk, mert amikor legkevésbé várjuk, tolvaj módjára meglep minket; éppen azért mindent úgy tegyünk, mintha utána azonnal meg kellene halnunk. Jézus nem véletlenül, hanem szándékosan járt akkor Naim felé, hogy találkozzék a temetéssel. Hányszor találko-

zik velünk is így az ő végtelen jó-ságából! Ahol akkoron ítékezni szoktak, a város kapujánál, találkozik a temetési menettel, mert a halál az örökkévalóság kapuja, hol ítéletre száll velünk az Isten. Jézusom! légy velem ez ítéleten.

3. Isten a könyörület Istene. Ez a mi egyetlen reményünk és vigaszunk, hogy Isten szíve megesik rajtunk és az Anyaszentegyház siránkozásán, mivel az egyetlene meghalt a bűnben. Az anya siratta fiát, mert szerette; az elveszettet szoktuk megsiradni. Szeressük az Anyaszentegyházat, hogy sirasson meg minket is, ha netalán nagy bűnbe esnénk, és megkönyörüljön rajtunk az Úr, és bűneinkből feltámasszon minket. Szeressük az örökkévalókat, mert ezeket soha el nem veszíthetjük, ha csak szántszándékkal el nem vetjük magunktól. Jézus számtalanszor felkeresett már bennünket, bűnben meghaltakat, az ő szent kegyelmével és feltámasztott minket. Mert

magunktól semmiként sem tudunk a kegyelem életére támadni. Érint minket az Úr, amikor szent félelemmel tölt el minket, és a jövődök reményét felkelti bennünk, majd szól, hatalmas igék hagyják el ajakát: Kelj fel! és mi feltámadunk, lelkünk ismét él; de csakis az ő műve a mi feltámadásunk. Tennivalónk azért nekünk is van: mert a féktelen szenvedélyek viszik lelkünket a sírba, ezeknek meg kell állaniok, ezeket el kell nyomnunk. És magunknak kell felülnünk, felegyenesednünk a halál fekvéséből, fel kell emelkednünk az égiekre és ajakunkat hálára, dicséretre kell nyitnunk.

294. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Keresztelő Szent János börtönbe került. Nem valami gonosztett miatt, hanem, mert a jó erkölcs védelmében síkra szállt még a királlyal szemben is. És mert tudta, hogy

nemsokára elnémul az ő ajaka, tanítványairól is akart szerető szívvel gondoskodni, meg Jézus dicsőségét is növelni kívánta; azért követeket küldött Jézushoz, hogy azután tanítványai Jézushoz csatlakozzanak: János . . . elküldvén kettőt az ő tanítványai közül, mondá neki: Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várunk? (Mt. 11, 2. 3.) Ime János még a börtönben sem feledkezett meg hivatásáról, kötelességét még akkor sem mulasztja el, pedig feje már veszedelemben forog és mi csekély kellemetlenség miatt azonnal megfeledkezünk az Úrról. Nem maga miatt kérdeztette meg, hogy ő-e a várt Messiás, mert ő jól tudta ezt és ujjal mutatott reá; hanem tanítványai miatt, hogy alkalmuk legyen Krisztushoz csatlakozniok. Ilyen az apostoli buzgalom. Az illetőket ügyesen igyekezik megnyerni. De kérdezzük meg magunkat is, kire várunk, Jézusra-e, vagy valaki másra? Vajjon Jézusban van-e minden reményünk

és nem a teremtményekben biza-
kodunk-e?

2. Jézus nem felelt egyenesen, hanem csak azt izente, hogy mondják el, amiket láttak, és hallottak! Elmenvén jelentsétek meg Jánosnak, amiket hallottatok és láttatok. (Mt. 11, 4.) De ez már nagy felelet volt. Tanuljuk meg, hogy nem kérkedő szavakkal, mellveregetéssel, hanem tettekkel kell megmutatnunk, hogy kik vagyunk. Éppen akkor, amikor János tanítványai ott jártak, az Úr Jézus vakokat, bénákat, sántákat, poklosokat, süketeket gyógyított, halottakat támasztott és a szegényeknek prédikált. Ezek a tettek az ő beszédes felelete, Krisztus követését is nem szavakkal kell váltig hangoztatni, hanem tettekkel kell bebizonyítani. Azért mondja az Írás: Aki számon kéri tetteinket. (Bölcs. 6, 4.) Az Úr nem éri be szavakkal, azért legyünk rajta, hogy mindig hivatásunknak megfelelően éljünk.

3. De 'az Úr még hozzá tette:

Boldog, aki én bennem meg nem botránkozik. (Mt. 11, 6.) Meg volt ennek az oka. Azt akarta, hogy János előre megerősítse tanítványait és magát is, hogy elő legyenek készülve az ő kínszenvedésére, és ki taníthassa őket, nehogy megbotránkozzanak az ő alázatosságán, kínszenvedésén és halálán. De miattunk is tette ezt. Hogy Jézus követőivé lévén, ne szégyeneljük őt és ne resztekedjünk miatta; hanem kövessük őt alázatosságban, gyalázatban és szenvedésben is egyaránt. Mert nem követni az ő magasztos példáit, már is annyit jelent, hogy megütközünk és megbotránkozunk rajtok.

295. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Az Úr nagyon is ismerte az emberi gyarlóságot, hogy a kérdezősködésben a hit és tudás hiányát látják. Nem akarta tehát, hogy Jánosban a benne való hit hiányát lássák,

azért nem az ő tanítványai előtt, de a nagy népsokaság előtt, János magasztalásába kezdett: Mit mentetek ki a pusztába látni? széltől hányattott nádat-e? . . . Lány ruhába öltözött embert-e? (Mt. 11, 7. 8.) Nem akarta, hogy csak egy percig is azt véljék, hogy János megváltoztatta véleményét Krisztus felől, hogy úgy véljék, mintha kételkednék most már benne, a Messiásban. Dícséri tehát őt, mint meggyőződéses, véleménye mellett állhatatosan kitartó embert, aki nem ingatag nádszál, melyet minden kis fuvalom ide-oda ingat; mint szigorúan vezeklő szentet, mert ezek éppen a vezeklés folytán nagy lelki erőre és szilárdságra tesznek szert. Oh mikor érdemlünk mi is ilyen dícséretet Krisztustól? Néha napján ugyan mi is sanyargatjuk testünket és szenvedélyeinket is zabolára fogjuk; de nem sok időre, szalmaláng a mi buzgóságunk, hamar kialszik az. Néha nagy eltökélések születnek meg bennünk is, hogy ezentúl min-

dig a helyes úton járunk, de amikor válaszút elé érünk, mégis csak a helytelenet választjuk. Néha el-elhagyjuk a teremtményeket; de csak ideig-óráig és azután annál szenvedélyesebben fordulunk feléjük. Sajnálatra méltó ez, de igaz.

2. Az Úr Jézus Jánost annyira felmagasztalta, hogy Isten egyik legjelesebb teremtményének vallotta: Kit mentetek ki látni? . . . Prófétát? . . . Sőt mondom nektek prófétánál is nagyobbat. Mert ez az, kiről írva vagyok: Íme én elküldöm angyalomat színed előtt. (Mt. 11, 9, 10.) Több János, mint valami próféta. Ő nem megjövendölte, hanem megmutatta Krisztust. Angyal ő, mert mint a Messiás előfutára, angyali tisztet töltött be. Íme Krisztus csakis azzal dícséri hűségesebb szolgáját, hogy a reábízott küldetésben híven eljár, tisztét pontosan teljesítette. De ennél nagyobb dícséretet már nem is nyerhetett. Nem az méltóbb dícséretre, aki magasabb hivatalt visel;

hanem aki a maga hivatását, kötelességét igazán teljesíti. Mit törődünk azzal, hogy mit tesz más, mily működési kört nyer más; inkább arra legyen gondunk, hogy a magunk dolgát végezzük, de ezt azután teljes odaadással, pontosan tegyük. Isten csakis azért dicsér meg minket, hogy hűek vagyunk hivatásunkhoz és teljesítjük azt.

3. Ezután Jézus az embert érthető legnagyobb magasztalással illette Jánost: Nem támadott az asszonyok szülőttei között nagyobb, Keresztelő Jánosnál. (Mt. 11, 11.) De János erre méltó is volt. Az Isten csakis azt dicsérheti, ami valóban dicséretre méltó. Hogy mi méltók legyünk az Isten dicséretére, az elsősorban is Isten műve, de azért a mi részünkről is hozzá kell ehhez járulnunk. Szeretnők, hogy Isten minket is megdicsérjen? Ennek nagy sora van. Utánoznunk kell Keresztelő Szent Jánost az állhatatos szilárd lelkületben, a sanyargató életmódban, a

buzgalomban, mellyel ő Krisztust dicsőíteni igyekezett, az angyali erényekben. Így majd remélhetjük Krisztus dicséretét.

296. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

Mária Magdolna megtérése Jézus életének egyik legszebb eseménye. Bűnös asszony volt, a városban csak így nevezték őt, de a bűnös asszonyból az Egyház egyik legnagyobb szentje lett. És íme egy asszony, ki bűnös vala a városban, amint megértette, hogy Jézus letelepedett a farizeusnak házában, kenetet hozva alabástrom edényben. (Lk. 7, 37.) Mária Magdolna szabados élete az egész várost megbotránkoztatta; de Isten benső sugallata megtérítette, mert Isten nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. A jóságos Isten már akkor is szerette őt, amikor bűneivel még egyre megbántotta

öt. Magdolna élő hitével felismerte benne az Istent és kegyelmének fényénél látta a maga bűnös voltát, tudatára eszmélt bűneinek, és most, hogy bölcsen alkalmas időt és helyet talált, minden késlekedés nélkül Jézushoz siet: nem tekinti, hogy más házában, sok vendég szemelátára, éppen lakoma közben teheti csak meg; bűnbánatának egyszer már kifejezést, szabad folyást akar adni. De sokat tanulhatunk tőle! Bár volna ekkora hitünk, bár ismernők annyira magunkat, bár megragadnók a legelső alkalmat, hogy nemes érzelmünknek, hitvallásunknak, elhatározásunknak tettekben is kifejezést adnánk. Ilyenkor nem szabad tekintettel lenni az emberekre, hogy mit is mondanak majd, mert lelkünk üdvösségéről van szó.

2. Megható módon ad Magdolna bűnbánatának és szeretetének kifejezést, mert: És megállván hátul az ő lábainál, könnyhullatással kezdé áztatni lábait és fejének hajával

törlé. (Lk. 7, 38.) Hátral állott meg, mert alázatos szégyenében nem mert Jézus szemei elé kerülni, míg a vendégekkel mit sem törődött. Mi azonban, amikor szégyenkezünk, nem az Isten, hanem az emberek szemei elől menekülünk. Pedig ez már a gőg és büszkeség jele. És micsoda mélységes szeretettel és bánattal jött! Könnyei patakként hullottak, úgy-hogy megmoshatta bennük Jézusnak lábait. Ezzel szemben milyen kicsinyes a mi szeretetünk és bánatunk; még csak könnybe sem lábadnak szemeink. Pedig csak Isten nagy jóságára kell tekintenünk és majd megérezzük, hogy van elég okunk a zokogásra is elkövetett bűneink miatt.

3. Az Isten azzal szokott büntetni, ami által vétkeztünk. Az igazi bűnbánat is azokkal akar vezekelni, amikkel megbántotta az Istent: És csókolgató lábait és kenettel megkené. (Lk. 7, 38.) Vezekelni akart mindazzal, amivel vétkezett. Bár mi

is követnök Szent Gergely intelmét : Amit gyalázatosan bűnre használtál, áldozd már egyszer dícséretesen az Istennek ; és ahány dolog benned gyönyört váltott ki, ugyanannyit hozz most lelkedből áldozatul. Az Úr eközben megtisztította Magdolna lelkét, kioltotta benne a kéjvágy tüzét, megszüntette a teremtmények szeretését, az élvezetek és hiúság hajhászását. Mennyi könnybe kerülne nekünk, hogy egyszer már bennünk is kialudjanak, megszűnjenek ezek !

297. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Mária Magdolna bűnbánata tetszett az Úr Jézusnak, de szemet szúrt és megbotránkozást váltott ki a vendéglátó gazdánál, valamint a vendégeknél : A farizeus szóla magában mondván : Ez, ha próféta volna, tudná bizonynal, hogy kicsoda ő és minő asszony az, aki őt illeti, hogy bűnös. (Lk. 7, 39.) A

vakmerő és szeretetlen megítélés tömérdek hibára ragadtatja az embert. A farizeus egyetlen gondolata is már csak úgy hemzseg a hibáktól. Megvádolta Krisztust, hogy nem lehet próféta és hogy nem ismeri Magdolna bűnös voltát. Azt vélte, hogy a vezeklés mit sem ér és ez a bűnbánó és vezeklő Magdolna ezután is megmarad bűnös asszonynak, bűneire nincs bocsánat. Azt követelte Jézustól, hogy ezt a valamikor bűnös, de most bűnbánó nőt üzze el magától, mert nézete szerint még az igaz is beszennyeződik, amikor a bűnös őt megérinti. Íme hányszorosan téved, sőt mily súlyosan vétkezik, aki mást vakmerően megítél! Magunkat vonjuk inkább felelősségre! Másokról pedig, mivel felebarátunkban mindig a Krisztus személyét kell néznünk, mindig csak jól vélekedjünk és róluk a legjobbat feltételezzük.

2. A farizeus egyszerre megsértette az Úr Krisztust is, meg Magdol-

nát is és az Úr védelmébe veszi Magdolnát, de magáról hallgat: Látod ezt az asszonyt? Beléptem házádba, vizet lábaimra nem adtál, ez pedig könnyhullatással áztatta lábaimat. (Lk. 7, 44.) De Magdolna is hallgat. Így kell tennünk, amikor mások ellenünk kifakadnak, zúgolódnak, szemtől-szembe gyaláznak. Hagyjuk, hallgassunk, majd megfelel helyettünk az Isten. Ő a megtestesült igazság maga, nem olyan, mint az emberek. Ő látja, mi a való igaz és nem aszerint ítél, amiként mások ítélnék. Csakis az ő ítéletétől féljünk tehát, és az emberekére ügyet se vessünk.

3. Az Úr nem csak védelmébe vette Magdolnát, hanem mindannyiuk füle hallatára megbocsátotta az ő bűneit is: Mert nagyon szeretett. (Lk. 7, 47.) Bárcsak mi is hallhatnánk Jézus ajkairól a szavakat: Megbocsáttatnak neked bűneid! (Lk. 7, 48.) Mit érezhetett ez ígék hallatára Magdolna? Micsoda édes öröm és vigasztalás tölthette őt el. Ha

mi is szeretnénk, igen szeretnénk Krisztust, minket is elárasztana az öröm és boldogság, hogy megbocsátottak a bűneink. Az amolyan szeretésféle nem elég, hanem nagy, igen nagy szeretet kell, mert Isten megérdemli legnagyobb szeretetünket is, őt mindennél többre kell becsülnünk, érette akár még életünket is oda kell adnunk. De honnan tudhatjuk meg ezt? Egyszerűen csak azt kell vizsgálnunk, hogy minő gondot fordítunk magunkra és minőt az Istenre; hogy minő érzelmeket táplálunk a teremtmények iránt és minőt az Isten iránt? Ne is reméljünk addig bűnbocsánatot, amíg csebébe szeretetet nem adunk.

298. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. A gonosz lélek mindig gyűlöl minket és mindig azon fáradozik, hogy ne juthassunk el az üdvösségre, azért rendszerint azoktól az

eszközöktől igyekeznek minket megfosztani, melyekre leginkább szükségünk van, hogy üdvözülhessünk. Ennek ismeretére akart minket az Úr megtanítani, amikor egy ördög-től megszállottból, ki ennek folytán vak néma és süket is volt, kiüzte az ördögöt: Akkoron vitették hozzá egy ördögös vak és néma, és meggyógyította őt, úgyhogy szóla és láta és álmélkodának mind a seregek. (Mt. 12, 22. 23.) A ravasz sátán szegény embernek éppen azokat az érzéseket rontotta meg, melyekkel eljuthatott volna az igaz hitre, mert a hit Szent Pál szerint hallomásból vagyon, és az Isten megismerésére: a fülét, a szemét és ajakát foglalta le, hogy még csak könyörögni, imádkozni se tudjon. Hogyan is ismerhette volna fel az Istent testi szemével? Pedig Szent Pál szerint: Mert ami benne láthatatlan . . . világ teremtésétől fogva munkáiból megismerhető és látható. (Róm. 1, 20.) Lehet-e reményünk, hogy eljutunk

Istennek ismeretére, ha annak útja el van előlünk zárva? Vigyázzunk azért, nehogy a sátán hatalmába vegye érzékszerveinket. Ne legyünk süketek, mert a hit hallomásból van; azért hallgassuk szívesen az evangélium tanítását. Vigyázzunk szemünk világára, hogy a teremtményekben felismerhessük a Teremtő Istent. Oh mily jóságos volt az Úr ezzel a szerencsétlen emberrel szemben, ki mégcsak ajkát sem tudta kinyitni, mert néma volt, kérése nélkül is megsegítette őt. Hát ha még kérjük is őt buzgó imában, mit meg nem tesz akkor nekünk! A farizeusok éppen akkor zúgolódtak Jézus ellen és összeesküdtek ellene, mivel a szombatot nem az ő tanításuk szerint tartotta meg; és Jézus csak újabb csodát tesz. Nem is lehet komolyan szolgálni az Istennek, míg az emberek szavára adunk.

2. A jámbor embereknek mindenkor készen kell lenniök arra, hogy jócselekedeteik miatt csak rágalmat

és nem egyszer hálátlanságot aratnak. Az Úr sem kerülhette el, mint Emberfia az emberek rágalmazását; mert a farizeusok nyíltan azzal vádolták meg, hogy az ördöggel cimborál: Némelyik pedig közülük mondák: Belzebub, az ördögök fejedelme által üzi ki az ördögöket. (Lk. 11, 15.) Ilyen az irígység, még a legjobb dologból is mérget szív ki. Nem tagadhatták, hogy ördögöt üzött ki, azért hát arról vádolták meg, hogy közte és az ördögök fejedelme között titkos szövetség áll fenn. Ne csodálkozzunk tehát, ha mireánk is sok mindent költenek, mikor még az Úr Krisztusra is ilyen rettenetességet fognak. Csak nem vagyunk még az Istennél is szentebbek? Inkább azt nézzük, hogy mint viselkedett Krisztus. Nem áll bosszút, pedig ugyancsak megtehetné, még csak nem is bosszankodik. A rágalmakat szerényen megcáfolja azzal, hogy egyik ördög nem üzi el a másikat. Mi egész másként érzünk és

cselekszünk, amikor megrágalmaznak minket. Hol van ilyenkor a sokszor hangoztatott higgadtság és nyugodtság! Egyetlen gondunk, hogy a magunk becsületét mindenáron megvédelmezzük és amikor a rágalmakra megfelelünk, nem lebeg előttünk az Isten, sokszor súlyosan vétkezünk is.

3. Abból, hogy nem az ördögök fejedelmének segítségével űzi ki Jézus az ördögöket, egyenesen következik, hogy Isten erejével teszi, mert más ily erő már nincsen. Íme miként lehet a lelkünket bebiztosítani az ördög incselkedései ellen. Csakis Isten erejével harcolhatunk vele szemben, mert másként, ha mindjárt minden erőnket megfeszítjük is, nem tudunk győzedelmeskedni. Azért mondotta Jézus: Ha én Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, bizonyára elérkezett hozzátok az Isten országa. (Lk. 11, 20.) Vigyázzunk azért lelkünk kapuira, az érzékekre, mert a gonosz lélek rendszerint ezeken át jut a lelkünkbe. Ne engedjünk

meg semmi olyasmit az érzékeinknek, mit józan eszünk és Istenben való hitünk nem javall.

299. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Jézus a farizeusok szemelátára számtalan csodát tett, betegeket gyógyított, megnyitotta a vakok szemét, a süketek fülét, sőt halottakat támasztott fel; és mégis hitetlenek maradtak, sőt még nagyobb ellenségeivé lettek és jelet kívántak tőle, mindezeknél nagyobb szembe-tünőbb jelet, letagadhatatlan jelet: Mester, jelt akarunk tőled látni, (Mt. 12, 38.) Micsoda vakmerő szemtelenség! Nem hinni akarnak, hanem csak megkísértik. Hányszor tesszünk mi is így az Istennel! Olyant kérünk, mit az Isten éppen a mi érdekünkben meg nem teliet; szeretnénk bejutni a mennyek országába, de minden fáradság nélkül; szeretnénk megszabadulni a kísér-

tésektől, de minden ellenállás nélkül; kívánunk erényesek lenni, de úgy, hogy az magától következék be, nekünk ne kelljen semmit se tennünk. Nem valóságos Istenkísértés ez? Nem szemtelenség-e ez a mi részünkről?

2. Jézus most nem tesz az ő kedvükért jelet, mert úgysem ismernék azt el, de majd ad jelet, és ezt meg is mondja ellenségeinek: A gonosz és parázna nemzedék jelt kíván, de nem adatik neki jel, hanem csak Jónás próféta jele. (Mt. 12, 39.) Mi ez? Az ő halálának jele, hogy megtudjuk, hogy amiként: Krisztusnak szenvednie kellett és így bemennie az ő országába (Lk. 24, 26.), úgy minékünk is szenvednünk kell azért és csak az erőszakosak jutnak be oda. Ha Jézusnak ez oly sokba került, nekünk is meg kell magunkat erőltetnünk. Nemes, nagylelkű eltökélés nélkül ez meg nem történhetik. Nyomorultan elmarad, aki ebben hibáz. Sajnos, még mi sem emel-

kedünk fel erre a nemes elhatározásra, ne csodáljuk tehát, ha nem tapasztaljuk annak hatását.

3. Jézus jól tudta, hogy a zsidók őt csak meghurcolni akarták, azért kértek jelet tőle, azért mindjárt meg is feddi az ő hitetlenségüket és gonoszságukat: A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletben e nemzedékkel és kárhozzatni fogják azt. (Mt. 12, 41.) Mert a pogány, a barbár niniveiek Jónás próféta prédikálására bűnbánatot tartottak, és ők mondanak majd ítéletet a hitetlen zsidók felett. Nagy megalázás volt ez a farizeusokra, a magukat szenteknek tartó zsidókra; a pogányok mondanak felettük ítéletet. De mintha ez nekünk is szólna! Nem szégyenítenek-e meg majd minket az egyszerű hívek, minket lelki embereket, mivel hogy ők nem veték hiába Isten kegyelmét és közreműködtek azzal? Ne jelet kérjünk, hisz az, hogy lelki emberekké lettünk, már is elég jel, az a sok isteni

sugallat, jámbor olvasmány, jó példa, intelmek, már eléggé mutatják, hogy az Isten magáénak akar minket. Ne jelet kérjünk, hanem Krisztust követve éljünk.

Tizennegyedik hét pünkösd után.

300. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Azt mondja Szent Jeromos, hogy amikor az Úr Jézus egy házban tanított és a zsidók beüzentek hozzá hogy: Íme anyád és atyádfiai kint állanak, keresvén téged, (Mt. 12, 47.) ezt csak az ő megkísértésére jelentették neki, vajjon elébe helyezi-e a testet és vért a lelki munkának. De Jézus egészen felháborodott, mert ezzel azt akarták ellenségei a népsereg előtt kimutatni, hogy ő éppen olyan ember, mint más, anyja, atyafiai vannak,

és nem igaz az, hogy Istennek a fia. Szinte méltatlankodva felelte azért az Úr: Ki az én anyám? és kik az én atyámfiai? Mintegy jelzéséül annak, hogy amikor Isten ügyéről van szó, semmi dolga sincs földi anyjával és atyafiságával. De tanított is ekkor minket, hogy a lelki embernek ki kell vetkeznie a testi, a rokoni érzésekből; Istent nem szabad elhanyagolnunk a vérség kötelékei miatt: Mert nagyon könnyen hallhatjuk majd Jézus ajkáról: Aki atyját vagy anyját inkább szereti, mint engem, nem méltó hozzám. (Mt. 10, 37.)

2. És kinyujtván kezét tanítványaira, mondá: Íme az én anyám és atyámfiai! (Mt. 12, 49.) Szépen mondja Szent Gergely: Aki hite folytán Krisztus testvére, az anyjává is leszen prédikálása által, amikor szavával Istennek szeretetét szüli felebarátja lelkében. Ez teszi méltóságossá az apostoli hivatást. Hisz ők igehirdetésükkel Krisztust szülik,

amikor másokat Isten szeretetére térítenek; azt bennük felkeltik. Így válnak Krisztus anyjává, igaz, hogy lelki értelemben. Keltsük fel azért magunkban ezt az apostoli lelkületet. Nem kell ehhez, hogy papok legyünk, minden kereszténynek, mindenkinek, aki szereti Krisztust, kötelessége ez az apostolkodás övéi körében.

3. De tovább is megy Krisztus, nemcsak azokat mondja rokonainak, kik hirdetik őt, hanem: Mert aki Atyám akaratát cselekszi, ki menyekben vagyon: az az én atyámfia és húgom és anyám. (Mt 12, 50.) Eszerint mindazok lelki rokonságba kerülnek az áldott Jézussal, akik az ő Atyjának akaratát cselekszik. Azért mondja Ar. Szent János: Krisztussal csak egyetlen rokonsági kötelék van, és ez, hogy megtegyük Isten akaratát. Ezt azután már önkéntelenül is követi a gyengéd szeretet érzése. Ezért kell Jézus tanítása szerint élnünk és nem azon

lennünk, hogy valami úton-módon kibujhassunk alóla, mert a lelki életnek ez az alapja. Csakis az ilyen élet hoz minket Jézussal rokonságba és kelti fel bennünk az iránta való igaz szeretetet és érdemli meg, hogy Krisztus is szeressen minket. Szerzetes vagy? Ne felejtse el, hogy előljáróid Krisztusnak helyettesei. Egyszerű hívő vagy? Tiszteljed a papokat, mert ezekre bízta Krisztus az evangélium hirdetését, ezekre a te lelked gondozását, ezek Krisztus testvérei.

301. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Az Úr Jézus nagyon szeretett példabeszédekben szólani a sereghez, mert ezeket a keleti nép igen szerette meghallgatni, könnyebben megjegyezte, és a benne foglalt tanulságos dolgot jobban megértette. Ilyen tanulságos a magvető példázata is. Kiment a magvető, és a

mag egy része esett csak jó földbe, másik három rész tövisek közé, útszélre, vagy kősziklára esett és termést nem hozott; míg a jó földbe esett százszoros termést adott. Ez a példázat elsősorban az apostoloknak szólt, hogy ne botránkozzanak meg azon, hogy Jézus tanítása nem ragadott el magával minden zsidót; és azon se szomorkodjanak majd annak idején, hogy reájuk sem hallgat majd mindenki és nem érnek el mindenkinél eredményt, hanem csak keveseknél. De szól nekünk is. Kiméne a magvető. (Lk. 8, 5.) Ez a magvető az Isten, mert mintegy kimegy, mikor végtelen jóságából teremtményeivel közli magát, hatalmával létet ad nekik, gondviselésével kormányozza őket. Ezt az isteni jóságot csak csodálni és szeretni lehet, legyünk szívesen az ő hatalma alatt, bízzuk magunkat az ő gondviselésére.

2. De az Úr Jézus is magvető: Mert kijött az Atyától és a világra

jött. (Jn. 16, 28.), mert irántunk való szeretetből emberré lett. Magvetők az apostoli lelkek is, kik elmennek messze idegen tájakra, hogy felebarátjuk lelkét gondozzák. Ide azonban nagy buzgalom, szilárd erény szükséges, nehogy míg másokat az üdvösségre vezetnek, a maguk lelkét elveszítsék. Ezt az apostoli lelkületet becsüljük nagyra, de az erényes életre még több gondot fordítunk. De sok híján vagyunk még mi ezek tekintetében! A magvető kiment tehát elvetni az ő magvát. Ezek a magok mi vagyunk, a szántó-föld ez a világ, ide vetett minket az Isten. De ilyen mag az Úr Jézus drágalátos vére és véghetetlen érdemei és ezek földje a mi lelkünk. Ezek egyike terméketlen, a másika meg bőtermő, mert minden keresztény lélek részesült e magban. Valóban csodálatraméltó az isteni jószág és csak annál sajnálatosabb, hogy annyi lélek terméketlen. Ilyen mag az evangélium tana, a benső jó-

sugallatok, melyet értelmes eszünknek kell terméssé változtatni, de sajnos a mag reá hullik ugyan, de a legtöbb embernél elpusztul, a jót felismerik, de ezzel vége mindennek, az akarat már nem működik és termést nem hoz. Nagyon fontos, hogy a természetfeletti igazságok egészen átítassák lelkünket és az isteni sugallatok megtermékenyüljenek bennünk.

3. Háromféle terméketlen föld van: útra eső, köves és tövises-gyomos. Amint vetett, némely mag az útfélre esék. (Lk. 8, 5.) Útféli lélek az, mely a teremtményeken csüng, sohasem bírja magát összeszedni, mindenféle hiú, nagyvilági gondolatok keresztül-kasul járnak rajta és eltiporják benne a jó sugallatokat. Ezért nem érzi semmi ízét az imádságnak; ha csak egyetlen órát kell is imában töltenie, szinte örökkévalóságnak tűnik fel előtte, alig tudja kivárni a végét, hogy megszokott földi örömeihez, szórakozá-

saihoz visszatérhessen. Szerencsétlen lélek, mindenki beférkőzhetik hozzá, egyedül csak az Isten nem. Körül kell tehát sövényvel keríteni utunkat, ha nem is óránként, de időnként magunkba kell szállnunk, ilyenkor meg kell újítani jószándékunkat és hozzá kell látnunk, hogy egyszer már testet is öltsenek azok.

302. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Az Úr a magvető példázatában azt mondja, hogy: Némely mag a kösziklára esék és kikelvén, elszárad, mert nem vala nedvessége. (Lk. 8, 6.) A gonosz szokásaiban megrögződött lélek ez a köves talaj, ki már nem is tud másként élni, csak rossz hajlamai és érzései szerint. Nincs is ezekben áhítatos érzés; a sok megismert igazság, a sok erős fogadás nem bír bennük mély gyökeret verni; a világias szeretet, félelem és emberi tekintetek azon-

nal kiszárítják, megölik azokat. Az ilyen ezerszer belekap a jóba, de ezerszer abba is hagyja. Ugyan mit teszünk, mikor eljön a családátya és termést keres? Lám mennyire kell vigyáznunk, hogy a rossz szokásunkká ne váljunk!

2. Némely a tövisek közé esett, és együtt felnővén a tövisek elfojtották azt. (Lk. 8, 7.) A mindenféle haszontalan gondokban elmerült lélek a tövises föld, azé, aki a maga lelke ügyét, az Istent és az örökkévalóság gondját legutoljára hagyja; azé, ki elismeri ugyan a fensőbb igazságokat, de apró-cseprő dolgok, tanulmányai, hivatala miatt sohasem talál időt lelkének művelésére. Szerencsétlen az ilyen lélek is, mert elfojtódik benne az Isten szelleme, mert elrabolja idejét a tanulás, a másokkal való felesleges elfoglalkozás. Minden gondot mérsékelni kell, csak éppen a lelkünk üdvözítésének gondját nem szabad.

3. Némely a jó földbe esék és

kikelvén termést hoza (Lk. 8, 8.), némely százannyit, némely hatvanannyit, némely harmincannyit. (Mt. 13, 7.) Ilyen a jó, sőt legjobb lélek. Ez érzéssel hallgatja Isten igéjét és ért ahhoz, hogy miként kell azt megvalósítania; termést is hoz béketűrésben, mert a nehézségeket állhatatosan leküzd. Ilyeneknek kellene lennünk, hogy a jónak soha még csak parányi része se maradjon bennünk gyümölcs nélkül, hogy minden erőnkől az erényes életre törekedjünk és ezzel Istennek akarjunk tetszeni; hogy ne elégedjünk meg a harmincszoros terméssel, hanem százszorosig vigyük fel, mindent Isten nagyobb dicsőségére cselekedvén.

303. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Jézus a konkolyról szóló példabeszédében arra tanít minket, hogy legyünk elkészülve arra, hogy leg-

nemesebb munkánkat is megrontja az emberi irígység és gyűlölet; de azt se felejtjük, hogy a gazt nem szabad erőszakosan kigyomlálni, mert ezzel a jót is kitépnénk; hanem az Istenre kell bízni a világ megjavítását és hogy tiszta búzaföld soha nem lesz a világ végéig. A példa-beszéd röviden így szól: A gazda jól megmunkált földjébe tiszta magot vet. Ellensége, mikor a szolgák alusznak, konkolyt hint föléje és amikor a vetés felnő, a konkoly feltetszik. A szolgák arra kérik a gazdát, hogy kiirthassák a konkolyt, de ő nem engedi meg, nehogy a nemes búzát vele együtt kitépjék; hanem majd az aratáskor külön kévékbe kötteti a búzát is, meg a konkolyt is. A búza a csürbe kerül, a konkolyt pedig elégetteti.

2. Hasonlóvá lett mennyeknek országa azon emberhez, ki jó magot vetett földjébe. Mikor pedig aludtak az emberek, eljőve az ő ellensége és fölül konkolyt vete a búza

közé és elméne. Mikor pedig felnőtt a vetés és termést hozott, akkor feltetszék a konkoly is. (Mt. 13, 24—26. A sátán, a világ, meg a test még a legjobb földbe vetett magot is igyekszik megrontani, még pedig olyan ravaszul, hogy a kikelés és zöldelés idején föl ne ismerjék, hanem csak amikor már itt a termés ideje. Az önszeretet ez a konkoly, melynek folytán a hamis is az igazság köntösében tűnik fel előttünk. Bármennyi jóval ékeskedünk is, biz nagyon sok emberi tekintet, kevésbé tiszta szándék és önzés keveredik közénk. És ez akkor történik, amikor az emberek alszanak, amikor nem eléggé vigyázunk magunkra. Ezt ne felejtsük soha. Kezdetben a lelki élet elején, csak a jó mag, a lelkesedés élt bennünk; de hamarosan feltűnt bennünk a konkoly is, oda lett a szép remény, melyet hozzánk fűztek. És mi okozta ezt? Az ellenséges ember; mi magunk, mert sokat en-

gedtünk meg önszeretetünknek ; azután meg társaink, mert olyanokkal barátkoztunk, akik nem lelki tekintetben, hanem csak könnyelműségben nagyok és az ő felfogásuk, szokásuk, gondolkozásuk önkéntelenül is reánk ragadott.

3. A szolgák pedig kérdezék őt: Akarod-e, hogy elmenjünk és kiszedjük azokat? És mondá: Nem! Nehogy a konkolyt szedvén, kígyomláljátok azzal együtt a búzát is. (Mt. 13, 28. 29.) Íme milyen türelmes az Isten a mi emberi gyarlóságainkkal szemben! Előljárók! Nektek is sokat el kell néznetek, nehogy míg a rosszat gyomláljátok, tövestől kitépjétek a jót is. Amíg remény van a javulásra, ne lépjetek fel túl szigoruan. De féljünk mi is, mert ha nem igyekezünk megjavulni, ugyancsak megrettenthet minket a félelmetes jövő. Az aratás idején, mikor a halál kaszája levág minket, már más parancsot kapnak a szolgák: Szedjétek ki előbb a konkolyt és kössé-

tek kévékbe a megégetésre. (Mt. 13, 30.) A tisztító tűz vár akkor reánk, vagy talán a pokol tüze. Ne hízleljünk tehát magunknak, hogy bennünk nem sok a megégetni való, mert könnyen meg lehet, hogy tömérdek lesz a gazkéve és csak kevés a búzakéve. Ha most szent félelem járja át lelkünket, akkoron biztosabban reménykedhetünk.

304. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. A mustármagról szóló példabeszédben az Úr Jézus az ő tanításának elterjedését és Egyházának felmagasztalását tanította. Hasonló mennyeknek országa a mustármaghoz, melyet vevén az ember, elvete földébe, mely kisebb minden magnál, mikor pedig felnő, nagyobb minden növénynél és fává leszen; úgyhogy az égi madarak eljönnek és ágain laknak. (Mt. 13, 31.32.) Az evangélium ez a mustármag,

a világ ugyan semmibe sem veszi, mert olyant hirdet, ami az ember természetével nem fér össze, hogy boldogok a szegények és akik üldözést szenvednek, míg a vagyon csak tövis, hogy Krisztus igája édes és terhe könnyű, pedig folytonos lemondást követel az embertől stb. De a világ nagyon, de nagyon téved. Az isteni igazságokat nem bölcselkedő szemmel kell tekinteni, mert a mag csak akkor hozhat termést, ha elvetik, ezeket is el kell a szívbe vetnünk előbb, át kell azokat élnünk, fel kell azokat fognunk, és szinte megemésztünk. Jeremiás így siránkozik: Pusztulással pusztul el az egész föld, (már t. i. a mi lelkünk) mert senki sincs, ki szívébe szálljon. (Jer. 12, 11.) Nem a test szerint kell ezeket az evangéliumi igazságokat tekintenünk, amint eddig tettük.

2. Amikor ezek az evangéliumi igazságok jó földbe kerülnek, ha jó szívvel fogadjuk és kellőképpen meg-

értjük azokat, gyümölcsöző fákká növekednek, gyümölcssei kedvesek Jézus előtt, a tisztelet és dicsőség gyümölcssei azok; míg a világ és a test balga elvei, tanai, mert nem igazságok azok, csak a gyalázat és megszegyenülés gyümölcsseit érlelik. Ne feledjük ezt soha! Igyekezzünk mennél mélyebben behatolni Krisztus felséges tanításaiba, hogy azokat helyesen felfogva mimagunkon valóra is váltsuk.

3. Az égi madarak a szent gerjedelmek, az Istennel való szent egyesülés érzelmei; ezek szinte önként fakadnak az ember lelkében, amikor jól megértette Krisztus tanítását. És e megismerésből, szent gerjedésből kifolyólag vágyakozunk és törekszünk is arra, hogy ennek a mi Istenünknek mindenképpen tessünk, hogy az ő szent akaratát mindenben teljesítsük, akár könnyű, akár nehéz dologról van szó, akár jó módban, akár szegény sorsban éljünk. Ha nemes tetteket nem igen

cselekszünk, ennek egyedüli oka az, hogy nem is vágyunk azok véghezvitelére.

305. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Az Úr Jézus több mindenféleképpen hasonlította a mennyek országát: Hasonló mennyeknek országa a szántó földön elrejtett kincshez, melyet ha megtalált az ember, elrejteti és azon való örömében elmegy és eladja minden vagyonát és megveszi azt a szántó földet. (Mt. 13, 44.) Ez a kincs a lelki élet. Ezt úgy kell élnünk, hogy a tökéletlenek és a világ szemében ne legyen szálla, mert ezek úgysem becsülik semmire. Szép a szerzetesi élet, de nem csak a szerzetben kell lelki életet folytatni. Az Isten kegyelme megtaláltatja majd velünk ezt a nagy kincset, a bensőséges lelki életet, sőt talán a szerzetesi hivatást is, de azért magunknak is keresnünk kell

azt és el kell rejtenuünk, nem pedig kérkednuünk vele. Örüljuünk annak, hogy a meg nem értök szemei elöl elrejtethetjuük azt. Fájdalom, neküünk nincs mit elrejtenuünk, mert inkább örvendüünk a testi jólétnek, örömöknek, mint a tökéletességnek és a lélek megszentelődésének. Hol van az, aki lelke üdvéért kész akár mindentől is megválni? Ki áldoz fel akár mindent, hogy bensőséges lelki életet tudjon élni? Pedig ha tudnák, milyen boldog és gazdag élet ez a lelki élet és hogy mekkora kincset szerez az számunkra a mennyekben!

2. Hasonló mennyeknek országa a kereskedő emberhez, ki jó gyöngyöket keres. Találván pedig egy drága gyöngyöt, elméne és eladá minden vagyonát és megvevé azt. (Mt. 13. 45. 46.) Mindnyáján kereskedők vagyunk, mert neküünk mon-dotta az Ur: Kereskedjete, míg megjövök. (Lk. 19, 13.) De milyen kereskedők vagyunk? Legtöbbször csak a világ lim-lomjait keressük és

csak nagyon ritkán az égi gyöngyöket. Pedig nincs becsesebb gyöngy, mint az Istennek a szeretése, az Istennel való édes együttélés. Ezt az igazgyöngyöt azonban csakis akkor találhatjuk meg, ha már előre elhagytuk a teremtményeket és magunkat, mint a mik útjában állanak Isten tökéletes szeretetének. De keveset tettünk még e végből! Ne csodáljuk, hogy még mindig olyan fagyos a mi lelkünk. De meddig tart még ez az állapot?

3. Hasonló mennyeknek országa a tengerbe vetett és mindenféle halat összefogó varsához. (Mt. 13, 47.) Az egyház, a hívek kisebb-nagyobb közössége ez a varsa, melyben van jó és rossz hal, buzgó és hanyag keresztény, ezeket az anyaszentegyház fogja egybe az élet tengerén. Hogy megkereszteltünk vagy éppen szerzetben élünk, ez még nem ok arra, hogy magunkat jónak tartsuk és biztos veljük, mert jók csakis a magunk buzgalmából és törekvéséből leszünk

és az üdvösség tekintetében csak ez ad nekünk reményt és biztosítékot. Ezt a varsát, az anyaszentegyházat, a világ végén kihúzzák majd a partra, az örökkévalóság partjára és ekkor kiválogatják a jókat edényekbe, a rosszakat pedig kivetik. Arra törekedjünk tehát, hogy az edényekbe kerüljünk.

306. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1 Jézus elment Názáretbe is, hol Egyiptomból visszajövén harminc éves koráig lakott; a názáretiek azonban rút viselkedést tanúsítottak vele szemben. És hazájába jövén, tanítá őket zsinagógáikban. (Mt. 13, 54.) Jézus nagyon is jól tudta azt, hogy legkevésbé azok becsülik meg a kiemelkedő egyéniséget, akik között nevelkedett. Azért az ő tanítói működését nem Názáretben kezdette meg, mert itt a kortársai csupa irigységből ellene támadtak volna, amikor

egyszerre mint tanítómester lép eléjük, hanem a Jordán folyónál kezdett először tanítani, előbb hírnevet szerzett és csak azután ment el gyermekkorának színhelyére. Azt akarta, hogy kívánják hallani az ő tanítását és örömet meghallgassák. Minden apostoli működés előkészületet igényel, előbb az akadályokat kell elhárítanunk és érdemeket kell szerezünk.

2. A názáretiek meg is csodálták az Úr Jézust, az ő bölcsességét, csodatételeit, de, hogy csak egy ács fia, ezért már oda volt minden tekintélye, semmibe sem vették őt: Úgy, hogy csodálkoznak és mondák: Honnét van ennek a bölcsesége és csodatevő ereje? Nemde, ez az ács fia . . . És megbotránkoznak ő benne. (Mt. 13, 54. 57.) Örülniök kellett volna és büszkélkedniök azon, hogy egy közülük való ilyen bölcs és hatalmas, hogy másutt annyira tisztelik őt és máris anyyi tanítványa van; de nem, ők meg-

botránkoznak, őket bántja ez. Pedig Názáret ugyan sokat köszönhetett neki, mert ott fogantatott, évek hosszú során át ott lakott és isteni példáját mindannyian láthatták, belőlük tömérdek tanulhattak. És mégis megvetik, mert nevelő atyja s édes anyja csak egyszerű emberek, mert csak egy ács fia. Nekik kellett volna leginkább azon lenni, hogy hírét, nevét emeljék és ők fordulnak ellene. Rettenetes egy hálátlanság! De hallga! Gondoljunk csak arra a sok kegyelemre, melyeket Istentől nyertünk és a hálátlanságra, nem hozzájuk hasonlítunk-e mi is? Mert ha szóval talán nem is, de tettel sokszor kimutattuk, amikor tanítását megvetettük, amikor parancsait nem tartottuk meg, hogy őt nem sokra becsüljük, hogy ő csak egy ács fia.

3. Mint sz. Lukács evangélista mondja, a názáretiek nemcsak megvetették, hanem meg is akarták kövezni az Úr Jézust: És kihurcolták őt a városból és fölvivék . . . a hegy

tetejére, hogy onnan letaszítsák, (Lk. 4, 29.) Miért? Mert reájuk olvasta a próféta igéit, mert nem akart a kedvükért itt csodákat művelni, holott Kafarnaumban már számtalan csodát tett. De Jézus ő miattuk nem tett csodát, mert nem akarta bűnüket nagyobbítani, nem akarta büntetésüket súlyosbítani, mivel jól tudta, hogy akár mennyi csodát tenne is itt, mégsem hinnének benne. Oh hány csodát tett már bennünk az Úr! Mennyi kegyelemmel elhalmozott minket! Jaj, ha ezek a kegyelmek csak nagyobb büntetésünkre válnak! Valahányszor nem fogadjuk el Isten kegyelmét, mindannyiszor hasonlóak vagyunk a názáretiekhez. Ilyenkor kihurcoljuk Jézust a lelkünkől és nemcsak akarjuk, hanem valósággal le is taszítjuk őt, mert az ő képe mását, minmagunkat a rosszaság mélységébe taszítjuk.

Tizenötödik hét pünkösöd után.

307. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Az Úr Jézus az akarta, hogy az ő apostolai már az ő életében is hirdessék az evangéliumot és csodákat is műveljenek: de erre nézve fontos útmutatást is adott nekik. Mindent elhagyva kell Jézust hirdetniök. Csak ekkor lesz eredményes a munkájuk. Elmenvén pedig hirdessétek, mondván: Hogy elközelgetett mennyeknek országa. (Mt. 10, 7.) Ez az apostoli lelkek programja; embertársaikkal ezt kell megértetniök. Mindig azon kell fáradozniök, hogy mindenhol és szinte mindenkibe belesugallják a mennyek országát és azt, hogy micsoda útonmódon juthatunk el oda. Ugyan mit is érnek a másféle érintkezések, melyek csak elszórakoztatják a lelkünket, sokszor csak terhelik a lelkiismeretünket, csak ellopják drága

időnként és vajmi ritkán válnak embertársaink épülésére. De hogyan tudnánk másokkal üdvösen és szentül érintkezni, ha mindenekelőtt magunkban nem alakítjuk ki az apostoli lelket, az Istennek országát; és már kisebb, szűkebb körünkben hozzá nem szokunk az épületes beszélgetésekhez?

2. Az apostolok eme küldetése így szólott: Betegeket gyógyítsatok, halottakat támasszatok fel, poklosokat tisztítsatok, ördögöket űzzetek ki, ingyen vettétek, ingyen adjátok. (Mt, 10, 8.) Az apostolok ezt szó szerint megtették, mert akkoron a rendkívüli jelek kellettek, hogy az emberek szeme felnyílják; de az apostoli lelkek mostanában azt csak átvitt értelemben teljesíthetik, nekik a lélek gondozás a feladatuk. Betegeket gyógyítanak, amikor lelki vigasztalást nyújtanak; halottakat támasszanak fel, amikor a bűnösöket jó szóval, kedves intellemmel megtérítik; poklosokat tisztítanak, ami-

kor jó útra vezetik azokat, kik példájukkal és tanításukkal másokat megfertőznek, megrontanak; ördögöket üznek ki, mikor a botrányokat és rossz szokásokat megszüntetik; és mindenütt azon fáradoznak, hogy ne vétkezzenek az emberek; sőt, ha arra vagyunk hivatva, hogy senki büntetlenül ne maradjon, ha vétkezett. És mindezt önzetlenül kell végezniök; az apostoli lelkek sohase a maguk, hanem mindenkor embertársaik lelki hasznát és üdvét tekintsék. Oh mi lelki emberlétünkre milyen másként érintkezünk embertársainkkal! Hol a mi apostoli lelkületünk?

3. Az apostolkodás áldozattal jár. Semmit se vigyetek az útra: se botot, se táskát, se kenyeret, se pénzt, se két köntöstök ne legyen. (Lk. 9, 3.) Ha valami kellemetlenséggel találkozunk, nem szabad bottal visszaütönniök; nem szabad a megélhetés miatt aggódniok, ne legyen náluk elegendő tarisznya; ne aggassa őket a

sovány mindennapi esetleges száraz kenyér ; ne legyen pénzük, vagyis a vagyon, a jómód, a fény és pompa ismeretlen legyen előttük. Isten már így szokott bánni az ő kebelbarátjaival; nem engedi, hogy a földi gondok, bajok nyugtalanítsák őket. Nem is lehet Isten kebelbarátja az, aki nem mond búcsút minden hiúságnak és le nem ráz magáról minden földi ügyet, gondot. És amikor megtette ezt, érzi, hogy megtalálta a boldogságot, mert békében él, nem gyötrik a gondok, nem kínozzák a teremtmények. Aki nem szakadt még el a földiektől, az nem nőtt még össze az Istennel ; és szerencsétlen az az ember, aki a marcangoló farkasok között él.

308. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Az apostoli lelkek nem kerülhetik el az üldöztetéseket sem és erre a jóságos Jézus előre elkészí-

tette az apostolokat: Ime én küldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé. (Mt. 10, 16.) Az apostoli lelkeknek mindig szelídeknek kell lenniök, de mindazonáltal nagy, rendíthetetlen bátorsággal kell hirdetniök az evangéliumot. A szenvedéseket nemcsak, hogy el nem kerülhetik, hanem bőségesen kijut nekik azokból. Mert feladnak titeket a törvényszékeknek és zsinagógáikban megostoroznak titeket. (Mt. 10, 17.) És gyűlöletesek lesztek az én nevemért mindenkinél. (Mt. 10, 22.) Erre el kell készülvé lenniök az apostoli lelkeknek. Félelmet nem szabad ismerniök, bátran szembe kell nézniök mindeneknek, mert ők Krisztus megbízását teljesítik: Ime, én küldelek titeket, de az Úr Jézus meg is koronázza ezért őket.

2. A tökéletességre mi sem lelkesíthet minket annyira, mint a mi Urunk és mesterünk példája és ígérete. Nem nagyobb a tanítvány az ő mesterénél, sem a szolga az ő urá-

nál. (Mt. 10, 24.) Nála ártatlanabb soha senki nem volt, de nem is lehet, mégis, mennyi üldöztetésnek volt kitéve. Csak nem hisszük, hogy mi, gyarló emberek, nála is tökéle-
tebbek vagyunk? Azért, amikor sok eltérni és elnyelni való akad utunkba, egyre csak azt rebesges-
gessük magunkban: Az én Uram, Jézus, én csak szolga vagyok, ezért csak dicsőség rám nézve, hogy Jézus sorsában osztozhatom.

3. Amikor Isten dicsőségéről van szó, nem szabad halálfélelmet ismerni. Megölhetnek ugyan testileg, de ez nem árthat lelkünknek. Ne féljete azoktól, kik a testet megölik, de a lelket meg nem ölhetik. (Mt. 10, 28.) De kicsoda ilyen elszántan nemes még a lelki emberek között is? Boldog ember, aki egész életét az Isten dicsőségére szentelheti. Másokat dicsérünk ezért, miért ne tehetnék meg magunk is? Mostanában a rendes viszonyok között élő országokban nincsen véres ül-

dözés, de már most is készen kell állnia egyes országokban minden hívőnek arra, hogy hitéért vártanahalál vár rája. És ez a vértanuság annál könnyebb, mennél inkább hozzászoktunk az önsanyargatáshoz és az áldozatokhoz.

309. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Az apostoli lelkületet leginkább a vérség kötelékei akadályozzák. Azért mondta az Úr Jézus: Ne gondoljátok, hogy békét hozni jöttem e földre, nem jöttem békét hozni, hanem fegyvert. (Mt. 10, 34.) Az Úr Jézus mennybemenetelekor békét hagyott hátra apostolainak, de nem minden béke jó béke. Az Úr békéje jó, de ezt csakis azok élvezhetik, kik apostoli lelkülettel a vérség kötelékeivel teljesen szakítanak. De azok, kik erre nem képesek, akik ezt nem akarják megtenni, azok folytonos háborúskodásban élnek és

Istennel sincsenek a legjobb viszonyban. Mert a vérség kötelékei az apostoli lelkeket valósággal béklyóba verik, miattuk nem tudnak szabadon és áldásosan az Isten érdekében működni. És mégis, hányan szinte bálványozzák a vérség kötelékeit és miattuk nem egyszer még az Isten megbántására is vetemednek! Vigyázzunk csak, a véreinket szabad, sőt kell is szeretnünk, de Istenben és Istenért. De már Isten megbántásával is ragaszkodni hozzájuk, miattuk halálíg keseregni, gyötörödni, minden bújukat-bánatukat velök elszenvedni, sokszorosan magunkra venni és átérezni, ez már nem keresztényi, még kevésbé apostoli lelkület.

2. Az Úr Jézus az apostoli lelkekre nézve nagy dolgot jelent ki: Mert elválasztani jöttem az embert az ő atyjától. (Mt. 10, 35.) De nem kegyetlenséggel teszi ezt, nem fegyverrel műveli ezt, hanem szeretet által. Mert amikor Istent már min-

denek felett szeretjük, akkor nincs semmi ezen a világon, amihez ragaszkodnánk, mert Istené minden szeretetünk. Bármilyen legyen is az ami bennünket Jézustól elválasztana, mindennel szakítunk, uralkodunk a szent ösztönökön, szent szenvedélyeken és nem hallgatunk a test és vér szavára. Nem éppen kell, hogy elhagyjuk agg szüleinket, reánk szoruló testvéreinket és ha agg szüleink gyámolításra szorulnak, nem is szabad ezt tennünk, míg csak kellően nem gondoskodtunk róluk, de ha érzésileg nem is, tetteleg és megbecsüléssel náluk is jobban kell szeretnünk az Istent. Apostoli lelkület nélkül el sem képzelhető.

3. Nagy igazságot szegezett le az Úr: És az ember házanépe az ő ellenségei. (Mt. 10, 36.) Ez való igaz, mert senki nem tart vissza minket az Isten hívebb szolgálatától és bensőségesebb szeretetétől annyira, mint a családtagok. Nem csodálatos ez, mert ők szeretetünket kelleténél job-

ban kiváltják és szenvedéseinket velünk megosszák. És mégis az önzés mutatkozik meg ebben is részükről, mert minket egyedül a magukénak akarnak megtartani. Még ennél is veszedelmesebb az önszeretet. Mert senki annyi sebet nem ejt lelkünkön, senki akkora kárt nem tesz lelkünkben, mint saját magunk. Tartsuk azért fegyelem alatt magunkat, úgy bánjunk magunkkal, mint legyőzött ellenséggel, hogy így Isten legyen a mi jó barátunk.

310. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Az Úr Jézus megmondotta, hogy nem mindenki méltó hozzá, mert így szól: Aki atyját vagy anyját jobban szereti mint engem, nem méltó hozzám. (Mt. 10, 37.) Kevés lelki ember vallja ezt be és ha megkérdezzük őket, szeretitek-e Istent, azt felelik, hogy szeretjük, sőt még azt is erősítgetik, hogy mindenek felett;

de csak szavak ezek, mert hogy Istennek szolgálatáért készek legyennek akár mindent is elhagyni, erre már nem képesek. Hogyan is tudnák atyjukat, jóbarátaikat elhagyni? Még az is nehezükre esik, hogy vérrokonságukat, mint szerzetesek ritkábban fogadhatják és azt hangoztatják, hogy ily udvariatlanságra nem képesek. Már pedig a szent szerzetesélet megkívánja tőlünk, hogy mit se tudjunk véreinkről, mert a családi ügyek csak elszórakoztatják a lelket és elvonják Isten igaz szeretésétől. Jézus nem kegyeletsértést követel tőlünk, hanem lelki önállóságot akar, azért kell még a családtól is függetleníteni magunkat. Aki erre nem képes, az csak szóval szereti Jézust, de nem igazán. Az ilyen ember féljen a villámcsapásként felharsogó szótól: Nem vagy hozzám méltó.

2. De nem méltó Jézushoz az sem, aki nem akar érette szenvedni. Aki fel nem veszi keresztjét és nem követ engem, az nem méltó hozzám.

(Mt. 10, 38.) A szeretet ugyanis mindig hasonlóságra törekszik. Aki méltó akar lenni Krisztushoz, méltó akar lenni az ő szeretetére, annak hasonlítani kell Krisztushoz, annak el kell sajátítania Krisztus érzelmeit, szokásait. Márpedig Krisztus egész élete csupa kereszt. Ezt a keresztet nem vállalni annyi, mint nem akarni azt, hogy ő szeressen minket. Az önmegtagadás és az élet egyéb keresztjei tehát nem csak hasznosak, hanem feltétlenül szükségesek is a Krisztus követéséhez. És mégis hányan megrémülnek a kereszt pusztá hallatára is! Nem így tanít Szent Pál: Akik pedig Krisztuséi, testüket megfeszítették a vétkekkel és kívánságokkal együtt. (Gal. 5, 24.)

3. Csak egyetlen mód van lelkünk üdvözítésére, az örök élet megnyerésére; és ez: elveszíteni az életet Istenért. Mert az Úr Jézus mondotta: Aki megtalálja életét, elveszíti azt; és aki életét elveszíti én érettem, megtalálja azt. (Mt. 10, 39.) Mikor

veszítjük el életünket Krisztusért? Amikor önsanyargatását viseljük testünkön, hogy Jézus élete megnyilvánuljon bennünk. Nem könnyű dolog ez, de szükséges. Elveszítjük életünket, mikor szinte elveszünk Jézus szeretetében, amikor elmondhatjuk, de igazán: Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem. (Gal. 2, 20.) Oh de milyen boldogan talál önmagára, aki Krisztusban találja fel magát!

311. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Ha sokat is kell szenvedni Jézus követőinek, azért édes ez a szenvedés. Az Úr megédesíti azokat. Azért mondotta az Úr Jézus: Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtok és terhelve vagytok és én megnyugtatlak titeket. Vegyétek rátok az én igámat. (Mt. 11, 28. 29.) Milyen jóságosan hív minket az Isten! Bűneink terhe a pokol mély-

ségéig lenyom minket, de Isten jó-
ságosan magához hív, hogy leemelje
rólunk a terhet, sőt szeretetremél-
tőan fel is üdít, nehogy az úton ki-
merülten lerogyjunk. Hogyan üdít
fel? Vegyétek rám az én igámat!
Igát rak reánk, hogy megkönnyeb-
büljünk. Csodálatos felüdülés és iga-
zán felüdülünk, mert ebben az élet-
ben nincs másutt igazi és tartós ví-
gasztalás, csakis Jézus keresztjében,
egyedül ebben kell nekünk dicse-
kednünk. (Gal. 6, 14.) Oh te sze-
rencsétlen ember, lásd be már egy-
szer, hogy szörnyen tévedsz, amikor
Krisztus keresztje elől menekülsz
és másfelé keresel, sőt koldulsz
holmi üres, értéktelen vigasztalást.

2. Jézus akar lenni a mi tanító-
mesterünk és találhatnánk-e nála
kitünőbb tanítót? Tanuljatok tőlem,
mert szelíd vagyok és alázatos szí-
vű és nyugalmat találtok lelkei-
teknek. (Mt. 11, 29.) Ne hallgassunk
tehát erre a világra, erre a rossz
akaratú áltanítóra, hanem Jézust

hallgassuk. Mert arra tanít, miképpen találhatjuk meg lelkünk nyugalját, melyet a gonoszság útján elvesztegettünk és most a szelídség útján ismét megtalálhatjuk, mert érjen bármily sérelem minket, ez a szelíd lelkület soha nem engedi, hogy eszünket vegye; megtalálhatjuk az alázatosság útján, amellyel az Istennek és Istenért az embernek is szívesen alárendeljük magunkat. Ezek teszik könnyűvé Krisztus igáját; csakis azoknak könnyű ez, akik szelíden és alázatosan hordozzák azt, míg akik nem így hordozzák, azok minduntalan elveszítik lelkük egyensúlyát és békéjét.

3. Az Úr Jézus azt is mondotta: Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű. (Mt. 11, 30.) Krisztus igája az evangéliumi törvény, a sok üldözés, viszontagság, a sok nehézség, hisz a léleknek folyton harcban kell állania a testtel. Ezek Krisztus igája, az ő igája, mert bármekkora legyen is az, ő együtt hor-

dozza azt velünk, az ő szent kegyelme mindig megsegít minket. Már a bölcs megmondotta: Ragaszkodjál Istenhez és tűrj! (Sir. 2, 3.) És ezzel megkönnyebbülsz. Hogyan is mer egy lelki ember még panaszkodni, mert hogy nehéz a keresztje, súlyos a terhe, amikor a teher súlyosabbik felét maga az Úristen vállalja? Csak nemes eltökélés kell ide, a többi már könnyen esik.

312. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Valóban megrendítő, hogy keresztelő Szent Jánosnak egy lakoma alkalmával, egy gonoszlelkű nő kérelmére hullott le a feje. Heródes ugyanis születésnapját ülte és a fejedelmeket lakomára hívta meg. Heródes leánya táncolt a vendégek előtt és Heródest, aki már borközi állapotban volt, ez annyira megragadta, hogy bolond dolgot ígért meg neki: Heródes megesküvék neki:

Bármit kérsz, megadom neked, ha szintén országom felét is. (Mk. 6, 23.) Mily esztelen, egyetlen táncért kész még országa felét is odaadni. De nem esztelenebb-e az, aki röpke gyönyörért odaadja az egész mennyországot?

2. A leány anyját kérdezi meg, hogy mit kérjen és ő a legkegyetlenebb dolgot kéreti vele: Az pedig előre megintetvén anyjától, mondá: Add nekem itt egy tálban keresztelő János fejét. (Mt. 14, 8.) János ellenségétől kért tanácsot, nem csoda tehát, hogy e bosszúálló nő, minden emberiségről megfeledkezve, János halálát sugalmazza neki. De mi is ilyenformán cselekszünk, amikor a világot, a testet, a szenvedélyeket kérdezzük meg, hogy mit is tegyünk. Azután még azon csodálkozunk, hogy ezek mindhárman mindannyiszor már nem is János, hanem magának az Úr Jézusnak fejét vétetni sugalmazzák. Mert ne feledjük, hogy valahányszor halálo-

san vétkezünk, már amennyiben rajtunk áll, mindannyiszor Krisztust öljük meg, hisz azt cselekedjük, amiért Krisztusnak meg kellett halnia. Ne a szenvedélyeket és rossz hajlamokat, hanem a józan észet kérdezzük meg és majd nem leszünk balgák.

3. A király nem számított erre, azért mert becsülte Jánost és hallgatott reá és kegyetlennek találá ezt a bosszuállást: És elszomorodék a király, de az eskü és az együtt letelepültek miatt nem akará kedvét szegni (Mk. 6, 26.) és azonnal kiadta a lefejezésre a parancsot és a vérző, még meleg fejet tálcán a leánynak adta. Ime tudatára ébredt botorságának, bántotta tehát ez a kérés. Lám mennyire vigyáznunk kell, hogy elhamarkodva ne ígérgezzünk. A megfontolás nélkül tett ígéretetek később rendesen bántanak minket. És bár bántotta Heródest a kérés, mégis újabb hibákat követett el. Mert balga és elhamarkodott

esküjét fél meg nem tartani, de az ártatlant lefejeztetni már nem fél. A parázna nőt nem merte megszo-
morítani, de gyilkolni és vele Istent
megbántani ezt már meg merte tenni.
Hányszor teszünk mi is így! És le-
fejeztette azt, akit maga is szent és
ártatlan férfiúnak tartott. Ime mily
förtelmes bűnökre, sőt bűntényekre
vihet minket egyetlen féktelen szen-
vedély! És mennyi ilyen fékezetlen
szervedély tombol bennünk!

313. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Az Úr Jézus, mielőtt az Oltári-
szentséget megígérte volna, egy nagy
csodát tett, a pusztában csodálato-
san megsziporította az öt kenyeret
és a két halat és ötezer embert jól-
lakatott velük, sőt még tizenkét
kosár kenyérhulladékot is össze-
szedtek az apostolok Jézus paran-
csára: Hozzá jövének tanítványai
mondván: A hely pusztá, az idő már

elmúlt, bocsásd el a sereget, hogy a falukba menvén, maguknak eleséget vegyenek. (Mt. 14, 15.) Ugyan megszégyeníti minket a sereg buzgó-sága és kitartása, mellyel Krisztust hallgatta. Bár ne volnánk az ő szent sugallataira oly figyelmetlenek, oly hanyagok. A tanítványok aggodalma bizalmatlanságról tanuskodott, mert a sereg elbocsátását kéri, mivel hogy kétszáz dénár árú kenyér sem volna elég nekik. Ne tegyünk így, hanem vessük minden bizalmunkat Istenbe, különösen akkor, amikor már emberi erő mit sem segíthet és mondjuk: Rád van hagyva a szegény. (9. zs. 14.)

2. Az Úr azonban meg akarta vendégelni a sereget, mert másnap egy nagy ígéret hangzik el ajkairól: Én vagyok az élő kenyér; ő maga fog minket az örök életre táplálni a szentségi kenyér színe alatt: És miután meghagyta, hogy a sereg telepedjék le a szénára (Mt. 14, 19.), vevé a kenyereket... és elosztá a

letelepülteknek . . . amennyit akarnak vala. (Jn. 6, 11.) Leültette őket, mert azt akarja, hogy aki az ő kegyelmével táplálkozik, előbb telepedjék le a maga alázatos megismerésére. A kenyerek Jézus kezében egyszerre kifogyhatatlanokká lesznek. Bármily csekélységet is adjunk az Úrnak, bőséges kamattal kapjuk azt vissza az ő kezéből; de azt a keveset is adjuk őszinte szívvel. Ha mit sem kapunk az Istentől, akkor ne az Istenre mondjuk, hogy elzárkózik kérésünk elől, hanem csak magunkra vessünk, mert bennünk a hiba, mert mit sem adunk az ő jóságos kezébe. Hiszen ő kifogyhatatlan a visszafizetésben, ha mi csak a legparányibb örömtől, gyönyörtől fozzuk is meg magunkat, de az ő szerelméért.

3. És a nép hálásnak mutatta magát, mert a csodálatos megvendégelés hatása alatt a nagy prófétának kiáltották ki, sőt királlyá akarták tenni erőnek erejével: Jézus azért,

mivel észrevevé, hogy eljönnek és megragadják őt, hogy királlyá tegyék, egyedül a hegyre fut. (Jn. 6, 15.) Mi nem vagyunk ilyen hálásak az Istennel szemben, ajándékait nem igen szoktuk megköszönni, sőt nem egyszer éppen az ő megbántására fordítjuk azokat. Íme Krisztus elfut a tisztelet elől, de akkor amikor a kereszthalálról volt szó, ezután már vágyva vágyott és: Feláldoztatott, mert ő maga akarta, (Jz. 13, 7.) ettől, ez elől már nem menekül. Mi éppen az ellenkezőjét szoktuk tenni, de be kell látnunk, hogy ez szégyenletes valami.

Tizenhatodik hét pünkösd után.

314. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Jézus a csodálatos kenyér szaporítása után egyedül felmenekült a nép elől a hegyre, míg tanítványait

arra kényszerítette, hogy hajóra szállván menjenek át a túlsó partra. De ez az átkelés nem volt valami kellemes, mert vihar lepte meg őket: A hajócska a tenger közepén hányték a hullámoktól, mert ellenkező szél vala. Az éjszakának negyedik örváltásakor pedig Jézus hozzájok méne a tengeren járván. (Mt. 14, 24. 25.) Már egész éjjel küzdöttek az ellenkező szél miatt, és Jézus látta ezt, és mégis késett a segédlemmel; de ar. sz. János szerint a mi tanításunkra. Nem szabad mennél előbb megszabadulni akarni a szemben álló bajoktól, sem a munkától, melynek végzésére Isten minket kiválasztott; hanem be kell várunk azt az időt, amelyet Isten határozott meg és addig nemes és eltökélt lélekkel szálljunk szembe a viharral. Erre tanít minket az Úr Jézus, ezt kell tennünk minden viszontagságban, a szenvedélyek minden viharában. Az üdvösséget ellenzéssel szemben kell kiküzdenünk,

akár a végkimerülésig is szembe kell azzal szállnunk, és nem szabad soha kedveszegetten gyarló indulatainkra hagyni sorsunkat.

2. Jézus segítségükre megy ugyan a hullámokkal küzdő apostoloknak, de ez is csak megijeszti őket, mert hogy a tengeren járva jött segítségükre: És midőn látták őt a tengeren jární, megháborodtak, mondván: Ez rém. (Mt. 14, 26.) Kísértetnek, rémnek vélik, csalóka látomásnak tartják és megrémülnek Jézus valóságos jelenlétén, mivel hogy a hullámokon járt. Hányszor tartjuk mi is az isteni sugallatokat csak beképzeltéseknek, mikor azokban Isten kegyelme az érzelmek tengere fölött jár és arra int, hogy ezt a világot, ezt a bűnök tengerét, hullámhegyét, nemes lelkülettel lábbal tapodjuk. De éppen, mert csak beképzeltéseknek tartjuk az isteni sugallatokat, el is merülünk a világ szennyes árában. A beképzeltetés tekintetében egyébként is ugyan sok javítani va-

lónk van. Mert ha valami nehéz dolgoznak látszik, pedig csakis annak képzeljük, és voltaképpen éppen nem nehéz az; igen hamar kedvtelenekké válunk.

3. Jézus nem akarta, hogy a tanítványok rémet lássanak benne, mert hiszen csak azért járt a tenger hullámai felett, hogy előkészítse őket az Oltáriszentség felfogására, melyben valósággal maga van ott lelkünk táplálására, de titokzatosan, és nem emberi módon; azért azonnal megszólalt: És mindjárt szóla nekik Jézus, mondván: Bizzatok, én vagyok! Ne féljete! (Mt. 14, 27.) Ebbe a válságos helyzetbe Jézus miatt kerültek a tanítványok, mert ő: Kényszeríté tanítványait a hajóba szállani. (Mk. 6, 45.) A szárazföldön minden bajtól menten maradtak volna. Éppen ezért Jézusnak volt is reájuk gondja, a legnagyobb veszélyben megjelent. Miért ne bíznánk tehát őbenne, amikor az ő parancsára dolgozunk? Ha ő paran-

csol valamit, amíg abban fáradunk, addig gondot is visel reánk. Ne féljünk, az Isten nem hagyhat magunra minket, ha az egész világ ellenünk fordul is. De mi is tegyük meg a magunkét.

315. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Az Úr Jézus véghetetlen kedvessége, és jóságos előkészítése a legméltóságosabb Oltáriszentség megígérésére valóban megható. Először csodát tesz, ötezer embert megelégit a pusztában öt kenyérrel, azután a tengeren, a hullámozó tengeren járva segít az élet tengerén küzdő tanítványokon: majd sz. Péter kívánságát teljesíti; mert másnap, — mikor a felséges ígélet elhangzik ajakáról, és erre a sereg elhagyja őt azzal, hogy kemény beszéd ez, ki hallgathatja meg, sőt még tanítványai is tétováznak, és már-már elhagyni készülnék őt, — neki kell kimondania

a nagy hitvallomást: Uram, kihez menjünk, hisz az örök élet igéi té nálad vannak. Ezért engedte, sőt rendezte az Úr úgy, hogy sz. Péter, mikor mindannyian féltek és rémet láttak a tengeren járó Jézusban, megszólalt és rendkívüli dolgot kért tőle: Péter mondá: Uram, ha te vagy, parancsold nekem, hogy hozzád menjek a vizen. (Mt. 14, 28.) Most ugyan az ő nagy szeretete bírta Pétert e kérésre, mert szinte nem tudta kívárni Jézus oda érkezését, és azért parancsot kér, mert tudja, hogy az engedelmesség a hit pótolja azt, ami az emberi erőtől már nem telik. Még a tornyosuló hullámok között is, a nagy veszedelmek között is bízik abban, hogy az Úr parancsára neki semmi baja sem történik. És Jézus teljesítette kívánságát: Jöjj! És kiszállván Péter a hajócskából, a vizen jár vala, hogy Jézushoz menjen. (Mt. 14, 29.) Íme milyen buzgó, és milyen félelmet nem ismerő az Úr parancsára!

Ha bennünk is ekkora bizodalom volna, mit meg nem tennénk az Úr parancsszavára !

2. De Péter ember volt, nem ismerte még a fenséges Úr Jézus hártalan szeretetét az emberekkel szemben, nem tudta még az Úr szándékát, melyet neki kell az Úr mennybemenetele után képviselnie, és mindenütt hirdetnie, hogy ő nekünk adja önmagát eledelül a kenyér titokzatos szentségében ; azért most még megfélemedett : Látván pedig az erős szelet, megijede, és midőn merülni kezdett, kiálta mondván : Uram ! ments meg engem ! Mt. 14, 30. Így szokott nálunk is, ha nincs nagy és élő hitünk, a nagy bizodalom egyszerre kétségbeeséssé válni. Ha csak eltökéléseinket többször meg nem újítjuk, a jóban magunkat meg nem erősítjük, nagyon hirtelen megváltozunk. És Péter merülni kezdett, nem a szél és hullámok tornyosulása miatt ; hanem kétségbeesése és félelme miatt jutott

ebbe a válságos helyzetbe. Nagy dolgot véghez vinni különleges hit és bizodalom nélkül soha nem tudunk. És mivel magunktól a menyei dolgokban semmit sem tehetünk, hitünknek kell hangosan feljajdulni: Uram segíts, és bizodalommal kell kezünket az felé nyújtani, ki mindent megtehet. Hogy mihelyt merülni kezdett, azonnal az Úrhoz kiáltott, ez csak arra tanítson minket, hogy a hitünket támadó kísértésekben mindig a legelején már Istenhez kell folyamodnunk.

3. Mert az Úr Jézus megragadta Péter kezét, és megmentette az elmerüléstől: És Jézus azonnal kinyujtván kezét, megfogá őt, és mondá neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél? (Mt. 14, 31.) Nem, nem szabad Péternek kételkednie, mikor a sereg előtt feltárja nemes szándékát, hogy saját testével akarja a benne hívőket táplálni, az ő húsával és vérével az Oltáriszentségben, az ő valóságos és élő mivol-

tával. Ezért ragadja meg Péter kezét, ezért korholja meg kicsinyhitűségét, mert az Oltáriszentség nagy és feltétlen hitet kíván tőlünk, és csak a hívő szívek tudják azt elfogni; mert nem emberi dolog ez, hanem természetfeletti ajándéka az Úr Jézusnak. Jézus nem késik engedelmével, és ő nyúl Péter után. Óh milyen jóságos és hatalmas is az Úr, miért ne bízánk benne? Szelíden korholja is Pétert, hogy vegye észre, nem a szélvész, hanem kicsinyhitűsége miatt jutott veszedelembe. Oh hányszor megérdemeltük mi is ezt a korholást az Úrtól, mikor kicsinyhitűen a nehézségektől félve vonakodunk valamely munkától! Amikor tehát elfog minket a félelem, hogy képtelenek vagyunk valamit teljesíteni, nagy hivatásunknak megfelelni, gondoljunk mindenkor erre a feddésre, mert nekünk is azt mondja az Úr Krisztus: Kicsinyhitű, miért kételkedel?

316. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. A farizeusok mindig balszemmel figyelték az Úr Jézust. És mikor benne nem tudtak felfedezni valami gáncsolni valót, a tanítványai viselkedése miatt kérték őt számon. Ezért most bevádolják a tanítványokat, hogy a régiek hagyományait megszegik, és Jézusnak ezt nem volna szabad eltérnie: **Miért hágják át tanítványaid a régiek hagyományait?** (Mt. 15, 2.) mondják vádaskodva. A farizeusi álszenteskedés ez, mert ők csakis a külső tisztálkodást becsülik, de a belső tisztasággal nem sokat törődnek. Nekik ez a fontos, és eszerint ítélik meg a tanítványokat, és hangosan is kifejezést adnak megütközésüknek, mivel hogy a tanítványok evés előtt nem mossák meg a kezeiket. Rettenetes bűnnek tartják ezt, pedig ez semmi ahhoz képest, hogy ők bensejükben teli s de teli vannak minden

szennyyel és bűnnel. Távol legyen tőlünk, hogy csak a külsőre adjunk és bensőnket teljesen elhanyagoljuk. Isten nem a külső szerint ítél, nem a szembeötlőket, hanem benső érzéseinket tekinti. Erre a bensőre legyen a legfőbb gondunk.

2. Az Úr megvédelmezte tanítványait az okvetlenkedéssel szemben: Ő pedig felelvén mondá nekik: Miért hágjátok ti is át az Isten parancsolatait a ti hagyományotok miatt? (Mt. 15, 3.) A farizeusok hagyományai szerint meg volt szabad vonni még a szükséges eledelt is a szülőktől, hogy Istennek áldozatot tudjanak e takarékoskodással bemutatni. Azért veti szemükre Jézus, hogy a jámborság ürügye alatt megszegik az Isten parancsát, hogy a szüleinket anyagilag segíyezni kötelességünk. De mit szólna nekünk, kik emberi tekinteteből, és az emberek kedvéért még az Istent sem átalljuk megbántani, csakhogy az ő szokásaikhoz és eszük járásához al-

kalmazkodjunk ? Ne is gondoljunk arra, hogy ezt valamiképpen menthetjük, mert az Istennel szemben mindennek el kell törpülnie.

3. Majd a védelmezésből kemény korholásra tért az Úr: Képmutatók, jól jövendölt felöletek Izaiás mondván: É nép ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem. (Mt. 15, 7.) Szemökre veti, hogy ők bűnösebbek mint tanítványai, mert bár szörszálhasogatók, de Istennek nem szívvel és odaadással szolgálnak. Isten ments, hogy erre vete-medjünk! Istennek ne csak szemre, hanem lélekkel egyedül Istenért szolgáljunk. Ne vegyük csak egyszerűen fel az erények köntösét, mely alatt bíz sok gonoszság elfér, hanem magukat az erényeket ölt-sük magunkra.

317. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Remek példája az Úr jóságának, de egyuttal az ő nagy hitet kö-

vetelésének is, a kananei asszony esete, kit az Úr Jézus eleinte meghallgatni sem akart, legalább is úgy látszott, de azután megdicsért állhatatossága miatt, és kérését teljesítette: És íme egy kananei asszony ama határokból kijöven, kiálta mondván: Könyörülj rajtam Uram! Dávidnak fia: az én leányom gonoszul gyötörtetik az ördögtől. (Mt. 15, 22.) Alig, hogy meghallotta, hogy Jézus arra felé jár, azonnal megragadja az alkalmat. Tanulhatunk tőle, hogy azonnal ragadjuk meg a kínálkozó kegyelem alkalmakat, azokat el ne szalasszuk. Telve hittel és reménnyel könyörög, hangosan feltárja leányának baját és az ő anyai fájdalmát. Nem kér mást, csak könyörületet, Jézusra bízva, mint segítsen rajta: ő megelégszik bánatának és szenvedésének elmondásával. De erős a hite, hogy Jézus mindenható létére mindent megtehet és mivel jóságos is, meg is tesz mindent. Pogány nő fordul így Jé-

zushoz, az bízza baját az Istenre ily megható módon, és ezzel ugyancsak reánk pirít, mert mi nem emelkedünk fel ekkora hitre és reményre.

2. És Jézus csak hallgat, úgy látszik, észre sem akarja venni a bánatos anyát: de csak azért, hogy annál nagyobb legyen az erénye és a meghallgatás felett való öröme: De ő egy szót sem felele neki. És hozzá járulván tanítványai, kérék őt mondván: Bocsásd el őt, mert utánuk kiált. (Mt. 15, 23.) Így tesz Isten velünk is nem egyszer. Azt akarja, hogy hitünk, szerénységünk, okosságunk és állhatatosságunk csak nyilvánvalóbbá váljék. Nem hallgat meg azonnal minket, hogy eközben több erényre nyiljék alkalmunk. Soha se fáradjunk bele azért a könnyörgésbe, tartsunk ki állhatatosan. Végre már a tanítványok is megsajnálták a szegény asszonyt, és kérik Jézust, de csak arra, hogy bocsássa őt el, pedig inkább arra kellett volna kérniök, hogy vigasztalja

meg bánatos anyai szívét, hogy dicsőítse meg csodával is a jóságos Istent. De ők mint afféle tökéletlen emberek, csak a kiabáló asszonyt, a kellemetlen tolakodót látták benne, és csak megszabadulni kívántak tőle. Óh hányszor teszünk mi is, így! Könyörgünk, Istenhez kiáltunk, hogy szabadítson meg minket a bajtól, a gonosztól; de inkább csak azért, mert nekünk kellemetlen, és nem azért, hogy így Isten előtt kedvesebbé legyünk.

3. Jézus a tanítványok kérésére megállott, és engedte, hogy a szegény anya hozzá siethessen. De azért még ekkor is látszólag elutasította őt: Ő pedig felelvén mondá: Nem küldettem, hanem csak Izrael házának elveszett juhaihoz. (Mt. 15, 24.) Mit érezhetett a szegény asszony! Mintha csak süket fülekre talált volna az ő esdeklése, sőt még a tanítványok közbenjárása is. És a szelíd Jézus ajkairól szinte kemény szavak hangzottak el, mintha azt

akarta volna értésére adni, hogy meghallgatásra ne is számítson. Az asszonyt azonban ez sem ingatja meg reményében, a vágy csak még nagyobb hévvel lelkesíti és ez az, ami Jézusnak leginkább tetszik. Ne riadjunk azért vissza, ha mindjárt Jézus minket elutasítani is látszik: újra, meg újra forduljunk hozzá, mert egyedül ez az állhatatosság nyer meg mindent számunkra. Oh Jézus, te az elveszett juhokhoz jöttél, ez a mi vigasztalásunk, mert rólunk éneкли a zsoltáros: Eltévedtem, mint az elveszett juh. 118,176.

318. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Csodálatos nagy hite volt a pogány kananei asszonynak, mikor Jézustól azt kérte, hogy segítsen az ördögtől szenvedő leányán, mert Jézus előbb nem is figyel kiáltására, keményen elutasítja őt és ő mégis nem szűnik meg a könyörgéstől: Amaz

pedig eljőve és imádá őt mondván: Uram, segíts rajtam! (Mt. 15. 25.) Az elutasítás csak fokozza állhatatosságát és ő hő vággyal, sőt mélységes alázatossággal leborul eléje, szerényen és tisztelettel Urának szólítja, kinek mindenképpen engedelmeskednek és arra kéri, hogy segítse meg, mert megteheti, csak akarja; arra kéri, hogy rajta segítsen, mert anyai szíve kétszeresen érzi leányának baját. Mily felséges erények kísérik könyörgését! És mégis újból elutasító szavakat hall az Úr szájából: Ki felelvén, mondá: Nem jó elvenni a fiak kenyerét és az ebeknek vetni! (Mt. 15, 26.) Soha máskor nem szólott az Úr Jézus ilyen keményen a hozzá folyamodókhoz, de most a zsidóság gondolkozását akarta kifejezésre juttatni, mert őket kell neki mintegy etetni a csodák ígért kegyelmeivel, nem pedig a bálványimádó pogányokat, kiket a zsidók ebeknek neveztek. Ugyan mit tennénk mi, ha minket, amikor va-

lamit kérünk, ilyen kemény, sőt sértő szavakkal illetnének? Mit, ha másodszor is elutasítás lenne a részünk? Az asszony, oh ez tanítómesterünk lehetne.

2. Amaz pedig mondá: Úgy van Uram! Csakhogy a kölykök is esznek a morzsalékokból, melyek lehullanak uraik asztaláról. (Mt. 15, 27.) A sértő feleletre nem válaszol csípősen, még csak nem is zúgolódik. De másként teszünk mi! De hamar érdesen és élesen vágunk vissza! De könnyen kifakadunk! Az asszony csak még alázatosabb, nem bánja, ha ebnek mondja is az Úr. Jó, legyen eb, de akkor mint ebkölyköt vegye őt jóságosan figyelembe, legalább morzsalékot juttasson neki. Mekkora okosság, állhatatosság, türelem, alázatosság és hit volt ebben az asszonyban!

3. Ekkora hit, alázatosság és állhatatosság már legyőzte az Úr Jézus ellenállását: Akkor felelvén Jézus, mondá neki: Oh asszony! Nagy a

te hited; legyen neked, amint kívánod. (Mt. 15, 20.) Az Úr nem állhatta meg, hogy ekkora hitet meg ne dícsérjen és a jelenlevők okulására kifejezést ad bámulatának. Egyet emel fel, de sokakat megerősít ezzel. Most már nem mondja ebnek, hanem a tisztelet hangján asszony-nak nevezi, a pogány hívő érzelmet mutatott, Jézus most nevet változtatott. Jól mondja Szent Ágoston: Te elismered magadat ebnek, én pedig elismerlek most már embernek. És megdícséri hitét, nem mint-ha a többi erényei szót sem érdemelték volna; hanem mert a hitével nyerte el a nagy kegyet: Legyen neked, amint kívánod! Asszony, te megnyerted, amit kértél, neked csak akarnod kell és az én mindenhatóságomat tapasztalod leányodon. Milyen nagy bizonyítéka ez az isteni jósnak! Azért benne bízunk, benne remélünk, reá támaszkodjunk és szinte mindenhatókká leszünk.

319. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Remek tanítást adott nekünk az Úr Jézus a süketnéma meggyógyításakor arranézve, hogy a lelket miként kell a süketnémaságból kigyógyítani: És hozának neki egy süketnémát, és kérék őt, hogy tegye reája kezét. És félrevivén őt a seregtől, annak fülébe bocsátá ujjait és pökven illeté nyelvét és föltekintvén az égre, fohászodék. (Mk. 7, 32—34.) Íme a lélek süketnémaságának a gyógy módja. Süket a lélek, amikor nem hisz, néma a lélek, amikor nem imádkozik és nem dicséri az Istent. Az ilyent másoknak kell Jézushoz vezetniök. Jézus azután félreviszi őt a világ zajától, a könnyelmű életmód, a gonosz indulatok és rossz barátok lármája elöl és a lélek egyszerre magába száll, tudatára ébred gonoszságának és megalázódik. A lélek ebben a szent magányban jobban hallja az Istennek szavát. Fü-

lébe bocsátá ujját, hogy elzárja azt a világ hiúságai elől, hogy megerősítse azt az Isten ujjával, a Szentlélek kegyelmével és ne nyíljanak többet meg a világ számára. Nyálás ujjával érintette nyelvét, ez a nyál a kegyelmet jelentette, hogy ezután a kegyelem kormányozza a nyelvét. Égre tekint az Úr, mert az ilyen léleknek el kell kezdenie, hogy gondolkozzék el már egyszer az égiekről. Végül felfohászzkodott, mert az is szükséges, hogy ne csak az eszünk járjon az égiesen, hanem hő vágygál áhítózzunk is azok után. Oh, de milyen kevesen fordulunk el a világtól; de gyengék az érzéseink; de szabados a nyelvünk; de keveset gondolunk az égiekre; de ritkán sóhajtozunk utánok! Láthatjuk ezekből, hogy mi tekintetben kell megjavulnunk.

2. Az Úr mindezek után megszólalt: Epheta: azaz nyilatkozzál meg és azonnal megnyílnak fülei. És megparancsolta nekik, hogy ezt va-

lakinek meg ne mondják. (Mk. 7, 34—36.) Oh hányszor mondotta már nekünk is az Úr végtelen kedvességgel: Nyisd ki nekem húgom, szeretőm. (Én. 5, 2.) De mi szabados nyelvvel mindenféle hiúságokat szóltunk és nyelvünk a gonoszság nyelvévé vált. Meddig tart még ez így? Egyszer már véget vethetnénk gonoszságunknak! A süketnéma fülei azonnal megnyíltak, bár a miénk is megnyílnék, hogy meghallanók az Istennek szavát!

3. Jézus a kérkedést nem szereti, azért a mi tanulásunkra parancsolja meg a seregnek, hogy ezt a csodáját el ne mondják senkinek. A kérkedést tehát mindenáron kerülnünk kell, mert a hiú dicséret hajhászása nagyon könnyen elragad minket és inkább neki, mint az Istennek szolgálunk. Az eltiltás azonban hiábavaló volt, mert a sereg nem tartotta meg: De mennél inkább tiltá nekik, annál inkább hirdeték, mondván: Mindent jól cselekedett. (Mk. 7, 37.)

A jótevőnek az a legnagyobb dicsérete, hogy titokban akar maradni; viszont azokat, kik a jóban részesültek, a hála érzete szinte arra kényszeríti, hogy a vett jót megköszönjék, megbecsüljék és mindenütt hirdessék. Mennyivel tartozunk már csak e címen is az Istennek! Jézusról azt hirdeti a sokaság, mindent jól cselekedett! Oh bárcsak mi is hallanók az Isten szájából: Mindent jól cselekedtél! Ennél nagyobb örömet és vigasztalást még csak elképzelni sem lehet. Ha gondunk lesz rá, könnyen meg is nyerhetjük.

320. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Amikor az Úr Jézus négyezer embert megvendégtelt a pusztában, nemcsak végtelen részvéte nyilvánult meg azokkal szemben, kik őt étlen-szomjan már napok óta követték és szinte mindig hallani szerették volna őt; hanem e csodájával

nagy titkot is közölt ; azt, hogy hét kegyelem, lelket tápláló kegyelemforrást ad nekünk, hogy az Egyház hivei, kik őt hűségesen hallgatják, el ne fogyatkozzanak az égbe vezető földi vándorúton és ez a hét titokzatos kegyelemkenyér az apostolok kezén át osztódik ki közöttünk és soha el nem fogy az, mert az apostolok még hét kosarat töltöttek meg a morzsalékokból. Menynyire tisztelnünk kell tehát az Ur Krisztus kegyelmeinek kiosztásával megbízott papokat, milyen tisztelettel kell a szentségekhez járulnunk, hogy jóllakhassunk, elteljünk a kegyelmeikkel és mint erősek eljuthassunk életünk és vándorlásunk vég-céljához a mennyek országába !

2. Midőn ismét nagy sereg volt együtt, nem lévén mit enniök, — így szól az Írás, — mondá nekik : Szánom a sereget, mert némelyek közülük messzünnen jöttek és ha étlen bocsátom el őket haza, elfogyatkoznak az úton . . . mert íme,

már harmadnapja vannak velem. (Mk. 8, 1—3.) Ime, milyen erővel vont a Jézus kegyelme magához a népeket! Minket is vonz, de mi, nagyon sajnós, gyakran ellene szegülünk. Pedig ugyancsak int minket Szent Pál: Vigyázzatok, hogy meg ne vessétek a szót. (Zsid. 12, 25.) És mily szeretettel és könyörülettel van a sereg iránt! De ezt meg is érdemelték, mert nagy buzgósággal és iparkodással mentek utána, mert állhatatosan kitartottak mellette, mert nagy volt a béketűrésük: Nincs mit enniök, mondotta felőlük Jézus és még sem zúgolódtak, szóval sem hangoztatták éhségüket. És mi miért nem bizzuk magunkat a jóságos Isten gondviselésére? Biz szegyenkezhettünk, mert mi tán egyetlen órát sem tudunk eltölteni étlen-szomjan az Úr mellett, pedig írva van: Jaj azoknak, kik elvesztették a béketűrést. (Sir. 2, 16.)

3. Az Isten, miként azt Jézus csodájával is megmutatta, szinte ag-

gódva gondoskodik rólunk. Ne féljünk, ne nyugtalankodjunk tehát, hogy ott, ahová az engedelmesség rendelt, talán megélni sem tudunk. Mi hiányzik annak, kivel az Isten van? Inkább arra legyen gondunk, hogy Istennek ne hiányozzunk, hogy Ő el ne hagyjon minket. Pedig, ha nem bízunk magunkat az ő gondviselésére, ez nagyon könnyen megeshetik velünk. Sőt még magunktól is megfosztjuk magunkat, amikor jövőnkről való szertelen gondoskodásunkkal méltatlanokká tesszük magunkat az isteni gondviselésre. Jézusnak és a tizenkét apostolnak mindössze csak hét kenyérük volt és az Úr mind odaadta az éhező népnek; de a tanítványai kezébe adta, hogy azok osszák szét: Tanítványainak adá, hogy eléjök tegyék. (Mk. 8, 6.) Nagy feladattal bízta meg a tanítványokat, melyhez szükséges volt az isteni gondviselésbe vetett nagy bizodalom. Mit érezhettek a tanítványok, amikor látták, hogy a

hét kenyér akkora tömegnek Isten szavára és Isten erejéből teljesen elégséges volt, mert mint olvassuk: És evének és megelégedének. (Mk. 8, 8.) Nem is csalatkozhatik soha az, aki igaz bizodalommal Isten gondviselésére hagyja magát; dolgozik ugyan, de nem küzd, nem verseng a nagyobb falat, a kényelmesebb élet után. De szépen mondja Jób: Ha szintén megölel is engem, öbenne reménylek, (13, 15.)

Tizenhetedik hét pünkösd után.

321. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Az Úr Jézus nem egyszer csodához vagy példabeszédhez fűzte tanítását, de előfordult az is, hogy valami véletlennek látszó esemény váltotta azt ki belőle. Nem volt ugyan véletlen az, mert ő intézte azt így, hogy annak kapcsán felséges

intelmet vagy tanítást adjon. Így történt meg, hogy tanítványai a tengeren túl mentek, elfelejtettek kenyeret vinni. (Mt. 16, 5.) Nem csupa feledékenység volt ez részükről, hanem tán inkább arra mutat ez, hogy olyan édesdeden elbeszélgettek az Úrral, hogy még a szükséges eledelt is el felejtették magukhoz venni. Mikor jutunk mi a lelki életben annyira, hogy csak a felesleges gondokat is letennők a testre nézve? A Jézussal való édesded elbeszélgetés és bizalmas együttlét pedig okvetlenül erre vezet. És Jézus elkezdti őket tanítani: Vigyázzatok és óvakodjatok a farizeusok és saduceusok kovászatól. (Mt. 16, 6.) Azt akarta ezzel mondani, hogy az Isten ígését, a lélek táplálékát eléje kell tenni a testi eledelnek és inkább a lelki eledelre legyen gondunk; hogy vigyázzunk, hogy ez őszinte és ne megromlott legyen. A testi eledel hiányából kiindulva a lélek dolgairól szól, hogy minket

oktasson; a tanítványok azonban azt vélték, hogy az Úr feledékenységet teszi szóvá. Ők pedig töprengének magukban, mondván: Nem hoztunk kenyeret magunkkal. (Mt. 16, 7.) A hiábavaló gond ismét elfogta őket. Ránk is vall ez. A lelkiekről való beszélgetést nagyon gyakran és igen könnyen haszontalan csevegésre fordítjuk és amíg mások szent dolgokkal fűszerezik beszélgetésüket, azalatt mi csak a magunk semmitmondó dolgainkon töprengünk.

2. Jézus pedig tudván ezt, mondá: Mit töprengtek magatokban, kicsinyhitűek, hogy kenyeretek nincsen. (Mt. 16, 8.) Korholá az Úr őket, mivelhogy szerfelett nyugtalanoknak a kenyér hiány miatt, a test miatt. És figyelmezteti őket két nagy csodájára, mikor egy ízben ötezer embert táplált öt kenyérral, más ízben pedig négyezret hét kenyérral és mindkét alkalommal még tömérdek morzsalék is fennmaradt.

Nem az aggodás és töprengés, hanem a feltétlen bizodalom az isteni gondviselésben, ez az Ő tanítványainak ismertető jele. Bizzák csak Istenre a testi szükségékről való gondoskodást, neki majd mindenre lesz gondja. Valóban, ha így az isteni gondviselésre bizzuk magunkat, könnyű a keresztény élet, gyerekjáték az engedelmesség, kedves a béketűrés.

3. Mivel a tanítványok nem értették meg azonnal Jézust, azért így szólott hozzájuk: Miért nem értitek, hogy nem a kenyérről mondom nektek: Óvakodjatok a farizeusok és szadduceusok kovászatól? Akkor értették meg, mit mondott; nem hogy óvakodjanak a kenyér kovászatól, hanem a farizeusok és szadduceusok tudományától. (Mt. 16, 11. 12.) Azok a tanok és elvek, amelyeket a világ, a test, az önszeretet hirdet, ezek az említett kovász. Ne hallgassuk meg tanaikat, ne kövessük cselekedeteiket, mert ez a

kovász megrontja a lelkünket, nem lehet belőlünk jó kenyér, mert azt az Atya akaratának megcselekvésével kell készítenünk.

322. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Nagyon tanulságos a vak koldus csodálatos meggyógyításának eseménye. Jézushoz: Egy vakot vezetének és kérék őt, hogy illesse azt. És kezét fogván a vaknak, kivezeté őt a faluból. (Mk. 8, 22. 23.) Miért nem gyógyítja meg őt ott helyben? Mert bár kis falucska volt csak Bethszaida, és ott már számtalan csodát vitt véghez, mégsem hittek benne. Sőt ezért már kemény feddésben is részesítette őket; mivel hogy nem feleltek meg a kegyelemnek: Jaj neked Korozaim, jaj neked Bethszaida! (Mt. 11, 21.) Kivezeti a faluból a vakot, jelzéséül annak, hogy lelki vakságukból csakis úgy gyógyulhatunk ki, ha

a kegyelmekkel magunk is közreműködünk. De minden más lelki betegségtől is csak így szabadulunk meg. Oh mennyi kegyelemben volt eddig részünk, és csak mily kevésnek feleltünk meg! Íme, mit kell tennünk, ha ugyan meg akarunk gyógyulni.

2. Jézus a falun kívül meg is gyógyítja a vak koldust: És annak szemekre pökvén és kezeit reá tevén, kérdé őt, ha lát-e valamit. És névén mondá: Látom járni az embereket, mint a fákat. (Mk. 8, 23. 24.) Az első kegyelem az volt, hogy Jézus kivezette őt kézenfogva a faluból. Csak Jézus kezét, tanítását kell megragadnunk, hogy hitetlenségünkől kigyógyuljunk: az anyaszentegyház csalatkozhatatlan igehirdetése vezet minket vakokat e világból ki az örök életre. Majd azután az Úr a vak szemekre pök, vagyis az Úr Krisztus nyála az, mely lehetővé teszi, hogy a hit fenséges tanítását megtudjuk emészteni; hi-

szen így tesz az anya is, amikor kis gyermekét szilárdabb táplálékra fogja, a szájából eteti őt. És íme már kezd a vak látni, de még nagy dolgoknak látja az emberi dolgokat, roppant magas fáknak látja az embereket. Amíg a hit világa egészen be nem világítja lelkünket, addig csak dereng bennünk, még zavart a látásunk, és emiatt a földieket roppant nagynak nézzük, azért foháskodjunk a zsoltárossal: Világosítsd meg szemeimet, hogy valaha el ne aludjam a halálban! (12. 4.) Hogy ne lássák szemeim a hiúságot! (118. 37.)

3. Az Úr azonban egészen meg akarta a vakot gyógyítani ezért: Azután ismét annak szemeire tevén kezeit, és látni kezdte, úgyhogy tisztán látta mindent. (Mt. 8. 25.) Miért így, ilyen fokozatosan gyógyította meg a vakot? Azért, mert a hite gyenge volt, kevés volt, és így nem volt még eléggé alkalmas a kegyelem kellő elfogadására. Előbb ezt

kellett növelni benne, hogy egészen meggyógyuljon. Íme mindig az alkalmas lekület szabja meg az Úr kegyelmi működésének terét és nagyságát. Csak magunkra vessünk tehát, ha csak alig valamit művel bennünk az Isten hatalmas keze. Tegyük azért mennél nagyobb kegyelmek befogadására alkalmassá a lelkünket, hogy egyszer már tisztán lássunk; lássuk meg, hogy Isten mellett minden eltörpül, sőt semmi minden földi teremtmény, sőt az egész világ.

323. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Az Úr Jézus hitvallomást akar hallani a tanítványok ajkairól, azért: Kérdé tanítványait mondván: Kinek tartják az emberek az ember fiát? Ők pedig mondták: Némelyek keresztelő Jánosnak, némelyek Illésnek, némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. (Mt.

19, 13. 14.) Mint Jer. Szent Cyrill mondja: Nem hiú dicsvágyból kérdezi ezt, hanem hogy övéit igazságra tanítsa. Azért kérdi, hogy Péter kimondja, ami neki ki van jelentve. Így szokott az Úr Jézus mindig kérdezősködni, hogy nem a maga, hanem a mi javunkat tudomásunkra adja. Uram, bár ismernéllek téged! Szent Tamás azonban mást mond: Tanítani akar minket arra, hogy legyen szeges gondunk arra, hogy mit beszélnek rólunk az emberek, hogy azután, ha rosszat mondanak, megjavuljunk, ha jót, azt megőrizzük. De csakis azért tegyük ezt, mert írva vagyon: Gondod legyen a jó névre! (Sir. 41, 15.) A tanítványok csak jót tudtak Jézusról mondani, de az emberekkel ez nem mindig történik meg, mert még a szenteket is rágalmazzák és gonosznak mondják irígyeik. De ha már úgy sem kerülhetjük el, hogy a gonoszok nyelvükre vegyenek, és ránk minden rosszat mondjanak, legalább

arra legyen gondunk, hogy erre alkalmat ne szolgáltsunk.

2. Először csak a nép gondolkozására volt az Úr kíváncsi, de most már azt kérdi: Ti pedig kinek tartotok engem? Felelvén Simon Péter mondá: Te vagy Krisztus, az élő Istennek fia. (Mt. 16, 15. 16.) A tanítványoktól már valami nagyobb akart hallani, mivel hogy ők bensőségesebben ismerték őt. Péter felel, az apostolfejedelem, mindnyájuk nevében, mert az ő hite Krisztus ígérete szerint sohasem fog meg-inogni. Vele feleljük mi is: Te vagy Krisztus, az élő Istennek fia! Mert a lelki embereknek, mélységes meg-ingathatatlan hittel kell birniok. És megadjuk-e neki az őt megillető tiszteletet? Nemde lángbuzgalommal kell neki szolgáljunk? És mégis milyen hanyagon, lomhán teszszük ezt, a teremtményeket és a világot jobban szeretjük mint őt.

3. Nagy kijelentés volt Péter szava, de az Úr még ennél is fenségeseb-

ben felelt: Boldog vagy Simon, Jónás fia, mert a test és vér nem jelentette ki ezt neked, hanem Atyám, ki mennyekben vagy. (Mt. 16, 17.)
Ime, amit Istenről tudunk azt nem a test és a vér, nem a világ tudománya mondja meg nekünk; hanem az isteni kinyilatkoztatás. Ezért írja Szent Pál: A testi ember nem fogja fel azt, ami Isten lelkéé. (Kor. I. 2, 14.) Forduljunk el tehát a világ balga tanftásától, ne hallgassunk az emberi vétekedésekre, hogy meghallhassuk a bennünk beszélő Istent.

324. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

Az Úr Jézusnak nagy gondja volt arra, hogy tanítványait előkészítse az ő kínos halálára. Azért mindjárt Péter vallomása után megjövendőli tanítványainak az ő eljövendő kín-szenvedését és halálát: És kezdé Jézus tanítani őket, hogy az emberfiának sokat kell majd szenved-

nie és megvettetni . . . és megöletni. (Mk. 8. 31.) Hogy miért tette ezt azonnal a nagy vallomás után, annak is megvolt az oka. Mert nem elégséges csak Isten fiának hinni az Úr Krisztust, hanem azt is hinni és vallani kell, hogy ő érettünk szenvedett és meghalt. A tanítványokat erre elő kellett készítenie, nehogy megbotránkozzanak benne, amikor eljön annak az ideje, hogy tudják akkor is, hogy nem gyengeségből hal meg, hanem Isten akkor is, és önmaga akaratából hal meg. Bár mélyen bevésődnek szívünkbe a szeretetnek e magasztos titka! Egyszermind arra is tanítani akart minket, hogy a nagy dicséret után mindenkor nagy megaláztatás következik.

2. Péter ekkor különösen viselkedett: És különvívén őt Péter, kezdé feddeni, mondván: Távoly legyen ez tőled Uram! Nem történik ez rajtad! (Mt. 16. 22.) Talán nem is annyira vakmerőség volt ez Pé-

tertől, mint inkább szerfeletti szeretet. Krisztus azt mondja, meg kell ennek történnie. Péter meg kizárt-nak tartja. Miért? Mert nem gondolt arra, hogy mi is az Isten szándéka és rendelése; nem figyel arra, hogy az mondotta ezt, akit ő előbb Istenfiának vallott; hanem csakis az ő emberi érzései szerint beszél. Jó mindig féken tartani a nyelvet, kétszer is gondoljuk meg mielőtt egyszer is szólnánk. Hányszor megbántuk már, hogy meggondolatlanul elszóltuk magunkat.

3. Jézus erre kemény szavakat mondott Péternek, mert: Megfordulván, mondá Péternek: Hátra tőlem ellenkező, botránkozásul vagy nekem. (Mt. 16, 23.) Íme mennyire bántotta az Urat, hogy Péter őt a haláltól vissza akarja tartani, mert epedve kívánt érettünk meghalni. Kevéssel előbb nagyon kedves volt az Úr Péterhez és most egyszerre nagyon keményen megdorgálja. Az Úr nem személyválogató; mert jól

beszélt, boldognak mondja, de mi-helyt rosszul beszélt, még ha Péter is, rendreutasítja. Tanulhatunk ebből, hogy még kebelbarátunkra se hallgassunk, amikor a helyestől minket visszatartani igyekeznek.

325. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Az Úristen nagy szabadságot adott az embernek, amikor szabad akaratot adott neki. Éppen ezért senkit sem kényszerít arra, hogy kövessék Jézust; azt akarja, hogy ezt minden kényszer nélkül tegyük és így vele érdemeket szerezzünk. Krisztus követése azonban önmegtagadással jár, kereszthordozást kíván, mert a kereszthordozó Jézust csak kereszttel a vállunkon követ-hetjük méltóan. Ezért mondotta az Úr Jézus: Ha ki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye fel keresztjét és kövessen engem. (Mt. 16, 24.) Ime csak tőlünk függ és mert

mindenkinek szabadságában áll, csak a mi akaratunkon fordul, hogy Jézus követői közé álljunk, vagy nem. De Krisztus követéséhez nagy, komoly jóakarattal kell, a pusztá akarhatnám-ság nem elég ide. Nem is egyszerű külsőségben áll ez a Krisztus követés, hanem magunk megtagadásában, sok lemondásban, szinte meg kell magunkban ölnünk a földies gondolkozást, akaratot, indulatokat, kívánságokat, mindent, ami még a régi, önző emberből bennünk van. Ez a keresztény tökéletesség kiinduló pontja, első betűje. Jóságos Isten, mi még ennyire sem jutottunk! Még az első betűnél sem tartunk! Mikor jutunk el az utolsó betűig? Soha, ha ezentúl is csak akarhatnám-köndünk.

2. A keresztény tökéletesség második szabálya a keresztthordozás. A kereszt alatt minden testi-lelki bajt és viszontagságot kell érteni. Fel kell venni ezt a keresztet az ő teljességében, hordani kell azt min-

den időben, minden alkalommal; de magasztos lelkülettel, mélységes alázattal, vagyis minden keresztet, mindig, állhatatosan és alázatosan fel kell vennünk és hordanunk. Meg mernők-e ezt tagadni, ha éppen ott állanánk Krisztus keresztjének tövében és a haldokló Jézus kívánná ezt tőlünk? De akkor most sem tehetjük ezt meg, mert ő tényleg folyton ezt kéri tőlünk, mert ő mindig megérdemli ezt tőlünk, és ezzel talán tartoznánk is neki.

3. Kereszttel a vállainkon haladni Jézus áldott nyomdokában, ez a tökéletesség csúcspontja. Mert a keresztény tökéletesség e három szóban foglaltatik: Abstine, sustine, age, vagyis: Mondj le, tűrj, cselekedj. Nagy és sok dolog ez a cselekedj, mert a csúcspontra talán sok évi munka után sem érünk fel. Krisztust követnünk kell, de ne felejtjük, hogy előttünk halad jópéldájával és szüntelen lelkesít minket. Lám, a katona követi tisztjét, ve-

zérét, a szolgálja kiszolgálja urát; a fiú szereti atyját; már pedig Krisztus a mi vezérünk, urunk és jósgos Atyánk. Kövessük tehát, szolgáljunk neki és szeressük őt. Hogy meddig? Arról nincs szó, mert mindhalálíg kell. Merre? Az mellékes, akár göröngyös, akár síma az út, utána kell mennünk. Kérdés, mint tettünk eddig és mint cselekszünk a jövőben?

326. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Az Úr Jézus betekintést akart nyújtani három tanítványának a mennyekbe és meg akarta nekik mutatni az ő égi dicsőségét, mert majd látni fogják nemsokára az ő földi gyalázatos kereszthalálát: Maga mellé vevé Jézus Pétert, Jakabot és Jánost, ennek öccsét és fölívivé őket egy magas hegyre külön. (Mt. 17, 1.) Jézus a tizenkettő közül csak hármat vesz magához, hogy némi

ízét érezzék az ő dicsőségének, mert magára a dicsőségre is csak keveset bocsát. Magas hegyre viszi őket, mert az isteniek magasztos ismeretére sem, meg a belső vigasztalás édességére sem juthat el senki, ha csak felül nem emelkedik a világ minden magaslata és gögössége fölé. Külön viszi őket az alantas lármától, hogy tanulják meg ebből azt, hogy úgy a belső, mint a külső magány a lélek vigasztalására szolgál. Azért nem tölt el minket a vigasztalás és lelki fény, mert nem követjük Jézust a hegyre, mert nem szállunk igazán magunkba.

2. Jézus a hegyen imádkozott: És midőn imádkoza, ábrázata mászínű lőn. (Lk. 9, 29.) A buzgó imádság, főleg a szemlélődő bensőséges ima, szinte átalakítja az embert: Fénylik orcája, mint a nap, ruhái pedig fehérek lőnek, mint a hó. (Mt. 17, 2.) Krisztus arca fénylett, a mienké csak azért nem ragyog, mert nem igazán, nem áhíta-

tosan, nem eredményesen imádkozunk. Hisz legtöbbször az imádsággal megszűnik buzgalmunk is, végével vége eltökéléseinknek is. Ritkán imádkozunk életrevalóan, csak bámuljuk a szépségeket, pedig az ilyen imádság többet árt, mint használ, mivel már nem teszünk úgy, mint amiképpen tudjuk, hogy tennünk kellene. A nap melege könnyen olvadásba hozza a havat. Ne is akarjunk a belső vigasztalásban megpihenni, mert az hóként eltűnik, hanem féljünk és a tartós erényekre támaszkodjunk, ezek pedig nem az édességekben találhatók, hanem a józan észben nyugszanak.

3. És íme, megjelenének nekik Mózes és Illés. (Mt. 17, 3.) Ez a két férfiú az ószövetség kiemelkedő alakjai, a nagy vágyak emberei. Csakis az ilyenek élvezik itt a földön a mennyieik ízét. Beszélvén az ő kimúlásáról, ami teljesülendő vala rajta Jeruzsálemben. (Lk. 9, 31.) Krisztussal beszélgettek a tanítvá-

nyok füle hallatára az Úr Jézus nagy szeretetének végletéről; kinszenvedéséről. Ime a nagy öröm közepette a fájdmakról esik szó, mert Krisztus eme szenvedései szerzik meg számunkra az örök boldogságot; de meg azért is, hogy lásuk, miként kell megőriznünk még a szenvedések idején is vidám arc kifejezésünket, kedélynyugalmunkat, sőt még ennél is többet, hogy a viszontagságok idején még örvendünk is kell. mivel a mennyekben ezekért örök jutalom vár reánk.

327. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. A három apostol végtelenül boldogan érezte magát, amikor Jézus a Tábor hegyén színében elváltozott és meglátták az ő fenséges dicsőségét. Péter nem is tudta megállani, hogy Jézusnak fel ne ajánlja szolgálatait, azért azt az ajánlatot tette neki: Uram, jó nekünk itt len-

nünk ; ha akarod, csináljunk itt három hajlékot, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet. (Mt. 17, 4.) Most, amikor lelke gyönyörűségben úszik, nagyon jól érzi magát ; de megfutott, amikor Jézust elfogták. Mi is csak ilyenek vagyunk legtöbb esetben. Csak az érzékelhető lelki örömkön alapulnak tetteink, ilyenkor jól érezzük magunkat, mert a lelki boldogság érzete eltölt minket ; mikor azonban meglepnek minket a viszontagságok, már feledünk mindent, magára hagyjuk az Urat. A jókívánságokban szinte úszunk, de az erényeket csak addig kedveljük, amíg édesek és könnyűek, mihelyt terhesek, fáradságosak és bajjal járnak, már félre állunk. Az ilyen vágyaknak nincs sok fogatjuk. Hiszen minden erény csak akkor érdemdús és igazi, amikor fáradságunkba kerül.

2. Péter már le akar itt telepedni. Ugyan, ugyan ! Ide az örömek helyére akarsz te Péter hajlékot épí-

teni? Hát nem tudod még, hogy a földön még a lelki örömök is, mint a hó a meleg szélre, egyszerre eltűnnek? Rövid ideig-óráig természetesen jó úszni az ilyen lelki örömökben; de hajlékot emelni itt lent, a siralom völgyében, mert hogy most örömet nyújt, örökké ittmaradni, ez az akarat csak nem lehet jó? Valóban nem tudod Péter, mit beszélsz. Mert nem tudja vala, mit mond. (Mk. 9 5.) Ha az Írás még Péterre is ezt mondja, pedig ő csak a lelki örömökben kívánt állandóan itt élni; ugyan mit mondana rólunk, amikor itt szeretnénk maradni örökre és állandóan szeretnénk itt élni testi örömökben és kényelemben.

3. Még jóformán ki sem fejezte Péter az ő szertelen vágyát, hogy állandóan itt lehessen, már is eltűnt pillanat alatt mindaz, ami őt örömmel töltötte el: Míg ő ezeket beszélte, felhő szálla le és megárnnyékozá őket. (Lk. 9, 34.) Lám, mily

gyorsan tűnő minden érzékelt áhítat, vigasztalás és erre akarnók építeni az erényeket? Nemde szükségképpen összedől az a ház, amelyet alap nélkül, futóhomokra építenek? Ha olyan jó az a lelki élvezet, miért hogy lelkünket szomorúságba, megunottságba, nemtörődömségbe ejti a viszontagságok parányi felhője is, pedig ez okvetetlenül többször is fel-tűnik? Nem a lelki örömekre, hanem más alapra, a köves, fáradságos verejtékkel elkészített alapra kell építenünk.

Tizennyolcadik hét pünkösd után.

328. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Urunk színeváltozásakor Péter a gyönyörökben úszott, hajlékot akart ott emelni az Úrnak, de a fényes felhő eltakarta előle az Urat és

még más is történt, hallották az Atya hatalmas hangját és a három tanítvány arcra bukott, megfélemedt: És íme szózat a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes fiam, ki-ben nekem jókedvem telik, őt hallgassátok. Ezt hallván a tanítványok, orcájokra esének és igen megfélemlének. (Mt. 17, 5. 6.) Sokan azt tartják, hogy a sátán Krisztust azon a hegyen kísértette meg, amelyen most a színeváltozása történt. A mennyei Atya itt tesz most tanuságot az ő Fiáról. És teszi akkor, amikor ő a kínszenvedéséről beszélget Mózással és Illéssel. Lám, csak azokat vallja Isten az ő kedves fiainak, akik dicsőségesen kiállják a kísértéseket, akik sokat tűrnek és szenvednek őérette. Aki Isten fiává akar lenni, annak ezen az úton kell haladnia. Mert Isten szereti azokat, akik őt szeretik, de senkinek sincs nagyobb szeretete, mint aki életét adja Istenért.

2. Azt dörghi Isten szerte a vi-

lágba, hogy az ő Fiát hallgassuk. Ezzel a földkerekség tanítómesterévé tette őt. Az Atya Igéje ő, ő szólal meg a mi szívünkben. Kemény dolgokat ajánl, de csak a test szerint gondolkozók előtt kemények azok. Péter csak nemrégiben is félre hívta az Úr Jézust, amikor ő haláláról beszélt és korholta: Távolyan ez tőled Uram! Nem történik ez terajta (Mt. 16, 22.) Most felsőbb parancsra hallgatnia kell reá, sőt éppen akkor veszi ezt a parancsot, amikor Jézus Mózással és Illéssel az ő haláláról beszélget. Jézusra mindig hallgatnunk kell, de különösen akkor, amikor önmegtágadást, megvettetést, szegénységet, viszontságokat, keresztekét sugall.

3. Az égből jövő szóra az apostolok, nem annyira félelemből, mint inkább tiszteletből arcra borultak és alázatosan engedelmisséget fogadtak e tettükkel. Isten szavát mindenkor alázatosan kell fogadnunk és teljesítenünk. De meg is félem-

lének, mert ez az égi szózat megerősítette azt, amiről Jézus Mózes-sel, Illéssel beszélgetett és emberek lévén, a halál rettenetessége félemlítette meg őket. Ilyen a még nem teljesen felülemelkedett ember; ilyenek, akik világiasan élnek, de ilyenek vagyunk jó magunk is; a keresztnek, a kereszthalálnak pusztá említése is borzalommal tölti el őket; de azután el is esnek minden apró nehézségre, ellenkezésre. Pedig hiábavaló ez, mert ha a mennybe akarunk jutni, sok viszontagságok által kell oda bemennünk.

329. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. A három tanítvány, kiket az Úr az ő színeváltozásának látására méltatott, a mennyei Atya hangjának hallatára arcra borult, mert az Úr Jézust fényes felhő vette körül és azért nem is mertek többé felte-

kinteni, mígnem az Úr hozzájuk nem lépett és fel nem keltette őket: És hozzájok menvén, Jézus illeté őket és mondá nekik: Keljetek fel és ne féljete! (Mt. 17, 7.) A vigasztaló Jézus nem azért mutatta meg nekik az ő isteni dicsőségét, hogy félve és rettegvé arcra boruljanak és fel ne merjenek tekinteni; hanem azért, hogy higgyenek benne és az ő szavában, akkor is, amikor embersége szerint itt a földön halállal tusakodni és a keresztt gyalázatfáján meghalni látják. Mert nagy dolgoknak lesznek hirdetői, de előbb átszenvedői, mert Krisztust, amint ő már eleve megmondotta nekik, elfogják, megkínózzák, halálra adják, és megfeszítik; de harmadnapra feltámad és fölmege szemük láttára a mennyekbe. Most az Atya szava megerősítette ezt, és csak természetes, hogy emberek lévén, megfélemedtek. Az emberi természet megborzad a kemény, az érzekeknek fájdalmasan eső dolgoktól, ez

már közös emberi vonás bennünk ; de mihelyt ott terem Jézus az ő kegyelmével, már nincs többé mit félnünk. Bátran és eltökélten fel kell azért kelniünk, és nemes lélekkel mondanunk : Ha tábor áll ellenem, nem fél szívem. Ha harc támad ellenem, én akkor is bízom. (26. zs. 3.) Mert bizonyos, hogy: A te Isteneddel átmégý a kőfalon. (17. zs. 30.)

2. Felemelvén pedig szemeiket, senkit sem látának, hanem csak egyedül Jézust. (Mt. 17. 8.) Eltűnt egyszerre minden : a hang, a felhő, Mózes, Illés, a fény, a ragyogás, a hófehér vakító ruha, csakis Jézus maradt meg, csakis őt látták. Ime egyedül Jézust kell látnunk úgy a lelki örömeinkben, mint a kísértésekben, bajokban, viszontagságokban. Minden teremtményben, még a jámbor és szent dolgokban is egyedül csak Jézust szabad látnunk, és nem a mi javunkra kell tekintelnünk. Oh mikor leszünk mi oly szerencsések, hogy egyedül Jézust ke-

ressük, hogy őt mindenütt feltaláljuk mindenütt meglássuk?

3. De Jézus nem akarta, hogy ez a látomásuk halála előtt köztudomású legyen; nem akarta, hogy a három tanítvány eldicsekedjék a többiek előtt ezzel a nagy kitüntetéssel, mert ez befolyásolta volna a néptömeget és talán megakadályozták volna az ő keresztre feszítését; de meg azért sem, hogy ellenségei ne akkorát vétkezzenek, mikor mint embert keresztre kívánják, mert Isten Fiának mondotta magát; és az apostolok között is a mellőztetés fájdalmát váltotta volna ki. Ezért parancsot adott: És amint lejöttek a hegyről, meghagyá nekik Jézus, mondván: Senkinek se mondjátok a látomást. (Mt. 17, 9.) Az Isten különös kegyelmeivel nem szabad eldicsekednünk, a nagy kegyelmeket szent titoktartással őrizzük meg a legjobban. És nem a leggyalázatosabb dolog-e olyasmivel eldicsekedni, ami nem is a mienk, mert hiszen mindent úgy

kaptunk az Istentől, és az ő dicsőségére kaptuk. Bármi jó vagyon is bennünk, el kell mondanunk Szent Pállal: Isten malasztjából vagyok pedig, ami vagyok! És bár azt mondhatnók el vele: És az ő malasztja bennem nem volt sikertelen. (Kor. I. 15, 10.) Erre törekedjünk szüntelen.

330. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Az Úr Jézushoz egy holdkóros gyermeket vitt az ő atyja, kit már a tanítványok is megkíséreltek gyógyítani, de nem tudtak. Az ördögtől való megszállás egyik leg-súlyosabb esete volt ez, azért mondta az Úr később tanítványainak: Ez a faj pedig nem űzetik ki csak imádság és böjtölés által. (Mt. 17, 20.) Rettenetes amit e gonosz lélek a gyermekkel cselekedett. Nem csoda, ha az ő atyja így könyörög Jézushoz: Uram! Könyörülj fiamon, mert

holdkóros, és kínosan szenved, mert sokszor tűzbeesik, gyakran vízbe. (Mt. 16, 14.) Ez a holdkóros fiú, a szenvedélyeivel szemben tehetetlen ember képe. De sokszor jön az ilyen tűzbe, az önszeretet, önzés, harag, testi vágy szinte égeti; de kegyetlen is tud lenni, mert hidegvérrel, számítással kicsikarja és keresztül viszi a maga gonosz terveit, és ilyenkor szinte elmerül a gonoszságai tengerébe. Sz. Márk pedig azt írja a gyermekről, hogy: Kiben néma lélek vagyon. Akárhol megragadja őt, lecsapja és tajtézkzik, fogait csikorgatja és elszárad. (Mk. 9, 16. 17.) A szenvedélyeiben elmerült ember csakugyan néma, sőt süketnéma az isteni dolgokkal szemben; egyre-másra a földre terül, ott vergődik, és nem tud az égiekig felemelkedni. Tajtézkzik, fogait csikorgatva beszél szenvedélyeinek a hevében és elszárad, mert kifogy belőle minden áhítat, pedig ez a lelki élet nedve. Súlyos nagy baj ez, éppen azért sür-

gösen el kell távolítani e betegség okát és uralkodnunk kell szenvedélyeinken.

2. A bánatos atya tovább panaszkodik: És bemutattam őt tanítványaidnak, de nem gyógyíthatták meg őt. Felelvén pedig Jézus mondá: Oh hitetlen és romlott nemzedék! Meddig leszek veletek? Meddig tűrlek titeket? Hozzátok őt ide hozám. (Mt. 17, 15, 16.) Keményen megfeddette a gyermek atyját, mivelhogy annyi jel után sem hitte, hogy Jézus az Isten fia. És nemcsak hitetlennek, hanem gonosznak is mondja, mert azt, hogy a tanítványok nem gyógyíthatták meg az ő fiát, úgy tünteti fel, mintha azok hibájából történt volna ez. Jézus panaszkodik. Meddig legyen még velük, mert a nép mindig ellene van. Jézus e kifakadása minket is illet, mert ugyancsak sokat tett érettünk, de mi még mindig ellene foglalunk állást. De hirtelen megenyhül az ő szigora, jóságosan magához hozatja

a gyermeket, mert tanítani akart minket, hogy ha igazságosan kénytelenek voltunk is valakit megdorgálni, vigasztalás nélkül soha se engedjük eltávozni tőlünk.

3. És elhozák, mondja sz. Márk. És amint meglátta őt, a lélek azonnal megháborítá, és a földre esvén fetreng vala tajtékozván. És kérdezé atyját: Mennyi ideje, hogy ez esett rajta? (Mk. 9, 19. 20.) A bűnös soha nem képes a maga erejéből eljutni az Istenhez, hanem Isten kegyelme viszi őt oda. Mennél jobban közeledik a világias érzelmű ember Krisztushoz, mivel még nem egyesült vele, annál hevesebben ostromolják a szenvedélyei. Krisztus kérdése inkább csak nekünk szóló tanítás, mert hogy gyermekségétől fogva, tehát már hosszú ideje így szenvedett, rámutat arra, hogy nem lehet csodálkozni azon, hogy aki régóta a szenvedélyeinek rabja, sokkal kegyetlenebbül gyötrődik, amikor tőlük szabadulni akar.

331. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Az Úr Jézus minden szenvedőn megkönyörül, csak hittel közeledjenek hozzá. A holdkóros gyermek atyján is megesett a szíve, de előbb hitet követelt tőle: Jézus pedig mondá neki: Ha hihetsz, minden lehetséges a hívőnek. És azonnal felkiáltván a gyermek atyja, könnyhullatásokkal mondá: Hiszek Uram! Segíts az én hitetlenségemen. (Mk. 9, 22. 23.) A hit isteni felmagasztalása ez. De éppen ezért csak nagyobb a mi szégyenünk, mert bár váltig erősítjük, hogy hiszünk, mégis hamar rámondjuk, hogy sok mindent nem tudunk megtenni. Ne így beszéljünk, hanem mondjuk ki magyarán, hogy nem akarjuk megtenni. Az atya első vallomása még a tökéletlen hit vallomása, azért Isten segédelmét kéri és most már tökéletes hittel fordul Jézushoz. Hiszek, segítsd meg hitetlenségemet! Min-

denki azzal kezd munkájába, hogy azt be is fejezi, legalább is ez a szándéka, csak éppen mi vagyunk olyanok, hogy megelégszünk azzal, hogy belekóstoltunk a lelki dolgokba; de hogy befejezésre is eljussunk, arra már nem telik tőlünk. Csak megkezdünk mindent, de be nem fejezünk. Isten azonban nem azt jutalmazza meg, aki megkezdi, hanem aki be is fejezi munkáját.

2. Jézus hallva az alázatos hit megvallását, csodát művel: Megfegyveté a tisztátalan lelket, mondván neki: Süket és néma lélek! én parancsolom neked, menj ki belőle, és többé beléje ne menj. (Mk. 9, 24.) Ez Istennek mindenkori akarata, hogy amikor kegyelmével kiűzi lelkünkől a bűnt, a gonoszt, az oda soha többé vissza ne térjen. A gyermekekbe nem is tért vissza többé. Mi azonban az egyszer elűzött gonoszt ismét visszahívjuk, pedig jól tudjuk, bűnös szenvedélyeink meggyötörnek, tűzbe-vízbe és minden bajba sodor-

nak minket. A gonosz lélek az Úr parancsára kénytelen volt távozni a gyermekből, de utoljára még egyszer megkínozta: És igen gyötörvén őt, kiméne belőle és lőn mint holt. (Mk. 9, 25.) Hogy teljesen megszabaduljunk szenvedélyeinktől, oda az is kell, hogy küzdjünk, gyötrődjünk, és szinte holtá legyünk az állhatatos és folytonos önsanyargatás által. S azután érzéketleneknek kell lennünk az érzékek csábításaival, a megaláztatással, megvetéssel és ilyes másokkal szemben.

3. A tanítványok kíváncsiak voltak, de talán az emberi hiúság és a tehetetlenség is bánthatta őket, azért külön vitték Jézust és megkérdezték tőle, hogy ők miért nem voltak erre képesek. Mert hisz ők is üztek ördögöt. Titkon Jézushoz járulának mondván; Miért nem üzhettük mi ki azt? Mondá nekik Jézus: A ti hitetlenségtek miatt. (Mt. 17, 18. 19.) Ne panaszkodjunk, hogy nem tudunk szakítani egyik-másik szenvedélyünk-

kel, hogy nem tudunk tőlük megszabadulni, mert ennek csak a mi hitetlenségünk az oka. Ha hitünk volna így szólnánk sz. Pállal: Mindent megtehetek abban, ki engem megerősít. (Fil. 4, 13.) Mert ha hiszünk, tudnunk kell azt is, hogy az Isten szigorúan megítél és keményen megbüntet minket minden rossz szenvedély sugallta tettünkért.

332. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Az Úr Jézusnak még arra is volt gondja, hogy minket az állammal szemben való kötelességre is megtanítsa, mert megfizette az adót ön maga és Péter személye után: Az adópénzszedők Péterhez menének és megszólíták őt: A ti mesteretek nem fizeti-e meg az adópénzt? Mondá amaz: Igen is. (Mt. 17, 23. 24.) Az adószedők azt kérték Krisztustól, amire nem volt köteles. Talán igazságtalanságnak mondanók ezt. De

vajjon mi nem teszünk-e még gonoszabbat? Köteles-e nekünk adni kegyelmeit, hogy eltörölje bűneinket? Mert mihelyt kötelesség, már nem kegyesség. Valahányszor tehát a bocsánat reményében vétkezünk, noha talán csak bocsánatos bűnről van szó, mindannyiszor azt akarjuk, hogy fizesse le helyettünk a váltságdíjat, hogy általa bűnünktől megszabaduljunk. Aligha vétkezünk valaha is úgy, hogy erre hallgatagon bár, de ne számítanánk. Mert ha azt hinnők, hogy bűneinket az Isten soha meg nem bocsátja, dehogy is mernénk vétkezni. Kell ennél gonoszabb eljárás?

2. Az Úr szóvá is tette követelésük helytelenségét: Megelőzé őt Jézus mondván: Mit gondolsz Simon! a föld királyai, kiktől vesznek adót, vagy vámot? Ön fiaiktól-e vagy az idegenektől? És ő mondá: Az idegenektől. Mondá neki Jézus: Tehát a fiak szabadok. (Mt. 17, 24. 25.) Tehát a fiak és családjuk szabad.

Mennyivel inkább szabad akkor az Istennek fia és tanítványai, az ő háza népe! És bár kimutatta, hogy adófizetésre nincs kötelezve, mégis megfizette azt. Ugyan szánandó volna a mi sorsunk, ha Krisztus csak azt tette volna meg a mi érdekünkben, amire kötelezve volt. Bár csak azt is teljesítenénk mi vele szemben, amire kötelesek vagyunk! Mert nincs az a jó, mit érette meg ne kellene tennünk, ha nem is az igazságosság, de a hála és a buzgóság, az megköveteli tőlünk.

3. Jézus azért fizette meg az adót, hogy meg ne botránkoztasson másokat: Azonban, hogy meg ne botránkoztassuk őket, menj a tengerhez, vedd meg a horgot, és az első beleakadó halat fogd ki és fölnyitván száját, találsz egy statert, vedd azt és add nekik érettem és éretted. (Mt. 17, 26.) Jézus nem akarta, hogy valakit is megbotránkoztasson, pedig nyugodtan mondhatta volna, amit mi annyiszor elmondunk: Nem adtam

reá nekik okot, maguk a hibásak, hogy megbotránkoztak. Megütközésre okot adni, amíg azt elkerülhetjük! Isten mentsen meg ettől. De tanulhatunk a szegény Jézustól is, mert még csak egy stater pénze sem volt. És ugyan megszégyenítenek minket a halak, az okatlan állatok, mert jobban engedelmeskednek Jézusnak, mint mi.

333. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Hiába hallották a tanítványok az Úr Jézus gyönyörű tanításait az erényekről, hiába látták sok csodáját, azért megmaradt bennük az örök ember, felütötte közöttük is fejét a vetélkedés. A tanítványok Jézushoz járulának, mondván: Kit tartasz nagyobbak mennyeknek országában? (Mt. 18, 1.) Az, hogy Jézus Pétert többször kitüntette, helyette az adót is megfizette, több kegyben részesítette, a többiekben féltékenységet és

irigységet váltott ki. Nyomorult bűnös létükre már az országról tárgyalnak. Nincs is talán olyan ember az ég alatt, aki minden gyarlósága mellett is nagyobb ne akarna lenni másoknál. Ez az Ádámtól nyert atyai örökségünk, mindannyian átörököltük ezt. Jó magunk se vagyunk ez alól kivéve, mert ha nem vagyunk is nagyobbak, különbek másoknál, legalább látszani akarunk annak. De kik is vagyunk? Mire lehetünk büszkék? Érdemeinkre nem, mert nincsenek, csak nagy érdemtenségekre lehetnénk. És még többek akarunk lenni, vagy látszani másoknál? Ugyan van-e nálunk kevésbé érdemes ember? Kinél akarunk nagyobbak lenni? Hisz magunk tudjuk legjobban, hogy mennyire méltatlanok vagyunk!

2. De az Úr Jézus nagyon megálázta őket: És magához híván Jézus egy kisdedet, közéjük állítá őt és mondá: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek és nem lesztek,

mint a kisdedek, nem mentek be mennyeknek országába. (Mt. 18, 2. 3.) Égig emelkedni csak úgy tudunk, ha mennél mélyebben meggyökeresedünk az alázatosságban. Ez az alázatosság ugyanis feltétlenül szükséges a mennyország elnyeréséhez. Más erényt szabadságunkban áll felkarolni vagy mellőzni; de nem az alázatosságot. Krisztus ezt nyíltan megmondotta. Ahol nincs alázatosság, ott lehetetlen, hogy ne zsarnokoskodjék valamely féktelen gonosz szenvedély. Hogyan mehessen be a mennyek országába az ilyen, holott oda semmi szennyezett be nem juthat? Ez a szükségessége az alázatosságnak, tegyen bennünket alázatossakká, ha még nem birt volna reá Jézus remek példája, nem az alázatosság méltósága.

3. Az alázatosság a mi igazi nagyságunk. Erre tanította Jézus az ő tanítványait: Aki tehát megalázza magát, mint a kisded, az nagyobb mennyeknek országában. (Mt. 18, 4.)

Hiába való beszéd, e felett vitatkozni; biztosabban, és igazabban senki nem tudhatja ezt, mint az Úr Jézus; az ő végtelen bölcsesége mellett számba sem jöhet a magunk, vagy az emberi bölcsék balga gondolkozása. Ne is hivatkozzunk tehát más emberek véleményére, kik más-ként gondolkoznak az alázatosság felől. Mert nem az emberek, hanem az Úr Krisztus ítélkezik majdan felettünk, és az ő ítélete szerint üdvözülünk vagy elkárhozunk. Ha Krisztus szavának hitelt adunk, hogy nincs az asszonyok szülöttei között nagyobb keresztelő Jánosnál, hinnünk kell azt is, amit az alázatosságról mondott: Aki kisebb mindnyájatok között, az a nagyobb. (Lk. 9, 48.)

334. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Az Úr Jézus fel akarta előttünk tárni a legnagyobb művészetek

egyikét, a testvéri megintés nagy mesterfogását, hogy annak kellő fogamatja is legyen: Ha vétkezik elened atyádfia, menj el és intsd meg őt kettőtök között. Ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát. (Mt. 18, 15.) Krisztus e tanítása szól az előjárónak és alattvalónak egyaránt. Fogadja az alattvaló mindig szívesen az intést, másképpen az Isten fogja majd őt megkorholni; de az előjáró se feledkezzék meg e bizony nem egyszer kellemetlen kötelességének teljesítéséről, hanem annak idején és helyén intsen is. Az orvosra nem haragszunk, pedig sokszor elevenünkbe is vág, amikor másként már meg nem gyógyíthat minket. Az intő is ugyanezt teszi, de legyen mindig helyén való a buzgalma. Ne bántson tehát minket az, hogy megintenek, ne zúgolódjunk miatta, ne gorombáskodjunk vissza, ne haragudjunk miatta előjáróinkra, mert tudnunk kell az Írás ígét, hogy Isten: A te véredet annak ke-

zéből kéri számon. (Ez. 3, 18.) Az előjárónk egyben orvosunk is, és akkor lenne kegyetlen, ha elhanyagolná sebeinket; de nagy felelősség is terheli, mert velünk együtt elvész, ha minket a jó úton megtartani elmulaszt. Leszen a te lelked az ő lelkéért. (Kir. III. 20, 39.) szól róluk az Úr.

2. De megvan adva a megintés módja is. Annak négyszem között kell történnie. Nem jól tesz, sőt vétkezik az az előjáró, és mindenki más, aki bár négyszem között jobban elintézhetné, többek előtt int meg mást, ha mindjárt a szeretet indítja is erre; mert éppen a szeretet követeli meg tőlünk, hogy senki jó hírét-nevét el ne vegyük, hanem ha a hiba nem nyilvános, nem botrányt okozó, titokban feddjünk. De még ennél is helytelenebb, sőt határozottan bűn, ha embertársainknak, bár csak négyszem közt is, górombán teszünk szemrehányást, vagy szinte a szenvedélytől elvakítva

nyíltan, a nagy nyilvánosság előtt hordunk le valakit. Nem tudom, jól esnék-e az illetőnek, ha őt is így korholnák? Akkor mi se tegyük.

3. Nagy jó a testvéri megintés, mert ha azt barátilag adjuk, és alázatosan fogadjuk, úgy a megintőnek, mint a megintettnek javára válik. Az intő nemcsak a megintettnek a lelkét nyeri meg, hanem a magáét is, mert teljesítette kötelességét, sőt még másokét is, mert megszünteti a botrányt, a sértegetéseket. A megintett pedig, ha szívesen hallja a feddést, megnyeri a maga lelkét, megnyeri intőjének jóakarátát, szeretetét, sőt megnyeri magát az Istent. Ime mindnyájuknak csak hasznuk van belőle, olyan hasznuk, aminőt keresve sem találnának.

Tizenkilencedik hét pünkösd után.

335. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Az Úr Jézus irgalmasságot is követel tőlünk, és erre egy gyönyörű példabeszédben tanított meg minket: a gonosz szolga példabeszédében, Ez nagy összeggel tartozott az urának, de ő nem tudott fizetni, azért mindenét el akarta az ura adatni, s őt az adósok börtönébe záratni. Nagy esengésére az ura elengedte minden adósságát. De a szolgának is tartozott a szolgatársa valami csekélységgel, és kimenet az urától találkozik vele, erőszakosan követeli pénzét, majd mindenét eladatja és az adósok börtönébe záratja. Az Ura később megtudja a kegyetlen szolga tettét, és emiatt nem engedi el már neki az adósságát, hanem irgalmatlanul eladatja mindenét és őt tömlöcbe záratja,

míg csak utolsó fillérig mindent le nem fizet. Gyönyörű magyarázata ez az Úr imádsága ötödik kérdésének: És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi megbocsátunk az ellenünk vétőknek. Legyünk irgalmasok és megbocsátók azért, hogy mi is irgalmasságot és bocsánatot nyerjünk az Úrtól.

2. Hasonló mennyeknek országa egy királyemberhez, aki számot akart vetni szolgálóival. És mikor elkezdte a számvetést, eléje vitették egy, aki neki tízezer talentummal tartozik vala, Mivel pedig nem volt honnét megfizetnie, parancsolá ura, hogy eladatván . . . úgy fizessen meg. Leborulván pedig az a szolga, kéré őt mondván: Légy béketűrőssel hozzám és mindent megfizetek neked. Könyörülvén tehát az Úr azon a szolgán, elbocsátá őt és az adósságot elengedé neki. (Mt. 18, 23—27.) Mindnyájan szolgálak vagyunk és sokkal tartozunk bűneinkért. Számot kell adnunk Istennek, aki mindent

tud, aki a legigazságosabban ítél. Milyen lelkülettel állunk majd Bíránk elé? Mert sokkal tartozunk, mert nincs nagyobb adósság, mint a bűn. S mennyi bünt felhalmoztunk! És nincs semmink, hogy az adósságunkat lefizethetnők, hacsak éppen az nem ad, akinek fizetnünk kellene. Töltsön ez minket el rettenetes félelemmel. Van-e valami kis reményünk? Az sincs, mert bűneinkkel eladtuk szabadságunkat, rabszolgájává lettünk a sátánnak. Rettenetes egy szolgaság. És mégis! Talán megkönyörül rajtunk az Úr? Ha leborulunk előtte és siránkozunk lábainál, talán megszán minket, mert jóságos a szíve. Oh, hány-szor adott már nekünk is az Isten haladékot pár esdeklő szóra! Csakis az ő végtelen türelmének köszönhetjük, hogy nem szenvedünk máris az örök tűzben. Az Úr irgalmassága, hogy még nem emésztettünk. (Jer. sir. 3, 22.)

3. Isten nagyon igazságos. Az

angyalokat, akik ellene fellázadtak, nyomban az örök tűzre vetette és ha végtelen irgalmas nem lenne, reánk is ez a sors várna. Ez az eredeti bűn miatt, melyet végtelen jószágában megbocsátott nekünk a szent keresztségben, ez később elkövetett halálos bűneink miatt, melyeket a töredelem szentségében bocsát meg nekünk. Mindezt Jézus drágalátos szent vérének köszönhetjük, melyen „drága áron” megvásárolt minket és ki tudjuk fizetni vele adósságainkat. Ki merte volna ezt remélni, hogy annyi megbántás után ilyen könyörületes legyen hozzánk az Isten? Hogy meghaljon érettünk és nekünk visszaadja a mennyek országát? Isten mindig többet ad, mint amennyit kérünk, mert amikor leborulunk megbízottjának lábai elé és megvalljuk gonoszságunkat nemcsak a bűneinket engedi el, hanem ezenfelül sok-sok kegyelmet is ad nekünk. Megbocsátotta bűneinket, elengedte az azokért járó büntetésé-

ket, fogadott fiaivá tett ismét és visszaadta régi jócselekedeteink érdemét és a mennyekországának örökségét. Ezekért sohasem tudunk eléggé hálásak lenni. Honnan érdemeltük meg ezt? Ekkora kegyességre soha méltók nem lehettünk volna. És lehetséges-e az, hogy ezek után újból megbántsuk a mi nagykegyességű Istenünket? Nem és nem! Soha, de soha!

336. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. A jóságos Isten megköveteli tőlünk, hogy mi is irgalmas és jóságos szívűek legyünk embertársaink iránt, ezért haragudott meg a kegyetlen szolgára, aki szolgatársával szemben nem ismert elnézést: Kimenvén pedig az a szolga, találta egyet szolgatársai közül, ki száz pénzzel tartozik vala neki és megfogván fojtogatót őt mondván: Fizesd meg, amivel tartozozol. És leborulván szolgatársa kéré őt, mondván:

Légy béketűrőssel hozzám és mindent megfizetek neked. Amaz pedig nem akara, hanem elmenvén a tömlöcbe veté őt, mígnem lefizeté az adósságot. Látván pedig szolgatársai a történeteket, igen megszorodának és elmenvén, elbeszélék uruknak mind, ami történt vala. (Mt. 18, 28. 31.) De sokat, de nagy adósságot elenged nekünk az Isten, mi azonban egyetlen szót sem engedünk el felebarátunknak. Pedig mi ez a mi Istenbántásunkhoz képest! Mi rendszerint legkevésbé látjuk meg a mi hibáinkat, de annál inkább észreveszik azt mások. Jól tették, hogy ezt a förtelmet elmondták uruknak, de csak a látottakat, nem megbotránkozásukat, a történeteket és nem a gyanakvásukat; és uruknak mondták el, mert az ő dolga a megintés és nem a fűnek-fának, akiknek semmi közük sincs az esethez.

2. Különös is az ember természete, Azt akarjuk, hogy minket és rossz tulajdonságainkat mások, min-

denki elszenvedje, de már mi semmit sem tűrük el. Azt kívánjuk, hogy mindenki a mi érdekünkben fáradozzék, de mi senkinek nem akarunk mégcsak szívességet sem tenni. A magunk tetteit nem akarjuk, hogy úgy tekintsék, mint mi tesszük azt felebarátunk tetteivel szemben: Akkor előhívá őt ura, mondá neki: Álnok szolga! Minden adósságodat elengedtem neked, mivelhogy kértél engem. Vajjon nem kellett volna neked is könyörölnöd szolgatársadon? (Mt. 18, 32. 33.) Valóban rettenetes is! Isten jót tesz velünk, de mi nem utánozzuk őt a jóságban; nem mindenkivel teszünk jót, sőt kegyetlenek vagyunk másokkal szemben. No de az Isten majd visszadja a kölcsönt és amikor mi kerülünk bajba, velünk is úgy tesz, mint mi tesszünk embertársunkkal szemben. A kölcsönkenyér majd visszajár, mint meg is mondotta: Mindenkit az ő utai szerint ítélek meg. (Ez. 18, 30.)

3. És megharagudván ura, átadá őt a poroszlóknak, míg le nem fizeti minden adósságát. (Mt. 18, 34.) A már egyszer megbocsátott bűnök ugyan már soha fel nem élednek, de ha utána ismét hálátlanok vagyunk, mennél nagyobb bűnbocsátásban részesültünk, annál súlyosabb beszámítás alá esik a bűnünk, Ha mi nagy bűneink elengedése után nem akarjuk felebarátunknak megbocsátani a hasonlíthatatlanul kisebbeket, ez már hálátlanság és emiatt kerülünk a poroszlók, a kínzók kezeibe. Meg is mondotta ezt az Úr: Így cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha meg nem bocsátotok, ki-ki az ő atyja fiának, szívetekből. (Mt. 18, 35.) Szívből kell tehát megbocsátanunk, még csak keserőséggel sem szabad gondolnunk a bánatomra. Mert írva vagyon: Semmi gonoszságáról, melyeket cselekedett, nem emlékezem meg. (Ez. 18, 22.) Isten nem emlékezik meg azokról, ha már egyszer elengedte; mi azon-

ban nem mernők ezt elmondani magunkról, mert nem egyszer a kis bántalmak is éveken át keserűséggel töltenek el minket, pedig úgy el kellene felednünk, mintha soha még sem történtek volna, és úgy kellene megbántóinkkal szemben éreznünk, mintha soha még nem bántottak volna.

337. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. A hiú kérkedés mindig arra törekszik, hogy ha már a maga érényeivel és tetteivel nem is dicsekedhetik el, legalább rokonsága, ősei révén dicsekedhessék. Így tettek Jézus atyafiai is: Mondák tehát neki atyafiai: Távozzál innét és menj Judeába, hadd lássák meg tanítványaid is cselekedeteidet, melyeket művelsz. (Jn. 7, 3.) Szép szavakkal hívják meg Judeába, hadd lássák meg tanítványai is az ő cselekedeteit, de mellesleg azt akarják

elérni, hogy Krisztus dicsőségéből néhány sugár reájuk is essék, mint az ő rokonaira. Krisztus dicsőségét hangoztatják, de a magukét keresik. Hányszor tesszük ezt mi is. Váltig azt hangoztatjuk, hogy Jézus dicsőségére, az Isten nagyobb dicsőségére munkálkodunk; bár így volna! De rendesen a magunk haszna és dicsősége lebeg szemünk előtt.

2. Kérelmüket meg is okolják és szinte rá akarják Jézust beszélni: Mert senki sem cselekszik semmit rejtekben, ki maga nyilvános akar lenni. Jelentsd ki magadat a világnak (Jn. 7, 4.) Ügyesen érveltek. Azt akarod, hogy elismerjenek Messiásnak és evégből csodákat művelsz? Jó, de akkor ne a félreeső falvakban, hanem Jeruzsálemben, a fővárosban, a zsidóság szent helyén, hol egyetlen templomuk áll, tedd ezt, hogy így mindenki tudjon felőlük. Jól fogja fel Szent Cyrill az ő törekvésüket és gondolkozásukat. Azt hitték, úgymond, hogy Krisztus is

olyan, mint ők, dicsőségkereső, tisztelethajhászó. Márcsak ilyen az ember. Ki milyen maga, olyannak vél másokat. A magunk tulajdonságait szoktuk másokra ruházni. Mikor tehát mások felől vélekedünk, jó alaposan szemügyre venni magunkat, mert rendesen magunk vagyunk olyanok.

3. Jézus azonban nem hajlott a kérésükre. Nem akart eleget tenni kívánságuknak és megmondotta azt is, hogy miért nem: Az én időm még nem jött el... Mert én bizonyosságot teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak. (Jn. 7, 6. 3.) Mert nem ez az Atya akarata, még nem jött el az ő halálának ideje, bár tudta, hogy már most is halálra keresik őt. Íme minden cselekedetét az Atya akarata szerint irányította az Ur Jézus! Bár mi is mindenkor így cselekednénk! A világ gyűlölte Jézust és most megmondja, miért. Mert az ő hivatása, hogy kimutassa, hogy e világ cselekedetei

gonoszak. A gonoszlelkű emberek mindig gyűlölik azokat, akik nem helyeslik tetteiket. De hadd gyűlöljenek minket ezért, jobb az, mintha szeretnének. Mert a jó ember sohasem lehet velük barátságban. Szó se essék arról, hogy emiatt elhagyjuk az erényes életet, csak gyűlöljenek tovább is, megvédelmez minket az, akinek híven szolgálunk.

338. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Jézus a vele kérkedni akaró atyafiai kedvéért nem ment fel akkor Jeruzsálembe a sátoros ünnepekre; de később mégis felment, nem nagy nyilvánossággal, hanem szinte titokban: És eltökélé, hogy Jeruzsálembe megyen. (Lk. 9, 51.) Nem nyilván, hanem mintegy titkon. (Jn. 7, 10.) A latin szöveg azt mondja, hogy megerősíté arcát az Úr és ez nagy tusát és erős elhatározást fejez ki, mert tudta, hogy ott már

halálra keresik és félév múlva keresztre is feszítik. Mi ugyan soha nem tökélnők el magunkat arra, hogy olyan helyre menjünk, ahol még abban az évben meg kell halnunk. Sőt még így is olyan válogatóság vagyunk a működés helye tekintetében, a hivatalok vállalásában, mintha holt bizonyos volna, hogy ott minket már a halál kaszája vár. Szégyeljük gyávaságunkat! Miért nem erősítjük meg a mi arcunkat?

2. Az Úr óvatosan ment fel az ünnepekre: És követeket küldte az ő színe előtt és elmenvén a szamaritánusok városába jutottak, de nem fogadták be őt, mert Jeruzsálembe menőnek látszott. (Lk. 9, 52. 53.) Ezek a szamaritánusok nem is olyan régen még maguk hívták be városukba az Urat, mikor az asszony nekik hírt vitt róla és Messiásnak mondták őt; és most még azt sem engedik meg neki, hogy ott megszálljon. Így szeretnek, akik csak önzésből szeretnek. A zsidókra

haragudtak és mert Jézus most Jeruzsálembe menet tért be hozzájuk, miattuk őt sem fogadták be. Különös, de a világ így szokott okoskodni, hogy nem lehet az jó ember, aki vetélytársunkkal jóbarátságban áll. Mi is, amikor a világgal tartunk, kirekesztjük szívünkéből Jézust. És hányszor tettük már meg ezt! Félünk az erénytől, mert nem egy testi gyötrellemel jár, ámbár csak használ a léleknek. Ilyenkor is meg kell erősíteni arcunkat.

3. A tanítványok ennek láttára nagy haragra lobbantak és mivel még nem sajátították el Jézustól a szelídséget, bosszút akartak a városon állni: Látván pedig ezt a tanítványok, Jakab és János, mondták: Uram! akarod-e, hogy mondjuk: Szálljon le a tűz az égből és eméssze meg őket? És hozzájuk fordulva megfeddé őket, mondván: Nem tudjátok minő lelkűek vagytok? Az Emberfia nem jött lelkeket veszteni, hanem üdvözíteni (Lk.

9, 54—56.) Az apostolok buzgalma nem volt igazi buzgalom, hanem a bosszúállás szenvedélye ragadta el őket; ezért igen rászolgáltak a fedésre. A szenvedély sohase jó tanácsadó, majdnem mindig megcsal bennünket és az a legnagyobb baj, hogy erényeknek véljük azokat. Mennyire vigyáznunk kell tehát, ne hogy az erény álarca alatt szenvedélyeinknek hódoljunk. Jézus üdvözíteni jött, nem elveszíteni és azért nem is akarja észrevenni a sértő elbánást a városbeliek részéről. Hányszor elvesztünk volna, ha az Úr Jézus nem üdvözíteni jött volna! Bárcsak mi is mindig az üdvösségünkre lennék tekintettel, minden cselekedetünket erre irányítanók, hogy valóban üdvözüljünk is. Mester taníts meg erre minket!

339. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. A bélpoklosság a legszörnyűbb betegségek egyike. Jézus egy alka-

lommal egyszerre tíz ilyen bélpoklost meggyógyított, és nagyon fájt neki, szóvá is tette, hogy gyógyulását csak egy jött vissza megköszönni. Csunya egy bűn a hálátlanság. A bélpoklosoknak nem volt szabad a többi emberek között lakniok, mert betegségük ragályos volt, és az esetleg meggyógyultakat a tudós papok nyilvánították ki egészségeseknek. Jézus elé: Tíz bélpoklos jöve, kik távol megállának. És fölemelvén szavokat mondák: Jézus Mester! Könyörülj rajtunk! (Lk. 17, 12. 13.) Tökéletlenségeink teszik a mi lelkünket ilyen bélpoklossá. Bár megalázódnánk, és tisztátalan mivoltunk tudatában megállanánk távol a végtelen szent Isten előtt, és epednénk, hogy megszabadulhatnánk attól, és kiáltanánk teljes önmegadással: Isteni Mester! Könyörülj rajtunk!

2. Jézus egy ujjal sem nyult hozzájuk, csak elküldötte őket a papokhoz. És lön, mikor mentek megtisztultak. (Lk. 17, 14.) A törvény

ezt írta elő. Jézus tehát példát mutatott nekünk arra, hogy úgy gyakoroljuk a szeretet és irgalmasság művét, hogy azért a törvényt se sértsük meg. Ilyen a rendezett, a helyes szeretet; az soha sem sérti meg a szeretet cselekményeivel a felebaráti szeretetet, sem az igazságos törvényt, vagy szabályokat; soha sem mulasztja el miattuk szoros kötelességeit. Nagy dolgot követelt a bélpoklosoktól Jézus, vakon kellett hinniök és engedelmeskedniök Jézus szavára, és mert így tettek és azonnal útra keltek, útközben meg is tisztultak. Hivő lelket segít meg Jézus, és az engedelmeskedést jutalmazza meg, nem pedig az okoskodó lelket. Mindenkor nagy kegyelmeket nyerünk, mikor Isten, vagy az előljárók parancsát teljesítjük; olyanokat, aminőkre gondolni sem mertünk volna.

3. Sok kegyelmet nyerünk az Istentől, de kevesen köszönik is meg azokat. Még a szamaritánus is meg-

szégyenít minket, pedig az csak testi egészségét nyerte vissza. Mi nekünk is szól az Úr Jézus panaszszava: Egy pedig közülük, látván, hogy megtisztult. visszatéren nagy szóval magasztalván az Istent, és arcra borula az ő lábai előtt, hálát adván, és ez szamaritánus vala . . . Nemde tízen tisztultak meg? Nem találtatott, aki megtérjen és dicsőséget adjon Istennek. (Lk. 17, 15—18.) A háladatlanság csak elzárja előlünk a kegyelmek csatornáját. Az igazi, a legszebb hála pedig abban áll, hogy a vett jókat helyesen használjuk fel.

340. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Az Ur Jeruzsálembe ment titkon, ott azonban már nem titkon, hanem nyilvánosan tanított a templomban. A zsidók kik őt halálra keresték, mivel nem jött népsereggel nyomában, és azt hitték, hogy

az ünnepekre fel sem mer jönni, sokat beszéltek felőle, és az egyik párt ámítónak, a másik pedig jó embernek tartotta őt. És fölméne az ünnepre, nem nyilván, hanem mintegy titkon. A zsidók tehát keresik vala őt az ünnepen, és kérdezik: Hol vagyon amaz? És sok beszéd vala a népsereg között felőle. Mert némelyek azt mondták, hogy jó. Mások pedig azt mondták: Nem, hanem ámítja a népet. Mind az által nyilván senki sem szóla felőle a zsidóktól való félelem miatt. (Jn. 7, 10—13.) Ime így is lehet Jézust keresni, megölési szándékkal. Az Istent tagadó, a gonoszságban elsüllyedt ember így keresi őt. Mikor halálos bűnt akarunk elkövetni, így keressük őt. És még csak annyira sem méltatták, hogy nevén nevezték volna. A tajtékzó düh ilyen, még a nevét sem akarja kimondani annak, kit szíve mélyen gyűlöl. Oh Jézusom! Mennyire megvetettek téged énérettem! Beszéltek is róla,

de csak titokban, a sereg beszélt róla és bár mindenkivel jót tett, mégis csak egy részük ismerte őt el jónak, a másik részük már hálatlanul népámítónak bélyegezte őt. Jót tett és rosszal fizettek neki vissza. De ne is várjunk soha mást a világtól, tegyünk bár nagyon sok jót, és cselekedjünk bár a legjobban. A nagyobb rész Jézus ellen fordult, csak kevesen merték őt védelmezni. Így jár mindenki, aki igaz úton jár. Csak kevesen állanak majd mellettük, és sokan lesznek, kik őket nem tudják szívelni, és minden rosszat rájuk fognak. De még az a néhány sem merte nyíltan pártját fogni Jézusnak, mert féltek. Akár csak mi. Minket is de sokszor elnémít, szinte gúzsba köt az emberek állásfoglalása és a félelem. Oh de másként állanánk, ha Istenért bátrak volnánk síkra szállani!

2. Volt miért beszélni Jézus felől, mert ő csak az ünnepek közepén jött fel, és azt hitték felöle az ellen-

ségei, hogy nem mer mutatkozni. De csalódtak: Midőn pedig az ünnep félig elmúlt, fölméne Jézus a templomba, és tanít vala. És csodálkoznak a zsidók mondván: Miképen tud ez írást, holott nem tanulta? (Jn. 7, 14. 15.) Azért késett, hogy a zsidók ádáz dühe kissé lecsillapodjék. A feldühödött emberek elől legjobb kitérni, de okosan. Vakmerően semmit sem szabad tenni, de a félelem miatt sem szabad semmit elhagyni. Azért felment. A zsidók meg is csodálták az ő tudományát, de csak megcsodálták, de hasznukra nem fordították. De hasonlítunk hozzájuk! Mert mi is tömérdeket olvasunk, és hallunk Krisztus tanításáról, és helyeseljük is. No és? arra, hogy meg is tegyük már nem kerül a sor. Pedig tudhatnánk, hogy az ítéletkor tudásunk mértéke szerint mondják ki felettünk az ítéletet.

3. Jézus tudta, hogy a szombat megszegéséért, mivel a 38 év óta

beteg inaszakadtat a fürdőtónál meggyógyította, halálra keresik őt, azért most nyíltan reájuk olvassa bűnüket. Nem adott-e Mózes törvényt nektek? és közületek senki sem tartja meg a törvényt. Miért kívántok engem megölni? Felelé a sereg és mondá: Ördögöd vagyon, ki kíván tégedet megölni? (Jn. 7, 19. 20.) Kemény szemrehányásban részesülnek Jézustól. De nekünk is jaj, mert nekünk is méltán elmondhatja: Nemde törvényt adtam nektek, és nem cselekszitek azt. A sereg gorombasággal felel. Isten fiára merik mondani: hogy ördöge van. Rettenetes! És Jézus hallgat, pedig az igazság feltárásával megfelelhetett volna a rágalomra. Ugyan miért fizetünk gorombasággal a gorombaságért? Ha Jézus eltűri a méltatlanságot, miért ne tenné meg ezt a föld férge, az ember?

341. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Az Úr Jézus a templomban való bátor fellépésével a sereget ismét megnyerte, mert a nép előtt a bátorság mindig tiszteletreméltó valami. A farizeusok azonban tudomást szereztek a nép hangulatáról, és most már el akarták őt fogni, de a poroszlók meghatódottan hallgatták őt, és nem mertek vele szemben fellépni: Hallák a farizeusok, hogy a sereg ezeket suttogja felőle, azért . . . poroszlókat küldének, hogy megfogják őt. (Jn. 7, 32.) A nép ugyanis Messiásnak hitte már Jézust. A legegyszerűbb nép tehát már hitt őbenne, és szerette, és ez a farizeusokat vérig sértette, mert tekintélyük elvesztésétől féltek, Lám mint ragad egyik szenvedély a másikra: Mondá tehát nekik Jézus: Még egy kevés ideig veletek vagyok, azután ahhoz megyek, ki engemet küldött. Keresni fogtok engem, de nem ta-

láltok meg. (Jn. 7, 33. 34.) Bár soha ne hallanók, hogy elmegy tőlünk Jézus! Soha ne hallanók, hogy őt nem találjuk többé meg! Éppen ezért addig keressük, amíg megtalálhatjuk, és azután tartsuk őt magunknál.

2. Hiába akarták Jézus elfogatni, és így elnémitani, mivel még nem jött el az ő órája; rendíthetetlenül, még az ünnep utolsó napján is tanított a templomban; Az ünnep utolsó napján pedig megállta Jézus és kiálta mondván: Ha ki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék. (Jn. 7, 37.) Jézus e felszólítása nekünk is szól: Mindenkinek van valami kívánsága. Üdvét szomjazza mindenki. Csak az a baj, hogy ezt az üdvöt a világi örömeinkben, vigasztalásokban, a szennyes vízben vélik meglesni; és mohón isszák azt. De ez nem üdítő, hanem fertőző víz, nem nyújt ez boldogságot, hanem csak beteggé teszi testünket s lelkünket egyaránt. Nem ezt, hanem a mi üdvösségünket

és Istent kell szomjuhoznunk és Istenben, és csakis őbenne, leljük meg majd az üdvösség vizét, és ihatunk belőle, amennyit csak birunk. Elég nyomoruság, hogy nem tettük ezt eddig és szomjasan maradtunk.

3. Jézus nagyon jól tudta, hogy miért állják őt körül a farizeusok szolgálói, de azért csak tovább beszél. Rendíthetetlenül tanított tovább, azért nem is merték őt elfogni. pedig az volt a parancsuk: Némelyek pedig közölköztek meg akarják őt fogni, de senki sem veté rá kezét. (Jn. 7, 44.) Az állhatatos kitarítás elől kitérnek a veszedelmek. Ha valamihez erényből fogtunk hozzá, az emberektől való félelem miatt soha abba ne hagyjuk. Veszély fenyeget? megtöri azt az állhatatosságot.

Huszadik hét pünkösd után.

342. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Mikor a farizeusok és a hatalmon lévők a templomba küldötték a poroszlókat, azzal az utasítással, hogy ott fogják el Jézust, nem számítottak arra, hogy a poroszlók nem merik őt elfogni. Nagy volt tehát a meglepetésük, mikor jelentették, hogy nem volt lelkük az ő lefogására: Eljövének tehát a poroszlók a papi fejedelmekhez és farizeusokhoz, és ezek mondták nekik: Miért nem hoztátok el őt? (Jn. 7, 45.) Íme mennyire örködnék azon, hogy gonosz parancsukat teljesítik-e? Még kérdőre is vonják a poroszlókat, hogy miért nem teljesítették az adott parancsot? Bár ilyen éber vigyázattal örködnénk mi is szent eltökéléseink végrehajtásán. Bár tudnánk bosszankodni afelett, hogy

ismét nem voltunk emberei szavunknak, ígéretünknek! Eltökélni magunkat valamire és semmit sem tenni, annyi, mint éhesnek lenni és semmit sem enni. Az akarhatnám-ság nem elég, cselekedni is kell.

2. Kár volt a farizeusoknak kérdőre vonni a porozslókat, mert feleletük legnagyobb dicsérete volt Jézusnak: Felelének a porozslók: Soha ember így nem szólott, mint ez az ember. (Jn. 7, 46.) Jól mondja Theophylactus: Nem adtak semmit a farizeusok haragjára, és bár mint szolgákat küldötték őket, nem a papi fejedelmek kívánsága szerint beszéltek. Nyíltan megmondják, hogy Jézus beszéde egészen elragadta őket, ezért nem foghatták el őt. Azok előtt merik őt dicsőíteni, akik mindenáron elnémítani akarták az isteni ajakat. Ez a szabad szókimondás Isten érdekében igen dicséretes. De éljünk ezzel a szent szabadsággal magunkkal szemben is, sőt ha kell másokkal szemben is. Ne azt mond-

juk, ami nekik tetszik, hanem ami üdvös.

3. El lehet képzelni a farizeusok és papi fejedelmek tehetetlen dühét erre a jelentésre : Mondák nekik a farizeusok : Talán ti is el vagytok ámítva ? Vajjon a fejedelmek és farizeusok közül hitt-e valaki őbenne ? De ez a népsereg, mely nem tudja a törvényt, átkozott. (Jn. 7. 47—49.) Azt kellett volna kérdezniök a poroszlóktól, hogy hát mit is beszélt ; de ők nem ezt teszik, hanem csak gyalázkodnak. Megvakította őket a harag és a gyűlölet. Így van az, amikor a szenvedély egészen hatalmába keríti az embert, ilyenkor a józan észnek nincs szava. Sőt tovább mennek, mert az ő tekintélyükkel állanak elő, és nagy büszkén őt lekicsinyelik, és megvetőleg kijelentik, hogy közülük senki sem hitt benne, csak is a tanulatlan, bárgyú, babonás nép követi Jézust. Így rejti el Isten a dölyfös bölcsek elől az isteni titkokat, de kinyilat-

koztatja magát a kicsinyeknek és alá-
zatosoknak. Azért ha izlelni akar-
juk, hogy milyen édes az Úr, le-
gyünk mélységesen aláztatások. Mire
vetemednek, már nem is urai maguk-
nak, mert még a népet is megát-
kozzák, mivelhogy hisz Jézusban.
Inkább a gögös kevélység átkozzon
meg minket, mint a szelid Úr Jézus.

343. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. A farizeusok és Jézus többi
ellenségei mindig azon fáradoztak,
hogy Jézust valamikép lejárássák a
a nép előtt, miért is mindenféle mó-
don megkísértették őt. Ez volt a
céljuk akkor is, amikor egy ház-
ságtörésen ért nőt vittek eléje, hogy
ő ítélkezzék fölötte: A törvényben
Mózes az effélét megköveztetni pa-
rancsolta. Te tehát mit mondasz?
Ezt pedig mondják vala, kísértvén
őt, hogy vádolhassák. Jézus pedig
lehajolván ujjával ír vala a földön.

(Jn. 8, 3. 6.) Ismerték, hogy a bűnösökkel igen szeliden bánik, és arra számítottak, hogy most valami törvény ellenes nyilatkozatot tesz. De csalódtak, mert Jézus nem felelt, hanem a földön írt ujjával. Mert mindent tudott, nem ítélték azonnal. Mi nem így szoktunk tenni, mert bár semmit sem tudunk, mégis azonnal készek vagyunk ítéletet mondani. Hogy írni kezdett, ezzel már is elárulta, hogy hajlandó felmenteni a bűnöst. De ezzel tanított is minket. Mert miként az eső és a szél elmosza, elviszi a porba írt dolgokat, úgy törlik el a bánatos sóhajok és könnyek földi életünkben a nem nagy bűnöket.

2. A farizeusok is észrevették, hogy Jézus halogatásával megmenteni akarja a bűnös nőt, azért egyre sürgették a szóbeli feleletet: Midőn pedig szorgalmazván, kérdezik őt, fölemelkedvén mondá nekik: Aki bűn nélkül vagyon köztetek, először az vessen követ rája. (Jn. 8, 7.) Mert

tudta, hogy kísértik csak őt, azért nem oldozza fel a házasságtörő nőt, hogy a törvény betűit is megtartsa; de el sem ítéli, mert irgalmas és nem azért jött, hogy elveszítse a megtalált bűnöst, hanem hogy felkeresse, ami elveszett. Remek tanítást adott ebben nekünk. Mielőtt megítélnénk másokat, gondoljunk magunkra, zabolázzuk meg nyelvünket, tartsuk féken elítélésre való hajlandóságunkat és vizsgáljuk meg, vajjon mi mentek vagyunk-e, azoktól a bűnöktől, amelyek miatt másokat olyan könnyen megítélünk. Mert vagy bűn nélkül kell lennünk, ha ítékezni akarunk, vagy ne ítéljünk el másokat, mikor magunk se vagyunk különbek.

3. Jézus ismét lehajolt és írt. Amíg ő így irogatott, a vádlók, kezdve a véneken, egyenkint elosontak, úgy hogy Jézus magára maradt a bűnös asszonnyal: Felemelkedvén pedig Jézus mondá neki: Asszony, hol vannak, akik vádoltak? Senki sem

ítélt el téged? Ki mondá: Senki Uram! Mondá neki Jézus: Én se ítélek el téged! Eredj és többé ne vétkezzél. (Jn. 8, 9, 10.) Mint Szent Béda mondja, kénytelenek voltak beletekinteni a maguk lelkébe és egyenkint elpárologtak, mert úgy találták, hogy ők inkább megérdemlik az elítélést. Csak bűneinkre kell tekintenünk és úgy megborzadunk azok láttára, hogy a mások bűneit észre sem merjük venni. A mélyen megszégyenített, bűnbánatos asszony egyedül maradt és felébredt benne a bocsánat reménye. Jézus felemelkedik, irgalmas szemei az asszonyon pihennek és felmenti őt. Védelmébe vette a bűnöst, hogy megalázza ellenségeit és mint kegyes bíró ki mondja a felmentő ítéletet. Miért ne remélnénk ebben a kegyelmes és irgalmas Istenben minden bűnünk ellenére is? De van valami, amiről nem szabad megfeledkezni: Többé ne vétkezzél!

344. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Tanulságos Jézusnak tanítása a templomban. Én vagyok a világ világossága, aki engem követ nem jár sötétségben. (Jn. 8, 12.) Jézus a mi világosságunk, ennél a világosságnál ismeri fel az emberi elme a jót és a rosszat, az igazat és a hamisat, az erényt és a bűnt. Nélküle: Tapogatni fogsz délben és nem lesz szerencséd utaidon. (Móz. V. 28, 29.) Sötétséget parancsolsz és éj van (t. i. a lélekben) amely alatt mind kimennek az erdei vadak. (103, 20. zs.) Bár felkelne lelkünkben ez a napfény, és látnók magunkat a magunk valóságában. Csak az nem jár sötétségben, aki Jézust követi. Lám miért oly sötét a mi lelkünk! Mert nem járunk Krisztus világosságában, mert nem úgy élünk, mint kellene; hanem olyant, amelyet Jézus életével és tanításával is kárhoztat; mert bár elismerjük őt Iste-

nünknek, de már nem dicsőítjük meg őt mint Istenünket.

2. Máskor megmondotta nekik Jézus: Ismertek engem, tudjátok is, honnan való vagyok (Jn. 7, 28.) most mégis: Mondják azért neki: Hol van a te atyád? Felelé Jézus: Sem engem nem ismertek sem Atyámat. (Jn. 8, 19.) Valóban tudták is ezt az ő ellenségei, de csakis tudták, hogy e tudásuk szerint éljenek, arra már nem vigyáztak; sőt úgy éltek, hogy az semmiként sem felelt meg annak, amit Krisztus szóval és tettel hirdetett. Sajnos Jézus e panaszra reánk is áll, pedig lelki életet élők volnánk; mert életünk azt mutatja, hogy sem Jézust, sem az ő Atyját nem ismerjük. Krisztus ugyanis kárhoztatja a szabados életet, mi pedig így élünk, ő került az emberek tiszteletét, dicséretét, mi pedig rajongva keressük. Ez volna Isten megismerése? Hisz: aki azt mondja, hogy ismeri őt, de az ő parancsait (t. i. tanítását és példá-

ját) nem tartja meg, hazug az, mondja Szent János I. 2, 4.

3. Ismét mondá tehát nekik Jézus : Én elmegyek, és majd kerestek engem, és a ti bűnötökben meghaltok. (Jn. 8, 21.) Nem határozottan mondotta ezt, hanem feltételesen : Ha nem hisztek, hogy én vagyok. (Jn. 8, 24.) Mert egyesek a zsidók közül is hinni fognak, de a többieknek a bűne olyan nagy, hogy alig fognak megtérni, ezek a bűnben halnak meg. És miért: Mert: Ti innen alulról vagytok . . . ti e világból vagytok. (Jn. 8, 23.) Mert földiesen gondoltok, és még ezzel kérkedtek is. Ezek az igék alkalmasak arra, hogy megrettenjünk. Végre mégis csak el kellene már hagynunk e világ ösvényeit, hogy ne az alantos, e világ gondolkozása szerint éljünk, hanem emelkedjünk már fel az örök isteni magaslatokra.

345. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Az Úr templomi beszédének hatása alatt sokan hittek ő benne: Mondá azért Jézus ama zsidóknak, kik neki hívének: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal tanítványaim lesztek. (Jn. 8, 30. 31.) Ime Krisztus jó tanítványainak az ismertető jele: teljesen ismerik és meg is tartják a Mester tanítását. Ehhez tudás kell elsősorban. És ha már tudjuk, mit tanít az Úr, akkor ismerjük a világ tévedéseit is, mert az homlok egyenesen ellenkezőt tanít. De a tudás még nem elég. Mert a keresztény életben csak annyit tudunk, mint amennyit meg is teszünk. A tudásunk nem lehet csak tudomány, hanem életnek kell lennie; csakis az Krisztus tanítványa, aki Krisztus tanítása szerint él.

2. A zsidók gőgje ez ellen tilta-

kozott, azért: Felelék neki: Ábrahám ivadéka vagyunk, és soha senkinek sem szolgáltunk. Miképen mondod te: Szabadok lesztek? Felelé nekik Krisztus: Bizony, bizony mondom nektek, hogy minden, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek. (Jn. 8. 33. 34.) Azzal kérkedtek, hogy embernek nem szolgáltak, de azzal már nem törődtek, hogy a bűnnek rabszolgaságában élnek, pedig mennél édesebbnek tűnik fel ez a rabszolgaság, annál keményebb az. Mert senkit le nem győz a bűnös vágy, csak ha maga is akarja, maga is kedveli. Már pedig megmondotta Szent Péter: Mert aki valakitől legyőzetik, annak szolgája is. (II. 2. 19.) Édes ez a szolgaság, mert magunk is szeretjük, de kemény is, mert minél többet engedünk vágyainknak, annál hevesebben ostromolnak, annál inkább gyötörnek minket. Azért halljuk meg a próféták intelmeit: Old meg nyakad bilincseit. (Iz. 52, 2.) és mondjuk a

vágyaknak nemes eltökéléssel: Nem szolgálok! (Jer. 2, 20.)

3. Az Úr Jézus megfelelt nekik: Ha Ábrahám fiai vagytok, Ábrahám tetteit cselekedjétek. (Jn. 8. 39.) Nem a születés a fontos, hanem a nemes vér tettekben való megnyilvánulása. Isten nem ad semmit arra, hogy kinek az ivadékaik vagyunk, nem az írá-sokra, hanem a tettekre tekint. Nem is mind keresztények, akik ilyenek-nek vannak beírva. Az Istenfiúságot másként kell bebizonyítanunk, olyan tetteket kell véghezvinnünk, aminő-ket Krisztus az Isten megtestesült Fia cselekedett. A szó és a tett na-gyon messze esnek egymástól; tet-tekkal kell megmutatnunk, hogy Jézus tanítványai vagyunk. Öltsetek fel magatokra Krisztust, int minket Szent Pál is.

346. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Mindig úgy szokott lenni, hogy aki bátran megmondja az igazságot,

azt a hamisságban járók gyűlölik és elnémítani akarják. Templomi beszéde miatt az Úr Jézus mégjobban magára vonta a farizeusok már amúgy is nagy haragját és megakarták követni. De a rettenhetetlen Jézus szembe szállott velük : Ki fedd meg engem közületek a bűnről ? Ha igazságot mondok nektek, miért nem hisztek nekem ? Aki Istentől van, Isten ígéit hallgatja. Ti azért nem hallgatjátok, mert az Istentől nem vagytok. (Jn. 8, 46. 47.) Mi aligha mernők kimondani azt, hogy ki vádolhat minket a bűnről, mert lelkiismeretünk azonnal megszólalna. Az még nem elég, ha elmondhatjuk, hogy senki semmit sem bizonyíthat reánk; mert bár az emberek nem is, de Isten szeme látja titkos bűneinket, ő a vesénkben, szívünkben olvas. Jézus tanítása igazság, nem akar minket megcsalni és bűn sem terheli őt. Miért nem hiszünk tehát neki ? Miért kárhozzatjuk tanítását életünkkel ? Az Isten fiai Jézus tanítása szerint él-

nek. Sajnos, mi nem igen élünk így. Hogy Isten fiai vagyunk-e, azt könnyen felismerhetjük abból, hogy miként hallgatjuk Jézusnak a világ tanításával ellenkező tanítását, a tanító Jézust és az ő sugallatait.

2. Jézus felelete csak olaj volt a tüzre: Felelék azért a zsidók és mondták neki: Nemde, jól mondjuk mi, hogy szamaritánus vagy és ördögöd vagy? Felelé Jézus: Én nekem ördögöm nincsen, hanem tisztelem Atyámat és ti tiszteletlenséggel illettek engem. Én azonban nem keresem dicsőségemet, van aki keresse és megítélje. (Jn. 8, 48—50.) Rettegetes dolgot mondanak szemébe. Azt mondják az Isten fiáról, hogy ördöge vagy. És ő ezt is szeliden utasítja vissza. Ilyesmire mi bizony már igen felindulnánk és keményen, sőt gorombán vágnánk vissza. Az ördög éppen mert ördög, nem tiszteli az Atyát. Mikor tehát ezzel sértegetik az Úr Jézust, az Istennek a Fiát, az igaz Istent bántják meg: és

ez már ördögre valló szellem. Miniket minő szellem vezérel? Jézus bosszút állhatna és kereshetné az ő dicsőségét, de csak a világ keresi azt bosszúállással, ő nem teszi. Mi szinte égnénk a megtorlás vágyától, hogy így dicsőségünk legyen. Mire való ez a bosszúállás és hiú dicsőség keresés, ha reá szolgáltunk, megadja nekünk azt az Isten; ha nem, miért akarjuk mindenáron bitorolni, hisz ez a vélt dicsőség úgylis eltűnik az ítélet napján és csak megszégyenülésünkre leszen, Istennek adjunk minden tiszteletet és dicsőséget, mert egyedül csak őt illeti meg az.

3. Az Úr Jézus Ábrahámra hivatkozott és erre a zsidók reá támadtak: Még ötven esztendő sem vagy és Ábrahámot láttad? Pedig nem ezt mondotta, hanem hogy Ábrahám látta az ő napját és örvendezett. És ez a gúny nagy kijelentésre kényszeríti Jézust: Bizony, bizony mondom nektek, mielőtt Ábrahám lenne, én vagyok. Azt mondotta ezzel, amit Isten

mondott Mozesnek az égő csipke bokorból, hogy ő „Aki van” vagyis örökkévaló Isten ő. Ezt a zsidók azonnal megértették, mert mint Istentkáromlót megakarták kövezni. Köveket kapának tehát, hogy rája hajtsák, Jézus pedig elrejté magát és kiméne a templomból. (Jn. 8, 57—59.) Jól mondja sz. Ágoston : Ugyan hová futhatott volna ez a nagy keménység, mint a magához hasonlókhöz a kövekhez. Így tesz a megkövesedett, szenvedélyeiben megkeményedett szív is. De ilyen kemény, durva kövek a felebarátunkkal szemben való kemény, durva szavak is, ezekkel azonban magát az Istent dobáljuk meg. És amiként elrejtözött az Úr Jézus, mert megakarták őt kövezni, úgy mi előlünk is elrejtözik, amikor durván rátámadunk embertársunkra. Kiment, hogy engedjen, kitérjen dühük elől ; de leginkább a mi tanításunkra tette ezt, hogy sohase szítsuk a harag tüzét.

347. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. A zsidók megakarták kövezni Jézust a templomban, mert Isten fiának mondotta magát; azért az Úr feleletképpen egy harminc éves vakonszülöttet gyógyított meg csodálatosan. Az Úr a jeruzsálemi templom környékén járt és ott egy vakonszülött emberre akadt és a tanítványok megkérdezték Jézust: Rabbi, ki vétkezett, ez-e vagy az ő szülei, hogy vakon született? Felelé Jézus: Sem ez, sem az ő szülei, hanem hogy kijelentessenek az Isten cselekedetei őbenne. (Jn. 9, 2. 3.) Rettenetes az emberi elgondolás, mihelyt szerencsétlenséget látnak, máris csak az Isten büntetésének akarják azt minősíteni. A tanítványok is vakmerően ítélték és mint sz. Ruppert apát mondja, az ily könnyelmű elítélésre mindnyájan igen hajlunk. De miként a tanítványok tévedtek, mi is a legtöbbször hamisan vélekedünk mások

felől. A testi fogyatékosok nem mindig Isten büntetései, a bajok se mindig a bűneink miatt érnek minket, hanem megpróbáltatások, érdemszerző alkalmak és nem egyszer Isten nagy műveinek kinyilvánulására történnek. De mi is vakok vagyunk, bár lelkileg és nem testileg, bár mindig az Isten dicsőségéért érnének ezek minket ; de sajnós, mástól van, a szenvedély: tüze hull reám és nem látom meg a napot, mondja felőlünk a zsoltáros. (57, 9.)

2. Nem olvassuk az Írásban, hogy ez a vakonszülött könyörgött volna Jézushoz, hogy adjon neki látást. mert fogalma sem volt a látás gyönyörűségéről ; az Úr őt minden kérés nélkül meggyógyította. Képe volt ő a pogányságban szenvedőknek, kik már ebben születtek, ezek a népek Jézus nyálából és földből készített sárra szorulnak, el kell menniök a Siloe tavához a „Küldött” kegyelem vizéhez, benne meg kell mosniok szemüket és a hit látására ébrednek :

A földre pökvén, sarat csinála nyálból és a sarat annak szemeire kené. (Jn. 9, 6.) A sártól még a jó szem is könnyen megvakulhat és ime most Jézus ezzel nyitja meg a vakonszülöttnek a szemeit. Isten nem emberi módon cselekszik. Sokszor azt vélnők, hogy ártalmunkra van az ő műve, mert kísértéseket bocsájt reánk, mert lelki szárazsággal sújt, megaláz ; ez nem bűneink miatt ér minket, hanem sokszor csak azért, hogy a lelkünk megedzödjék, lelkünket mennyei fény áraszsa el és felmagasztaltassunk. Ne az emberi gondolkozást vegyük zsinór mértékül, hanem bízzuk magunkat teljesen az isteni gondviselésre, mert ami látszat szerint ártalmunkra lenne, azt a mi javunkra fordítja a legtöbbször.

3. Siloe tavában megmosta szemeit a vakonszületett és látott. De előbb vakon kellett követnie Jézus utasításait ; Eredj, mosdjal meg a Siloe tavában, (ami elküldöttnek értelmezetik). Elméne tehát és megmosdék

és mint látó tére vissza. (Jn. 9, 7.) Mondhatta volna: Uram! miért küldesz oda, hisz az a víz csak víz, az erő meg benned vagy, te nélkül is megadhatod szemeim világát. De ha már meg is kell mosakodnom, miért éppen oda küldesz, egy vaknak nagy út odáig, van itt a közelben is elég víz, sáros szemem miatt majd kinevetnek engem az emberek. De nem szólt semmit, minden gondja arra irányult, hogy mennél pontosabban teljesítsen mindent. Vak szófogadásának meg is volt az eredménye, mert megnyíltak a szemei. Mindig csak haszonnal és vigasztalással jár, valahányszor teljesítjük az isteni sugallatokat, meg tesszük minden ellenvetés nélkül Istennek és az előljáróknak parancsolatait.

348. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. A vakonszületett csodálatos gyógyulása nagy feltűnést keltett. Az

emberek nem akartak hinni szemeiknek: A szomszédok . . . így szólának: Nemde ez az, ki ott ült és koldukt valaha? Némelyek mondták, hogy ez az; Mások: Nem, hanem hasonló ahhoz. Ő pedig monda: Én vagyok. Kérdezék tehát őt: Miképpen nyíltak meg szemeid? Felelé: Az az ember, ki Jézusnak mondatik, sarat csinála és megkente szemeimet és monda nekem: Menj a Siloe távára és mosdál meg. És elmenék és megmosdám és látok. (Jn 9, 8—11.) Ezt a gyógyulást nem a sárnak, sem a víznek, de még a hitének sem tulajdonította, hanem egyedül annak: Kitől van minden jó adomány. (Jak. 1, 17.) Csakis Őbelőle csergedez minden jónak forrása. Van úgy, hogy némelykor emberek útján nyújtja azokat, de ezek az emberek csak eszközök, Őneki kell hálát adnunk.

2. A meglepő nagy esemény hamar eljutott a farizeusok fülébe és ezek nagy vizsgálatot tartottak, maguk elé rendelték a vakonszületettet

is, sőt még szüleit is, hogy Jézus e nagy csodáját leleplezzék és ellene felhasználhassák. Elvívék a farizeusokhoz. (Jn. 9, 13.) Előbb kikérdezik a koldust, hogyan történt, hogy most lát? A koldus előadja az esetet egyszerűen, ugyanazon szavakkal, mint előbb elmondotta a szomszédoknak. Majd megkérdezik őt, mivel szakadás vala a farizeusok között, egyik párt bűnösnek tartotta, mivelhogya ezt a csodát is szombaton cselekedte, míg a másik párt a csoda miatt védelmére kelt, . . . hogy a meggyógyult ugyan mit tart Jézus felől? Nyíltan felelte: hogy próféta. Erre már kétségbe vonták azt is, hogy azelőtt vak volt. Előhívták tehát szüleit, hogy vajjon ez az ő fiúk és valóban vakon született-e? Ugyan miért ez a nagy vizsgálat? Az Isten akarta ezt így, hogy a csoda mennél több ember megtérésére szolgáljon; a farizeusok azonban Krisztust akarták megbélyegezni, az ő hírnevét akarták tönkre tenni. És nyilvánosan gya-

lázták amiatt, hogy nem tartja meg a szombatot. Lám, mennyire bántja az irigy embert mások híre, neve. Baj volna, ha a mások dicsősége a mi szemünket is szúrná.

3. Ismét előhivák tehát az embert, ki vak volt, és mondák neki: Adj dicsőséget az Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös. (Jn. 9, 24.) Mert előbb a szüleit is vallatóra fogták, hogy ez-e az ő fiuk, és valóban vakon született-e? De a szülők, félvén, kitértek az egyenes válasz elöl; azt megmondották, hogy az ő fiuk, azt is megvallották, hogy valóban vakon született, de hogy hogyan lát most, arra nem adtak választ, hanem oda nyilatkoztak, hogy már nem gyerek az ő fiuk, majd megmondja ő. Mivel tehát szüleivel ellene mit sem bizonyíthattak, a leg-erősebb fegyverhez nyúlnak, a valóság örve alatt vallatják. De mindjárt egész tekintélyüket is latba vetik, hogy a koldus az ő szájuk íze szerint beszéljen. Mindhiába. A

koldus szent szabadsággal védelmére kel Jézusnak : Ha bűnös-e azt nem tudom, de egyet tudok, hogy vak voltam és most látok. S amikor még tovább faggatják, és újra elbeszéltetik vele az eseményt, már gúnyosan odamondja nekik : Talán ti is tanítványai akartok lenni? Erre a farizeusok megátkozzák, de a koldus nyíltan szemükbe mondja : hogy éppen azt nem érti, hogy a farizeusok mindig Jézus ellen vannak, és ő mégis megnyitotta az ő szemeit. Tudjuk pedig, hogy Isten a bűnösöket meg nem hallgatja. Ha ez nem Istentől való, nem tehetett volna semmit. (Jn. 9, 25. 31. 33.) Még nem ismerte, hogy Jézus Istennek a fia, mégis buzgón védi Jézus becsületét. Van-e bennünk ekkora buzgóság, és ekkora bátorság, hogy a rágalmazott Jézusnak védelmére mernénk kelni? Már pedig ami szent hitünkben jól tudjuk, hogy Ő a mi Istenünk. Mit neki most a farizeusok tekintélye, ő csak az igazságot, és

a csodát magasztalja. Minket azonban könnyen megtéveszt az emberi tekintet, hányszor elhagyjuk miatta a jót, és eltűrjük, hogy az Istent bántalmazzák!

Huszonegyedik hét pünkösd után.

349. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. A vakonszületett és csodálatosan meggyógyult koldus bátran védelmére kelt Jézusnak, és azért magára vont a farizeusok rettentő haragját. Kiátkozták őt, kivetették a zsinagógából. A gonoszok egy percre sem tűrik meg azokat a társaságukban, kik az erénynek, Krisztusnak érdekében síkra mernek szállani. Miért? Mert nem felel meg viselkedésük az ő szellemüknek, mert nem értenek egyet az ő gondolkozásukkal, nem úgy beszélnek,

mint ők szeretnék, és könnyelműségüket nyíltan elítélik. El kell annak az ilyesmire készülnie, aki Krisztust akarja követni, az ilyent kerülik a léha emberek, kizárják társaságukból; de csak az emberek, mert az Isten ezért barátjukká lesz.

2. Meghallá Jézus, hogy kiveték őt, és találkozáván vele, mondá neki: Hisz-e te az Isten fiában? Kérdé amaz és mondá: Kicsoda az Uram, hogy higgyek benne? És mondá neki: Láttad is őt, és aki veled szól, ő az. Amaz pedig mondá: Hiszek Uram! És leborulván imádá őt. (Jn. 9, 35—38.) Mihelyt szégyen érte ezt a koldust, mert Jézus védelmére kelt, már is ott terem Krisztus, mondja al. sz. Cyrill. Előbb csak a testi szemeit nyitotta meg, de most megnyitja lelki szemeit is. Ez legyen a mi vigasztalásunk, mikor az erény miatt mintegy számkivetnek minket és gyűlölnék bennünket.

3. És mondá Jézus: Itéletre jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak, és akik látnak, ne lássanak. (Jn. 9, 39.) Valóban így van. Mert az egyszerű és tanulatlan embereket, akiket mások lenéznek, felvilágosítja szent kegyelmével; míg az égiek dolgában, homályban hagyja a bölcsességükben büszkélkedőket. Isten elrejtí az okosak és bölcsék előtt a mennyei dolgokat és a kisedeknek, az alázatosoknak jelenti ki. (Mt. 11, 25.) Krisztus kegyelmétől függ, hogy lássunk. Ha tehát szeretnők látni az isteni dolgokat, nem szabad látnunk, nem szabad becsülnünk a földi dolgokat.

350. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Azt mondotta az Úr Jézus: Én vagyok a juhok ajtaja. (Jn. 10, 7.) Csak akkora dolgot vihetünk be az ajtón keresztül, amekkora által fér azon; ha nagyobbat akarunk, vagy

az ajtót kell kivennünk, vagy a beviendőből kell lefaragnunk. A magas termetű ember csak úgy mehet át az alacsony ajtón, ha lehajol, már pedig azt írja sz. Pál, hogy az az ajtó, amelyen át beléphetünk az életbe, a krisztusi életbe itt, a mennyekbe ott: a megrövidített ige, az alázatosság. (Róm. 9, 28.) Csak az juthat be rajta keresztül, aki elmondhatja a zsoltárossal: Nem jártam nagy és fölöttem való csodálatos dolgokban. 130, 1. Alkalmazkodnunk kell tehát az alacsony kapuhoz, és nem szabad felmagasztalni lelkünket. 130. zs. 2.

2. Azt mondja tovább az Úr Jézus: Aki én általam megyen be, üdvözülni, bejár és kijár és legelőt talál. (Jn. 10, 9.) Nincs is biztosabb kapuja az üdvösségnek, mint Jézus Krisztus alázatossága. Krisztus: Megalázta magát . . . annak okáért az Isten is fölmagasztalta őt. (Phil. 2, 8. 9.) Bejárunk ezen az ajtón, amikor elmélkedünk az isteni titkokról:

ezeket pedig a kisdedeknek jelenti ki: kijárunk rajta, amikor követjük Jézus életét, ez pedig teljesen alá-
zatos és megvetett élet volt; és le-
gelőt találunk, midőn sz. Gergely
szerint a lelkünk belül eltelik
áhitattal, kívül pedig jámbor csele-
kedetekkel táplálkozik.

3. Én azért jöttem, hogy életök
legyen és bővebben legyen. (Jn.
10, 10.) Ezért lett az Isten fia em-
berré. Ezért üresítette ki magát.
Hogy élete legyen lelkünknek, azért
történt ez. Életünk tehát Krisztus
alázatosságán fordul. De jóságában
még ennél is tovább ment. Nem-
csak a váltságdíjat fizette le érettünk,
hogy így életünk legyen, hanem bő-
ségesebb életet is szerzett nekünk.
Vagyis azt akarja, hogy a magun-
kéből is tegyünk hozzá és mint sz.
Bonaventura mondotta, naponként
egyre növekedjünk. Ennek a növek-
vésnek azonban csak egy módja
van, fel kell öltöznünk Krisztus alá-
zatosságát. Vajjon nem érdemli meg

az örökkévalóság ezt a rövidke megalázódást ?

351. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Jézus a mi jó pásztorunk, miként maga is hirdette : Én vagyok a jó pásztor. (Jn. 10, 11.) Három ellensége van Krisztus juhainak. A ragadozó farkas, vagyis az ördög, a béres, vagyis a hamis, önző világ és a tolvaj, vagyis a lappangó önszeretet. Ezek mindig romlásunkra törnek. De van nekünk jó Pásztorunk, Jézus, aki megoltalmaz minket. Eltűri ellenségeinket, de csak azért, hogy alkalmunk legyen a győzelemre, és minket érette megkoronázhasson. Ő küzd bennünk és velünk. Ha mégis elbuknánk, az nem Krisztus gyengeségéből esik meg velünk, hanem a magunk hibájából történik. A jó pásztor ugyanis jó juhokat kíván ; szelíd, türelmes, kezes bárányokat. Sajnos mi nem vagyunk ilyenek.

2. Az Úr Jézus ismeri is az ő báránykáit, de azok is ismerik őt: Én ismerem enyéimet, és ismernek engem enyéim . . . és életemet adom az én juhaimért. (Jn. 10, 14. 15.) A jó pásztort e kettőről lehet felismerni. Micsoda vigasztalást nyújt ez a léleknek mindenféle viszontagságban és nehézségben! Csak higgyen és hozzá fordulhat, mert ismeri őt az ő jó pásztor. Ismeri őt, mert mindent tud és vele működik; ő tudja, mi a teendő, és meg is teszi azt bölcsen, olyan gondviselően, amint az éppenakkor kívánatos. Miért ne bíznók magunkat az ő gondviselésére? Hisz ő az Isten fia, életét is adja miérettünk, ennél nagyobb szeretetet már senki sem tanúsíthat irántunk. És nem köszívű ember-e az, aki az ő ily végtelen szeretetét sem viszonozza?

3. De Jézus megmondja nyíltan azt is, hogy miről ismerhetők meg az ő juhai: Az én juhaim szavamat hallgatják, és én ismerem őket, és

követnek engem. (Jn. 10, 27.) E kettőről lehet megismerni Krisztusnak juhait: hogy hallják, sőt meghallgatják az ő szavát, és követik őt. Bár hallgatnók meg mi is az ő szavát, akkor is, amikor nehezebb dolgokra hív minket. Mert sokszor szól így hozzánk: Ime én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé. (Mt. 10, 16.) Ha ilyenkor félünk és menekülni igyekszünk, már nem vagyunk Krisztus juhai. Még a köves legelőre is követnünk kell őt, mert: Az Úr igazgat engem, és semmi hijjával nem leszek. 22. zs. 1. Sőt el kell készülvén lennünk arra is, hogy mézárszékre vezet minket, hogy mint a juhot megöletésre vigyen. Másként nem lehetünk Krisztus juhai.

352. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. A templomszentelés ünnepének évfordulóján ismét Jeruzsálem-

ben van Jézus. A zsidók körülvették őt és nyilatkozatot akartak tőle kicsikarni, hogy ő-e a Messiás; és midőn Jézus ezt nyíltan hirdette, meg akarták őt kövezni: Körülvették őt tehát a zsidók és mondták neki: Meddig tartod függőben lel-künköt? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyilván. (Jn. 10, 24.) Jól mondja a zsoltáros: Sok tulok és kövér bikák (21, 13.) módjára vették őt körül s azután, mint Szent Béda mondja, nem hogy az igazságot megtudják, hanem hogy szaván fogják, intézik hozzá ezt a nehezteléssel telt kérdést. Rettene-nes az ő gonoszságuk. Mert más alkalommal, mikor nyilván megmon-dotta ezt, akkor meg így szóltak: Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed? (Jn. 2, 18.) Ami-kor cselekedetei tanuskodnak mel-lette, akkor szavát; mikor pedig szóval hirdeti Messiás mivoltát, ak-kor meg jelet, csodatetteket köve-telnek tőle. De azért sem szavát el

nem hiszik, sem tetteit el nem ismerik. Jól mondotta Izaiás: Aki hitetlen, hűtlenül cselekszik. (21, 2.) Bizony ebben mi is bűnösök vagyunk, mert sem tanítását, sem ragyogó példáit nem követjük.

2. Ar. Szent János azt mondja, hogy a tettek bizonyosága hitelre méltóbb, mint a szóbeli vallomás. Azért mondotta Jézus is: Felelénekik Jézus: Mondom nektek és nem hiszitek. A cselekedetek, melyeket én teszek Atyám nevében, azok bizonyoságot tesznek felőlem. (Jn. 10, 25.) Nincs hathatósabb bizonyosság arra nézve, hogy kik vagyunk, mint tetteink. Azért Jézus is azt akarta, hogy cselekedeteiből ismerjék fel őt, mert olyan jeleket tett, minőket senki más nem tehetett. Mirőlünk a cselekedeteink csak rosszat mondanak és félő, hogy majdan azt halljuk Isten szájából: Nem találom cselekedeteidet teljeseknek. (Jel. k. 3, 2.) Már pedig Szent Cyrill szerint nem szavaink, hanem tet-

teink mutatják meg azt, hogy jámbor emberek vagyunk.

3. Jézus szavaira: Az atya és én egy vagyunk! A zsidók különös választ adtak: Köveket vőnek föl erre a zsidók, hogy megkövezzék őt. (Jn 10, 30. 31.) Micsoda aljas eljárás! Arra kéri, sőt valósággal kényszerítik, hogy beszéljen egyszer már nyíltan és mikor ő nyíltan kimondja, hogy ő és az Atya egy, köveket ragadnak és meg akarják őt kövezni. A gyűlölet és irígység süketekké és vakokká tette őket és a buzgóság álarca alatt akarták kitölteni bosszújukat, mivel szerintük Jézus ezzel istenkáromlást követett el. A valódi istenkáromlók magát az Istennek fiát tartják annak. Lám, milyen álnok természetűek a gonosz szenvedélyek, lehetőleg az erény képében lépnek fel. Így szokta magára öltetni az alázatosság köntösét a gögös kevélység, így szokott a harag és aljas bosszúállás a buzgóság köpenyében fel-

lépni. Ugyancsak résen kell lennünk, hogy föl ne ülünk nekik. Tisztítsuk meg azért cselekedeteinket mindennemű szenvedélytől és majd nem esünk csalódásba.

353. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Jézus nem elégedett meg a tizenkét apostollal, még másik hetvenkét tanítványt is kiválasztott és szerte küldötte őket, de kettőnként, hogy amerre menendő, már előkészítsék az ő útját: Rendele az Úr más hetvenkettőt is és elküldé őket kettőnként az ő színe előtt . . . És mondá nekik: Az aratás ugyan sok, de a munkás kevés. Kérjétek ezért azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. (Lk. 10, 1. 2.) Az igazi tanítvány mindenkor az ő mestere színe előtt jár, a mester szeme örködik felette, azért mindenkor hajszálig híven teljesíti kötelességeit. Nincs is mása az

Isten színe előtt való járásnak. Lelkesítő szavakat adott nekik útra-
valóul; azt akarta szívükre kötni,
hogy mivel kevesen vannak, több
ember helyett dolgozzanak. Ha többet
tudunk tenni, tegyünk többet is,
sőt vállaljuk Istenért a legtöbb mun-
kát. Krisztus nem tűr tétlen mun-
kásokat, azért azt kívánja, hogy
kérjünk az Atyától sok-sok mun-
kást, kik kora hajnaltól késő estig
görnyedjenek a munkában, mert
nagy az aratás; és magunk is te-
gyünk meg mindent, ami csak te-
lik tőlünk. Ezeket a munkásokat
azonban az Isten küldi, nincs tehát
megengedve a tolakodás, törtetés,
a hely és tisztség válogatás, a ma-
gunk jelölése. Isten majd megmu-
tatja nekünk, hogy hol és mint dol-
gozzunk, nem szabad a magunk feje
után indulnunk. Amíg Isten küldé-
tésében járunk el, addig velünk van;
mihelyt azonban a magunk kényét-
kedvét követjük, magunkra hagy.

2. A küldetés igen nehéz: Men-

jetek, íme én elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. (Lk. 10, 3.) Bárányoknak mondja őket, mivel a legkedvesebb legelőre, a lelkek megtérítésére küldi őket. Előre megmondja, hogy üldözni fogják őket, nehogy, amikor valóban tapasztalják ezt, megzavarodjanak. A nagy küldetések mindig nagy nehézségekkel járnak; de azután Isten nagyobb dicsőségére is szolgálnak. Ne a nehézségeket, hanem Isten nagyobb dicsőségét tekintsük ilyenkor. Nagyot azonban sohasem tudunk véghezvinni, amíg meg nem szoktuk a kisebbeket.

3. Nagy és nehéz a küldetés, de nagy a jutalma is. Méltóság tekintetében egy színvonalra emeli őket Jézus magával: Aki titeket hallgat, engem hallgat és aki titeket megvet, engem vet meg. (Lk. 10, 16.) Akiket Krisztus küld, azok az ő nevében és az ő tekintélyével járnak el tisztükben. A követek személye is sérthetetlen és olybá ve-

szik az ő megsértésüket, mintha magát a küldőt bántották volna meg. A törvényes előjárók mindenkor az Istentől nyerik az előjárói hatalmat, nekik nem az ő személyükért, hanem Istenért kell készségesen és örömezt engedelmeskedniük. Hogy a parancs teljesítése, a szófogadás olyan nehezűnkre esik, az csakis onnan van, hogy az előjáróban nem Isten meghatalmazottját, hanem csak embert látunk. Ha Isten fülünk halatára és szemünk láttára parancsolna nekünk valamit, ugyancsak igyekeznénk azt megtenni, miért nem tesszük meg akkor azt is, amit ő mások útján parancsol és kíván tőlünk?

354. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. A tanítványok, a hetvenkettő, boldogan tértek vissza Jézushoz missziós útjukról. Azt mondták: Uram! Még az ördögök is engedelmeskedtek a te nevevedben. (Lk.

10, 17.) Bár nem fuvalkodtak fel, látván, hogy még az ördögök is engedelmesskednek nekik, mert mint megvallották, Jézus nevében és kegyelméből tehették ezt; mégis mint Szent Gergely mondja, a beszédükből valami kicsendül, hogy némi kis hiúság is volt bennük, ámbár csakis az örömük árulja el ezt, hogy t. i. még ördögöt is üzhettek. Ez a jóleső megelekedés és öröm még a jámbor embereket is előfogja, amikor Isten dicsőségére valami jól sikerült dolgot végeztek. De Istennek köszönhetjük, hogy erre minket kiválasztott, neki, hogy sikeresen véghezvihettük és bár nagyot műveltünk, azért mégis csak azt kell mondanunk, haszontalan szolgálak vagyunk. Igyekezzünk Istennek mindenben eleget tenni. Ha sikerül legyőznünk házi ördögünket, a szenvedélyeket, ne tulajdonítsuk még ezt sem a magunk érdemének, hanem egyesegyedül Isten nagy segédlemének.

2. Jézus nem akarja, hogy a tanítványok hiúságba essenek, azért lehüti nagy örömüket. Láttam a sá-
tánt, mint villámot az égből leesni.
(Lk. 10, 18.) Az égből alázuhanó
Lucifert hozza emlékezetünkbe, nem
mintha ők hasonlóképpen bűnösök
volnának, hanem hogy ebből észre-
vegyék, hogy nekik a hiúság hal-
vány árnyékától is tartózkodniok
kell. Amikor tehát meglep minket
a kevélység, vagy a nyert adomá-
nyok felett való tetszelgés, erre kell
gondolnunk. A sátán az égből esett
le, hogy mernénk mi a földön csak
remélni is azt, hogy állhatatosak és
erősek leszünk? A legfőbb angya-
lok egyike lebukott, hogyan mer-
nök azt mondani, hogy Isten éppen
bennünk eltűr minden rosszat? Lu-
cifer villámként zuhant alá alighogy
kigondolta, máris utólérte őt a bün-
tetés. Egyetlen bünt sem büntet
Isten olyan hamar, mint a kevély-
séget, a dölyföt.

3. Ne azon örüljete, hogy a lel-

kek engedelmeskednek tinektek, hanem örüljeteK, hogy a ti nevetek be vannak írva mennyekben, intette őket Jézus. (Lk. 10, 20.) Minden csak Istennek ingyenes adománya, kegyelme. A szótehetség, a tanítás, a szellemi képesség, a jó modor felebarátunkkal szemben, ezek mind olyan dolgok, amelyeket Isten még a rossz embereknek is megad. Mit örvendünk ilyesmiknek, amikor ezek éppen úgy örök kárhozataunkra is szolgálhatnak? Az igazi öröm forrása az égből csörgedez, mert csakis ott van igazi jó. Annak örvendjünk és azért vigadjunk, hogy be van írva a mi nevünk az élet könyvébe, mert ez soha meg nem szünő jót jelent. Ezt keressük, ezt szeressük, mert az öröm mindig a szeretet szülötte.

355. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. A törvénytudósok, mivel Jézus nem az ő iskoláikba járt és mégis

fellépett mint tanító mester, azon voltak, hogy őt mint feltolakodót a nép előtt megszegyenítsék: És íme egy törvénytudó fölkele kísértvén őt és mondván: Mester, mit cselekedjem, hogy bírjam az örök életet? (Lk. 10, 25.) A kérdés üdvös, de a szándék gonosz. Nem ártana, ha mi is többször megkérdeznők magunktól, mit cselekedjem? Mert cselekedetről és nem pusztán tudásról van itt szó. És hányan csak arra törek-szenek, hogy tudásuk minél nagyobb legyen, de cselekedni már semmit sem cselekednek. A mennyekbe pedig nem sóhajtozásokkal, hanem csakis cselekedetekkel mehetünk be. Bár igaz az is, hogy nem méltó a mennybe jutásra az, aki nem kívánkozik a mennybe, de az már éppen nem juthat be oda, aki ujját sem mozdítja, hogy azt magának megszerezze.

2. Jézus tudta, hogy nem őszinte a kérdés, mert nem tanulni, hanem kigúnyolni akarja őt, azért így szólt:

A törvényben mi vagyon írva? Miképpen olvasod? (Lk. 10, 26.) Törvénytudó vagy mondd meg tehát, mit olvasol ki a szent könyvekből? De ez nekünk már hatalmas útmutatás. Ne azt kérdezzessük, mit kell cselekednünk, mert ezt már tudhatjuk az Írásokból, Jézus tanításából, az evangéliumi tanácsokból és jól tudjuk a szabály könyvekből, hogy mi a mi állapotbeli kötelességünk; . . . hanem cselekedjük meg, amit kötelességünknek ismerünk. Minden ember szeret élni, de éppen így minden embernek óhajtania kell az örök életet is. De az örök életre csak az odavezető uton lehet bejutni és mert ez nem mindig sima, nem mindig puha, erős váagnak kell bennük élnie és nagy elszántságnak uralkodnia, hogy minden nehézségen keresztül is be akarunk oda jutni. Szóval erősítgetni, egyre sóhajtozni nem elég, hanem el kell indulni az uton, Krisztus parancsainak az ösvényén, bármily fáradság-

gal is jár az, mert másként soha oda nem érünk. Örök igazság marad, amit Szent Pál írt: Valakik e rendszabályt követik, békeség azokon. (Gal. 6, 16.) Tartsuk meg azért hajszál pontosan Isten és az egyház parancsait és a keresztény élet szabályait.

3. A törvénytudó nagyon szépen megmondotta az Írás tanítását. És Jézus meg is dicsérte ezért. Amaz felelvén mondá: Szeressed a te uradat Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és minden elmédből; és felebarátodat, mint tennem magadat. És mondá neki: Igazán feleltél; ezt cselekedjed és élni fogsz. (Lk. 10, 27, 28.) Jézus e helyeslése már parancs számmunkra, hogy úgy kell cselekednünk, mint azt a törvénytudós megmondotta. Istent három címen is szeretnünk kell; Mert Úr, mert Isten és mert a mi Urunk és Istenünk. A szeretet módja pedig ez: teljes szívből, teljes lélekből, teljes erőből,

teljes elmével. Ezt kell tennünk, hogy örökké éljünk. Ettől mi ugyan messze állunk. Szívünkben más szeretet honol, a hiúságok tetszenek, de mi magunk még jobban.

TARTALOM

Tizenharmadik hét pünkösöd után.

Vasárnap	5
Hétfő	9
Kedd	12
Szerda	16
Csütörtök	19
Péntek	22
Szombat	27

Tizennegyedik hét pünkösöd után.

Vasárnap	30
Hétfő	33
Kedd	37
Szerda	39
Csütörtök	43
Péntek	46
Szombat	49

Tizenötödik hét pünkösöd után.

Vasárnap	53
--------------------	----

Hétfő	56
Kedd	59
Szerda	62
Csütörtök	65
Péntek	68
Szombat	71

Tizenhatodik hét pünkösöd után.

Vasárnap	74
Hétfő	78
Kedd	83
Szerda	85
Csütörtök	89
Péntek	93
Szombat	96

Tizenhetedik hét pünkösöd után.

Vasárnap	100
Hétfő	104
Kedd	107
Szerda	110
Csütörtök	113

Péntek	116
Szombat	119

**Tizennyolcadik hét
pünkösd után.**

Vasárnap	122
Hétfő	125
Kedd	129
Szerda	133
Csütörtök	136
Péntek	139
Szombat	142

**Tizenkilencedik
hét pünkösd után.**

Vasárnap	146
Hétfő	150
Kedd	154
Szerda	157
Csütörtök	160
Péntek	163

Szombat	168
-------------------	-----

**Huszdik hét pün-
kösd után.**

Vasárnap	171
Hétfő	174
Kedd	178
Szerda	181
Csütörtök	183
Péntek	188
Szombat	191

**Huszzonegyedik hét
pünkösd után.**

Vasárnap	196
Hétfő	198
Kedd	201
Szerda	203
Csütörtök	207
Péntek	210
Szombat	213

Lelkiélet kis könyvei.

- Avancinus M.
10. **A megdicsőült Jézus**
Elmélkedések húsvétól pünkösd után 4. vasárnapig.
Ára 1 P.
- ⋮
11. Avancinus M.
A tanító és csodatevő Jézus I.
Elmélkedések pünkösd után 4. vasárnaptól 13. vasárnapig
Ára 1 P.
- ⋮
12. Avancinus M.
A tanító és csodatevő Jézus II.
Elmélkedések pünkösd után 13. vasárnaptól 22. vasárnapig.
Ára 1 P.
- ⋮
14. Paul de Jaegher S. J.
Bizalom Szűz Móriában
Ára 80 fillér.
- ⋮
15. **Szűz Mária és a Szíve**
Ára 60 fillér.

